

ကံ့မ

အချစ်များဖြင့် ဖွဲ့သီအပ်သော

BURMESE CLASSIC .COM

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုဥပုဒ်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဦးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ဆွန်းလမ်း၊
ဗိုလ်ကထောင်ပြိုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးအေးလွင် (၂၅၅၉) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ပြိုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နာရုံးဒီဇိုင်း

ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

လုံမ

အချစ်များဖြင့်ဖွဲ့သီအပ်သော

လုံမ. ၈၉၅၊ ၈၃
အချစ်များဖြင့်ဖွဲ့သီအပ်သော / လုံမ - ရန်ကုန်။
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၄
၂၄၀ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) အချစ်များဖြင့်ဖွဲ့သီအပ်သော

အသန်း (၅)

“ထည့်ဝါခုံညားက သမီးကိုလက်ထပ်ချင်လို့တဲ့”

“ရှင်”

စက်ရုံပိတ်ရက်မှာ အဝတ်လျှော် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ရေနိုးချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်တွေကို သဘက်စောင်နှင့် သုတ်နေသည့်အချိန်မှာ အမေပြောလိုက်သည်။ စကားကြောင့် သျှင်မင်းအိမ် အံ့ဩသွားမိ၏။

သဘက်စောင်ကို ရင်ဘတ်မှာ လွှားတင်လျက်၊ ဟင်းချက်ဖို့ ကြက်သွန်သင်နေသော အမေနားမှာ သုတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

“ထည့်ဝါခုံညားဆိုတာ အဖေလျှော်ခြံရေးဝန်ထမ်းလုပ်နေတဲ့ သူဌေး ဦးအံ့မင်းရဲ့သားကိုပြောတာလားအမေ”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒီအိမ်မှာ လူပျိုလူလွတ်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ရှိ တော့တာ၊ သမီးလည်းသိပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကဆို သိပ်အစသန်တာ၊ သမီး ခဏခဏခိုရတာမဟုတ်လား၊ သမီးငိုတာကိုကြည့်ပြီး သူသဘောကျ ခဲ့တာလေ”

သျှင်မင်းအိမ် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ မမှတ်မိစရာမရှိပါ။

ထိုအချိန်က ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ဆိုပေမယ့် အခုထိ သူတို့မိသားစုနှင့် မကင်းနိုင်သေး၍ ပြည်ဖုံးကားချမှတ်လိုက်ဖို့

အခွင့်အရေးမသာသေးပေ။

ဦးအံမင်းက အစိုးရဝန်ထမ်းအကြီးအကဲမို့ ပြောင်းရွှေ့သည့် နေရာတိုင်း ဖေဖေကိုခေါ်သည်။ ခြံစောင့်၊ မာလီ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အကုန်လုပ်ရ၏။ မေမေကတော့ အိမ်အကူမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုအိမ်ကြီးရဲ့ထမ်းချက်။

သူတို့လိုလူတန်းစားတွေအတွက် ယုံကြည်ရသည့် ဝန်ထမ်းကောင်း ရဖို့ အရေးကြီးသည့်အတွက် အဖေနှင့် အမေကို လုံးဝလက်မလွှတ်ပေ။

“သမီး”

“ရှင် အမေ”

“သမီးကို စနောက်ပြီး ဝိုင်းခံစားတဲ့ ပြန်သတိရနေတာလား”

“ငယ်တော့ ငယ်သေးပေမယ့် အမေတို့ ပြန်ပြန်ပြောပြနေလို့ မှတ်မိသလိုပါပဲ အမေ၊ သူဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်း သွားထားလိုက်မှ သမီးအင်္ဂလိပ်သွားရတာမဟုတ်လား၊ ဝိုင်းခံစားမှုကို မသိ တော့တာ အခုထိပဲ၊ ကလေးလေးဘဝနဲ့ ပြန်မလာပါစေနဲ့တော့လို့တောင်း ဆိုတောင်းမိခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်အေးခင် ခေါင်းညိတ်ကာ ရယ်မိသည်။ ကြက်သွန်လှီးနေ သော ဓားကိုအောက်ချကာ

“မပီကလာ ပီကလာနဲ့ သမီးဆုတောင်းတာကိုကြားပြီး ဦးအံမင်း တို့ မိသားစုတောင် ရယ်ခဲ့ကြတယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့တွေက အခုထိ အမေတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သမီး မောင်လေးကိုကိုယ်ဝန်ရတော့ သူတို့ နောက်ကို မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ သမီးကိုကျောင်းထားရမှာနဲ့ ကိုယ်ဝန်က လရင်လာတာနဲ့ဆိုတော့ အမေတို့ အိမ်ငှားနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးအဖေ ကို သူတို့အလုပ်ဆက်ခန့်ထားခဲ့တာပဲ၊ အခုထိ သမီးမောင်လေးနဲ့ ညီမ လေးရဲ့ ပညာရေးစရိတ်ကိုလည်း ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ အမေ သွေးဆိုး မီးယပ်ကိုင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ရောဂါအတွက် ကျန်းမာရေးကုန်ကျစရိတ်လည်း

သူတို့ပဲ လိုအပ်တာထောက်ပံ့ပေးနေတာ”

“အဲဒါတွေကို အကြွေးမှတ်ထားပြီး အခုလူကို အကြွေးနဲ့ သိမ်း ခဲ့တဲ့လားအမေ”

“အဲဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အဲဒီသဘောဆိုခဲ့ရင် တောင် အမေတို့ ဝမ်းသာရမှာမဟုတ်လား သမီး၊ အခြေအနေက မိုးနဲ့ ခြေပါ၊ အခုဆို သူတို့က မြန်မာနိုင်ငံမှာ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်၊ လုပ်ငန်း တွေ အများကြီးပိုင်နေတဲ့သူဌေးတွေပဲ၊ သူတို့နဲ့အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ဒြပ် တူမိန့်ကလေးတွေထဲကမှ”

“အဲဒါပိုပြီး မယုံချင်စရာကောင်းတာအမေ၊ ဘာလို့ သူတို့ရဲ့ အလုပ်သမားဝန်ထမ်းရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတာတဲ့လား၊ သူ့ သတင်းတွေက အင်တာနက်မှာ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ၊ ဖွဲ့ပြန့်နေတာပဲ၊ ဟိုမင်းသမီးနဲ့ ဟိုမော်ဒယ်နဲ့၊ ဘယ်လုပ်ငန်းရှင်အမျိုးသမီးနဲ့ ညအတူ အိပ်လို့ ဟိုတယ်မှာချိန်းတွေလို့၊ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်အတူတူ ခေါ်သွားလို့နဲ့၊ ကောင်းသတင်းဆိုတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး”

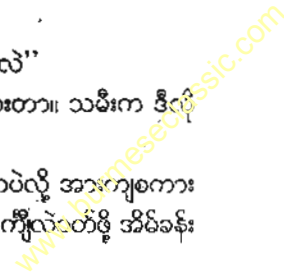
“အဲဒါကတော့ အပင်မြင့်လေး၊ လေတိုက်လေဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရိုက်ကယ်မဟုတ်လား၊ ကောလာဟလဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ် တတ်တာ သမီးရယ်၊ အခုက သမီးကိုတရားဝင် ခမ်းခမ်းနားနားလက်ထပ် ယူမှာပါ၊ သူ့မိဘတွေက သမီးအဖေကို သေသေချာချာပြောလိုက်တာတဲ့ သမီး”

“သမီးကတော့ မယူနိုင်ဘူး အမေ”

“ဟဲ့ ... သမီး၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

သမီး ဝမ်းသာအရလက်ခံမယ်လို့ ထင်ထားတာ။ သမီးက ဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို စိတ်ကုန်နေတာမဟုတ်ပါလား။

ထည်ဝါခဲ့ညားတို့လို ချမ်းသာရင်ကောင်းမှာပဲလို့ အားကျစကား တွေလည်း ခဏခဏပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ငယ်စဉ်အိမ်အကျီလဲဘတ်ဖို့ အိမ်ခန်း

ထဲဝင်သွားတော့ နောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက်သွားမိသည်။

“သမီး အပြောင်အပျက်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ တစ်သက်လုံး အောက်လက်ငယ်သာ ဝန်ထမ်းလို အနှိပ်ခံနေရမယ့်ဘဝမျိုးနဲ့ သမီး မနေချင်ဘူး”

“သမီးမှာ ယူချင်တယ်၊ မယူချင်ဘူး ငြင်းရမယ့် အခွင့်အရေးမ ဘူးသမီး၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်နားလည်ရင် ဒီလိုလူမျိုးက လက်ထပ်ခွဲ တောင်းတာ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ”

“အမေ၊ အမေသမီးကို အငယ်အနှောင်း နံပါတ်ဘယ်လောက် ဖြစ်ဖြစ် အမေမြင်ရက်သလား၊ ဒီလိုနာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားနေတဲ့သူ တကယ်လက်ထပ်စေချင်တာလား အမေ”

“အဲဒီနာမည်ဆိုးဆိုတာ ညည်းကိုယ်တိုင်မြင်တဲ့ သိတဲ့အရာတွေ လားသျှင်မင်း၊ ငါတို့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့လူမျိုးကို အမည် စက်စွန်းထင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တောင် မိသားစုအတွက် ညည်း ဝမ်းသာအားရ လက်ခံရမှာပဲ”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်အမေ”

“ဟင်”

အင်္ကျီလဲပြီးသွားသော သျှင်မင်းအိမ် ကိုယ်လေးကို ဒေါ်အေးခင် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဖခင်ညီဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုပြောတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကောင်လေးက ညည်းအတွက် ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ ငါတို့မိသားစုအတွက် ရော ဘာအားကိုးရမှာမို့လဲ သျှင်မင်း”

“သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုပြီး ငွေကြေးမတတ်နိုင်လို့ မလေးရှား ကို အောက်လမ်းကနေသွားခဲ့တာပါ အမေ”

“အဲဒီတော့ တော်တော်အသုံးကျနေတယ်ပေါ့၊ သူ့အိမ်ကို ရှေ့ ဘယ်လောက် ပြီးပြီလဲ၊ ညည်းအတွက်ရော ဘယ်လောက်စုဆောင်းပြီးပြီ

လဲ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ”

သျှင်မင်းအိမ် ပြောစရာမရှိပါ။ ထွက်သွားတည်းက စာမလာ သတင်းမကြား၊ နှစ်နှစ်နီးပါးတောင်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့ ... ပြောလေ”

“အောက်လမ်းကသွားလို့ အဖမ်းအဆီးခံနေရလို့ အဆက် အသွယ်မလုပ်နိုင်တာဖြစ်မှာပါအမေ၊ သူ့ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ချင်လို့ ထွက် သွားခဲ့တာပါ”

ဒေါ်အေးခင် နှုတ်ခမ်းအစုံမဲ့ကျသွားကာ

“ကြိုးကြိုးစားစား ညည်းပေးတဲ့ ဆင်ခြေကကောင်းတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာအေး၊ သူ့အကြောင်း ငါမသိဘဲနေမလား၊ အားကစားမှာ ထူးချွန်လို့ဆိုပြီး အစိုးရအလုပ်ရတယ်၊ လစာလည်းကောင်းကောင်းရရဲ့နဲ့ သူ့လက်ကြောတင်းခဲ့သလား၊ ဘဝင် တွေမြင့်ပြီး အောက်ခြေလွတ်တာနဲ့ အလုပ်ပါပြုတ်ရောမဟုတ်လား၊ မိက လည်း လုပ်ကိုင်မကျွေး ဟေးလားဝါးလားပဲ လုပ်နေတတ်တဲ့သူက ညည်း အတွက် အားကိုးရမလား ညည်းမစဉ်းစားတတ်ဘူးလား”

“လူငယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ အမေ၊ သူများ တွေထက်စာရင် အသောက်အစား လောင်းကစားကင်းလို့ တော်ပါသေး တယ်၊ သူ့ကို ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့လို့ ဝေဖန်ကြပေမယ့် ပျော်ပျော်နေတတ် တာမျိုးပါ”

“အမယ်လေး ... ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ကောင်မို့ ညည်း က ကာကွယ်ပေးနေတာလဲ၊ ဒီမယ်သျှင်မင်း နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်းမီးမှတ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ပြာပုံထဲကခွေး ပြာပုံထဲပဲ တိုးချင်တာမျိုးမလုပ်နဲ့၊ အဖေ အမေရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်၊ ညည်းမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်၊ တို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ဘဝတွေ ပြောင်းလဲမှာကို ညည်းအနစ်နာ

မခံရဲဘူးလား၊ ဒီအဖေ ဒီအမေက သူများအိမ်မှာ တစ်သက်လုံးကျွန်ုပ်တို့ ပေးဆပ်လာခဲ့တာကို ညည်းကျေးဇူး ပြန်မဆပ်နိုင်ဘူးလား။”

မေးခွန်းတွေလား၊ အမိနဲ့တွေလား သျှင်မင်းအိမ် မခွဲခြားတတ် တော့ပါ။ သူမဘက်က သေချာရေရောသော ဆင်ခြင်ပေးစရာလည်းမရှိ။ အခုနေ စံမင်းညံသာ သူမအနားမှာရှိနေလျှင်တော့ စွန့်စားသင့်တာ စွန့်စား၊ တိုင်ပင်သင့်တာ တိုင်ပင်လို့ရဦးမည်။

အခုတော့ စံမင်းညံက ဘယ်ဆီရောက်နေလဲ။ အလုပ်လုပ်မည် ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ အစအနပင်ပေါ်မလာတော့။

အမေက သူမငြိမ်သက်နေတာကို ဒေါသဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် “မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်ဖို့ ညည်းအဲလောက်တောင် အဖြေပေးရ ခက်နေလား သျှင်မင်း”

“တခြားနည်းလမ်းခွဲ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်လို့မရဘူးလား အမေ”

“စံမင်းညံကို မျှော်လင့်နေသေးလို့လား သျှင်မင်း၊ သူပြန်လာ တော့ရော ထည့်ဝါခွဲညားထက်သာအောင် ထားနိုင်မှာလား၊ ဟိုက ငါတို့ မိသားစုအတွက် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုပေးမယ်၊ ညည်းကိုလည်း အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားမယ်”

“အဲလို မက်လုံးပေးနေတာ ရိုးရောရိုးသားရဲ့လား အမေ၊ သူတို့ လိုလူမျိုးတွေက အမြတ်အစွန်းမကျန်ဘဲ ရင်းနှီးမြုပ်နှံဖို့ စိတ်ကူးတတ်ကြ တာမဟုတ်ဘူး”

“ညည်းက တန်ဖိုးဘယ်လောက်ကြီးနေလို့ နှစ်နာမှာကြောက် နေတာလဲ၊ ကိုယ့်သားသမီးကို တန်ဖိုးချပြီး မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို ဆင်ခြေပေး ငြင်းပယ်နေတာ အံ့သြလွန်းလို့ပါ၊ တကယ်ဆို ညည်းစမ်းသာအားရ လက်ခံသင့်တာ”

အမေ့အတွေးနှင့် အမေတော့ဟုတ်မှာပေါ့လို့ စောဒကတက် မနေချင်တော့။ အဖေ အလုပ်ကပြန်လာမှ တကယ်ဟုတ်သလားဆိုတာ

သေသေချာချာ မေးကြည့်ရဦးမည်။ ဟိုငယ်စဉ်က မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော ထည့်ဝါခွဲညားဆိုသည့် လူရဲ့ပုံရိပ်က ခပ်ဝါးဝါးပါ ...။

အခန်း (၂)

“ဟုတ်လို့လားဟယ်၊ နှင်ပြောတာ”

သန္တာကျော်ရဲ့ မေးခွန်းက မယုံသင်္ကာ။ ဖယ်ရီကားလာဖို့ အချိန်လိုသေးတာမို့ မှတ်တိုင်မှာလူမစုံသေး၍ စကားပြောရတာတော့ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေသည်။

“ငါက ညာပြောပါ့မလား တကယ်ပါဆို”

“မှန်းစမ်း... နှင်က ထူးထူးခြားခြား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး လှနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုကြည့်ကောင်းရုံပါပဲ။ အဆိုတော်တွေ၊ မော်ဒယ်တွေ၊ မင်းသမီးတွေ၊ သူဌေးသမီးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့သူက နှင့်ကိုရွေးချယ်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ဧကန္တ သူ့မှာဟိုပိုးဒီပိုးတွေဝင်ပြီး ရောဂါရနေလို့၊ အနီးကပ်ပြုစုဖို့ မိန်းမယူချင်တာများလား”

သန္တာလွင်ပြောမှ ကြက်သီးတောင်ထမိသည်။ သန္တာလွင်ပြောသလို ဟုတ်များဟုတ်နေမလားပင်မသိ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ခပ်လေးလေး ခေါင်းယမ်းမိလျက်။

“ဟိုနေ့က ဂျာနယ်ထဲ တွေ့မိလိုက်တာတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အကောင်းပကတိကြီးပါ။ တက်သစ်စမင်းသမီးလေးနဲ့ ဘာဘာ

ညာညာ မဟုတ်ရပါဘူးဆိုတာ ဖြေရှင်ထားတာလေ။ တံကယ့်ကို သူတော်ကောင်းကြီးအတိုင်းပဲ”

“ဒါကတော့ သူတို့လို လူမျိုးတွေက ဟန်ဆောင်ကောင်းတာကိုးတဲ့ လူရှေ့သူရှေ့တော့ သူတော်ကောင်းလိုနေမှာပေါ့။ ပြည်သူ့ချစ်ဖတ်ဖြစ်နေကြတာကိုး။ ဒီလိုသိက္ခာဆယ်ကြမှာပဲ။ မဟုတ်ရင်နောက်ကြောင်းမှာဝင်အလှန်ခံရတာနဲ့ သူတို့ဘဝ မြေကြီးထဲစုန်းစုန်းမြုပ်သွားမှာ”

“ငါလည်း အဲဒီလူ ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ပြောတာ မသင်္ကာဘူး။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် လက်ထပ်ချင်တာလဲ။ ဘာကြောင့် သူတို့အလုပ် သမားဝန်ထမ်းရဲ့သမီးကို လက်ထပ်မယ်ပြောတာလဲ။ သူနဲ့ငါက ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်။ အမြဲမြင်တွေ့နေကြတဲ့သူတွေလည်းမဟုတ်။ သူ့မိဘတွေကအစ သဘောတူနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ”

“အေးဟဲ့”

သန္တာလွင်လည်း သူမလိုပင် စဉ်းစားခန်းဝင်သွားသည်။ ထမင်းချိုင့်ပါသောဆွဲခြင်းလေးကို ဘက်ပြောင်းကိုင်ပြီး သူမလက်ကိုလာဆွဲကာ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူကို လက်တော့လက်ထပ်သင့်တယ် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချမ်းသာတယ်လေ။ တို့လိုလူတန်းစား မမျှော်မှန်းရဲ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲလောက်အောင်ကို ချမ်းသာတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှာ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်က လက်ငါးချောင်းတောင်ပြည့်ရဲ့လား မသိဘူး။ အဲဒီထဲမှာ သူတို့ပါတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ဟိုတ်ဟန်လား။ အိမ်မှာဆိုလည်း လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက အလှည့်ကျ ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတယ်။ မာလီက သုံးယောက်၊ ထမင်းချက်က သုံးယောက်၊ အဝတ်လျှော်သန့်ရှင်းရေးက သုံးယောက်၊ စက်ရုံတွေမှာ ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အခု ငါတို့လုပ်နေတဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကလည်း သူတို့ရှယ်ယာပါ

သေးတယ်ဆို”

“ဒီနိုင်ငံတွင်းမှာ သူတို့နဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့လုပ်ငန်းဆိုတာ မရှိ သလောက်ပဲဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အထင်လည်းမကြီးဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ သူ့သတင်းက ကောင်း တာနဲ့ မကောင်းတာဆို မကောင်းတဲ့သတင်းက ပိုများနေတာ၊ တို့လို ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲ မှူးပြုံးရမ်းရမ်း လှုပ်သတ်သတ် ဘယ်သူမှ အကျယ် တဝင့်အရေးလုပ်မနေဘူး။ သူကတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကို အနိုင် ကျင့်လို့၊ မော်ဒယ်မင်းသမီးလေးကို ပါးရိုက်လိုက်လို့၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ စပွန်ဆာပေးပြန်ပြီနဲ့ ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ပဲ”

“ငါ့မှာ စံမင်းညံ့ရှိနေတာ၊ အဲဒီကိစ္စ ငါလက်ခံလို့ဖြစ်မလား”

သန္တာလွင် နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။ သျှင်မင်းကို အစတည်းက စံမင်းညံ့နှင့် သဘောမတူခဲ့တာ။

အားကစားဘက်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန်လေးဖြစ်တာကို သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်မှတ်ပြီး ဘဝင်မြင့်ကာ ဆောင့်ကြားကြားမို့ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ။

“အဲဒီကောင်နဲ့ကတော့ လက်ထပ်ဖို့အထိ စိတ်ကူးမထားသင့် ဘူး သျှင်မင်း။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အားကစားဘက်မှာ ထူးချွန်တာလေးနဲ့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်နေတာ၊ လူက တစ်ဖတ်တန် အီးတစ်ကျပ်တန် ရှုချင်တဲ့ဟာမျိုး”

“နင်ပြောတာကလည်း ရွံ့စရာကြီးဟယ်”

“လူကလည်း ရွံ့စရာပါ။ ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ လူကြီး လူကြီးမှန်းမသိ၊ ကလေးလည်း ကလေးမှန်းမသိ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း စိတ် က ရှိသေးတယ်။ သူကရော ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘာကောင်းသတင်းရှိလို့လဲ၊ ဟိုလူ ဒီလူနဲ့ စိန်ခေါ်ချရတာနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်တာလည်း ခဏခဏ၊ တကယ်ဆို ထည်ဝါခုံညားထက် နာမည်ပျက်ကပိုဦးမယ်”

“အင်း”

သျှင်မင်းအိမ် ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားရသည်။ သန္တာလွင်ပြောတာ လည်း မမှား။ စံမင်းညံ့က သူ့မကို ချစ်တတ်တာတစ်ခုကလွဲလျှင် နာမည် ကောင်းလက်မှတ် ဘာမှမရှိပေ။

မိဘတွေက စီးပွားရေး မပြေလည်သော်လည်း သူကတော့ မင်းသားရုံးလောက်အောင် ဆောင့်ကြားကြား ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်တီ မိုက်ကန်းပင်။

“သန္တာလွင်”

“ဘာလဲ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လက်ထပ်တာ မရင်းနှီးဘဲ မချစ်ဘဲနဲ့ဆိုရင် ပြည်တန်ဆာသာသာ ခံစားမှုမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

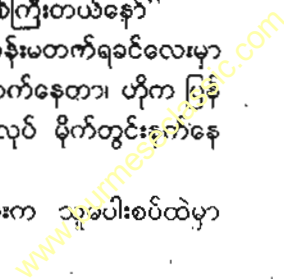
“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုအပြောကြီးလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ဆို လက်ပဲကိုင်ကိုင်၊ ပါးပဲနမ်းနမ်း၊ ဘာပဲလုပ် လုပ် ကြည်နူးနေမှာပဲလေ၊ ဘာမှ ရင်းနှီးစပ်ယှက်မှုမရှိတဲ့သူနဲ့ အတူ နေရမယ်ဆိုတာက စားတဲ့အချိန် အိပ်တဲ့အချိန် သူ့ရဲ့ဝတ္တရားတွေလုပ် ပေးရတဲ့အချိန်တွေမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုမရှိ ရင်ခုန်လှိုက်လှဲမှုမရှိဘဲ တာဝန်ကျေခံထားမှုမျိုးပဲ ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား။ သူ့ပေးကမ်းထောက်ပံ့ သလောက် ပြန်ပေးဆပ်နေရမှာ၊ အခုက ငယ်ကြောက်လိုဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ အတွက်ပိုဆိုးတယ်။ သူ့ကြောင့် ငါငယ်ငယ်က အမြဲတမ်းပိုခိုရတယ်”

“သူက နင့်ထက် အသက်သုံးလေးနှစ်ကြီးတယ်နော်”

“ငါးနှစ်လောက်ဖြစ်မယ်၊ ငါသူငယ်တန်းမတက်ရခင်လေးမှာ သူ့ဆယ်နှစ်ပြည့်လို့ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ၊ ဟိုက ပြန် လာတော့ ဒီမှာမိဘအရှိန်အဝါနဲ့ လူတွင်ကျယ်လုပ် မိုက်တွင်းနက်နေ တာပေါ့”

မကျေနပ်ချက်များဖြင့် ထည်ဝါခုံညားက သူ့မပါးစပ်ထဲမှာ

အပြစ်ပြောမလွတ်။ ထိုအချိန်မှာ စက်ရုံဖယ်ရုံကားရောက်လာပြီမို့ သူမနှင့် သန္တာလွင် အပြေးအလွှား အလှူအယက်ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ လှယက်တီးရွေ့တာ ကျင့်သားရနေတော့ ဘေးခုံတန်းမှာ နေရာရကြသည်။

“သျှင်မင်း”

“ဟေ့ ဘာလဲ”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ကားအကောင်းစားကြီးလှလိုက်တာ၊ တော်ရုံ သူဌေးမျိုးက အဲလိုကားမျိုးစီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သန္တာလွင် မေးငေါ့ပြရာကြည့်လိုက်တော့၊ မီးပွိုင့်မှာ သူမတို့ ဖယ်ရုံကားနှင့် ယှဉ်လျက်ရပ်ထားသော ကားကြီးက ရှုပ်ခနဲရှေ့ခန်းကား မှန်ချပ်လေးလျှောကျသွား၏။

“ဟယ် ... အမိုက်စားတော့”

စတိုင်လ်မီသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ဟန်ပါပါ စီးကရက် ခဲရင်း သူမတို့ကို မော့ကြည့်လိုက်တာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံကာ နှုတ်ဖျားက လွတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ပီရိုသေသပ်သောနှုတ်ခမ်းများက ဆွဲဆောင်မှု ရှိကာ၊ အနက်ရောင်ပြောင်နေသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၍ မီးခိုးရောင်နှင့် အဖြူရောင်စပ် ထားသော နက်ခိတ်တို့ကြောင့် လူကြီး လူကောင်းဆန်သည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဟယ် ... နမြောလိုက်တာ”

မီးစိမ်းပြု၍ ကားတွေလျှောခနဲ ထွက်သွားတော့ သူ့ကားက သူမတို့ ကားနောက်မှာကျန်ခဲ့၍ သန္တာလွင်လွတ်ခနဲ ပြောသည်။

“ဟဲ့ ... ကားဘေးချင်းရှောင်ရင် နင့်ခေါင်းကြီးပါသွားဦးမယ်”

သန္တာလွင်လည်ပင်းလိမ်ကာ ထိုကားနောက်က ပါမပါကြည့် နေ၍ ဆိတ်ဆုံကာ သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဟယ် ... ဟယ် ပါလာတယ်တော့ အမိုက်စားဟယ်၊ လူနဲ့ ကားနဲ့လိုက်တယ်”

“ကားမောင်းလာမှတော့ လိုက်မှာပေါ့”

“ဪ... တချို့က ပိုက်ဆံသာချမ်းသာတာ ရှုပ်ကဆိုးတယ်၊ ခွပ်ချောပြန်တော့လည်း ကားက မဖြစ်ညစ်ကျယ် တန်ဖိုးနည်းဆိုတော့ ကြည့်လို့မကောင်းဘူးဟေ့ ဒီလူက လူရောကားရော ကြည့်လို့ကောင်း ထယ်”

“မိန်းမ ရှမ်းမနေနဲ့၊ မတန်မရာ စိတ်ကူးယဉ်ရင် ရွာသာကြီး ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“တို့ဘဝက ဒါမျိုးတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အသက်ရှင်နေရတာ လက်တွေ့ဘဝက ဆိုက်ကားသမားနဲ့ပဲ ဆိုနိုင်မယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထည့်ဝါခုံညားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ နင့်ကိုပြောနေရတာပေါ့၊ နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ချသလို နင့်ဘဝ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားမှာ”

“အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်ရေးက နိဗ္ဗာန်တုံ့မဟုတ်ဘဲ ငရဲ ခန်းဖြစ်မှာကို ငါတွေ့ကြောက်တယ်သန္တာ၊ သူတို့ အသိုက်အဝန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းကြမ်းကို ဆားဖြူးစား လိုက်ချင်တယ်၊ အနှိမ်ခံဘဝမျိုးနဲ့ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အလုပ်အကျွေးပြုစု နေရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့တော့ မနေချင်ဘူး”

“အေးလေ၊ ဒီလိုကြီးဖြစ်မှာဆိုရင်တော့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တစ်ခုစဉ်းစားရမှာက မပြည့်စုံတဲ့မိသားစုအတွက် နင့်ဘဝကို ရင်းသင့်တယ် ဆိုတာပဲ”

သျှင်မင်းအိမ် ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်။ ဒီလိုတွေရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒီသားစုအတွက်မို့ ဘဝကိုရင်းရလျှင်တောင် နောင်တရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ထည့်ဝါခုံညားဆိုသည်လူကို အခုနေတွေ့တောင် မှတ်မိ မည်မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးသောရုပ်ရှင်က ယောင်ဝါးဝါး မှတ်မိနေသော ငယ်ငယ်က ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့လာတော့ သေချာသည်။

“ဟား”

ခုနစ်က ကားပေါ်ကလူ။ အဲဒီလူကတော့ ဂျာနယ်ထဲတွေ့ဖူးသေ
ထည်ဝါခုံညားပုံစံနှင့် ဆင်သလိုလို။

ဒီလူ ထည်ဝါခုံညားများလား။ ဟင့်အင်း မဟုတ်လောက်ပါ
သူမတို့ရဲ့ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်ဘက်ကို ဘယ်လိုလုပ်လာမှ
လဲ။ သူ့အပြင်ထွက်ရင် နောက်ကဘော်ဒီဇင်တွေ သက်တော်စောင့်စေ
အများကြီးပါတတ်တာ။ ဒီလိုတခမ်းတနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နေတာ
သည့်လူမျိုးက သူမလို အညတရမိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ချင်သည်
တာ ဟုတ်မဟုတ်ရဲ့လား။

ဘာအကြောင်းကြောင့် ဒီလိုမျိုး . . . ။

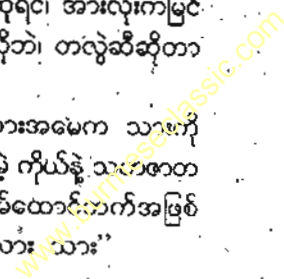
အား (၃)

“သား စဉ်းစားဦးနော်၊ သားအိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့သူက ဖေဖေတို့
အသိုက်အဝန်းနဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တူလည်း မဟုတ်ဘူး။ သားပြောခိုင်းလို့ ကိုမောင်
ကျော်ကို အသိပေးပြီးပြီဆိုပေမယ့် သားစဉ်းစားဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ်”

ဦးအံမင်း ပြောတာကို ခဏတွေ့ခနဲ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ထည်ဝါ
ခုံညား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စကို အရင်ဆုံး မေမေက တိုင်ပင်ခဲ့
တာပါ။ ပြီးမှ ဖေဖေကို အသိပေးခဲ့တာ။

“သား ကောလာဟလတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ဖေဖေလည်း
သိသားပဲ။ မေမေက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ ဒီအသံတွေ ငြိမ်သွားမယ်တဲ့၊
လက်ထပ်တဲ့ လက်ထပ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်နဲ့တန်းတူရည်တူ အဆင့်အတန်း
တူထဲကထဲက၊ အခြေခံလူတန်းစားထဲက ဖြစ်မယ်ဆိုရင်၊ အားလုံးကမြင်
နေ၊ ဝေဖန်နေတာတွေ မိဒီယာနဲ့ ရှင်းပြနေစရာမလိုဘဲ၊ တလွဲဆီဆိုတာ
နားလည်သွားလိမ့်မယ်တဲ့လေ”

“အဲဒါကို ဖေဖေလည်း သိပါတယ်၊ သားအမေက သားကို
ဒီလိုဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ သဟဇာတ
အဖြစ်နိုင်တဲ့သူကို တစ်သက်လုံးပေါင်းဖက်ဖို့ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ်
ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာ စွန့်စားလွန်းရာကျမနေဘူးလား သား”

“သျှင်မင်းအိမ်ကို သားချစ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘာ ... သား ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဦးအံမင်း အံ့ဩသွားရသည်။ သျှင်မင်းအိမ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်က အတူတူနေခဲ့ဖူးကြသည်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့သမီးလေးပါ။

ငယ်ငယ်ကဆို သားက ငိုအောင်စနောက်တတ်လွန်းလို့ အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်နေခဲ့တာကိုတောင် အားနာခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အောက်လက်ငယ်သား ကျေးကျွန်တွေမို့ သျှင်မင်းအိမ် မိဘတွေခင်များ ဘာမျှမပြောရဲရှာ။ ကွယ်ရာရောက်မှ သူတို့သမီးလေးကို အငိုတိတ်အောင် အမျိုးမျိုးချော့ရ နှစ်သိမ့်ရတာမျိုးပါ။

သားရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာ မပွင့်တပွင့်အပြုံးလေးကို တွေ့ရပြီး

“သူငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ် ဖေဖေ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ အရမ်းအင်္ဂါသန်တာပဲ”

“ငယ်ငယ်က ထားပါတော့၊ ကလေးအရွယ်ကတော့ လူတိုင်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ အခုက မတူဘူးလေသားရဲ့၊ သူ့ရောကိုယ်ရော အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ သူ့ဘယ်လို ပုံစံမျိုးဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သားက မှတ်မိလို့လား”

“သား သူ့ကို ခဏခဏမြင်ဖူးပါတယ် ဖေဖေ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ သား”

“လှိုင်သာယာက သားတို့ရယ်ယာဝင်ထားတဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ သူ့အမေက သူ့ကိုထမင်းချိုင့်လာပို့တဲ့ အချိန်တုန်းက မြင်ဖူးလိုက်တာ၊ သူ့အမေကို မှတ်မိနေတော့ သူ့ကိုလည်း မှတ်မိသွားခဲ့တာပဲ၊ မရိုးမဆန်း ပန်းရောင်ဘလောက်အင်္ကျီလက်စကလေးနဲ့ ဆံပင်တွေက ကျောလယ်လောက်ရှိမယ်၊ အသားအရေက ငယ်ငယ်ကလောက် ဖြူဖွေးမနေပေမယ့် ဝင်းဝါနေတာပဲ”

“သားက သေသေချာချာ မှတ်ထားတာပဲ၊ ဘယ်နှခါလောက်

ဆိုပြီးသွားလို့ ဒီလိုလက်ထပ်ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ သား”

“နှစ်ခါလောက်ပဲ၊ သူ့ကတော့ သားကိုမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူမှသားကိုမတွေ့ဖူးတာ၊ အခုသားကို သတိထားမိအောင် သူတို့ဖယ်ရီးကားနောက်က လိုက်ကြည့်နေတယ်”

“ဪ”

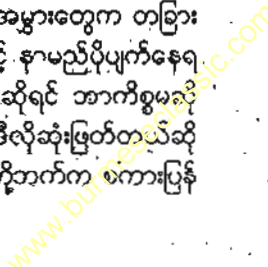
သားအခုတလော မနက်အစောကြီး ကားမောင်းပြီး ထွက်ထွက်သွားတာ ဒါကြောင့်ပါလားဟု တွေးမိလိုက်၏။ ဘော်ဒီဂတ်တွေမပါလို့ စိတ်မချဖြစ်ရပေမယ့် သားလည်း အနေအထိုင်အသွားအလာ ဆင်ခြင်တတ်သည့် အရွယ်ရောက်ပြီပဲဟု မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ရတာ

သားက တင်းကျပ်ချုပ်ချယ်တာမျိုး မကြိုက်တတ်ဘူးမဟုတ်လား။

“သား အဲသောက်လေးလေးနက်နက်ဖြစ်နေပြီလား”

“အင်တာနက်ပေါ်က တိုက်ခိုက်ခံနေရတာတွေအတွက် ထွက်ပေါက်ရချင်တယ် ဖေဖေ၊ မေမေကပြောတော့ အဲဒီဘက်ကို အာရုံရောက်သွားတဲ့သဘောပါ၊ ကိုယ့်ကို တုံ့ပြန်မယ့်လူမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက် အဆင်ပြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ”

“အင်း ... လူတန်းစား မခွဲခြားတတ်ဘူးဆိုတာမျိုး လူတွေမြင်သွားရင် ဖေဖေတို့ရဲ့ ပရောဂျက်တွေမှန်သမျှ အောင်မြင်သွားနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေတို့က အများရဲ့ယုံကြည်မှုမှ လုပ်ငန်းတူ အပြိုင်အဆိုင်တွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာ၊ သားလုပ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စအသေးအမွှားတွေက တခြားအပြိုင်အဆိုင်တွေရဲ့ အကျယ်ချဲ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နာမည်ပိုပျက်နေရတာမဟုတ်လား၊ ဖေဖေကတော့ သားဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ဘာကိစ္စမဆို မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ သား အများကြီးစဉ်းစားခဲ့ပြီးမှ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာလည်း ဖေဖေသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်မောင်တို့ဘက်က စကားပြန်မရသေးဘူးသား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သျှင်မင်းအိမ်ကို မပြောရသေးလို့တဲ့လား”

“မဟုတ်လောက်ဘူး၊ ဖေအကိုယ်တိုင်ပြောရမှာ အနေခက်လို့ သူ့ အမေကနေတစ်ဆင့် အသိပေးထားပြီးပြီလို့တော့ ထင်တယ်”

“ဒါတောင် အကြောင်းမပြန်သေးဘူးဆိုတာက ဘာသဘောလဲ၊ သားလိုလူမျိုးကို ဘာစဉ်းစားနေစရာလိုလို့လဲ ဖေဖေ”

ဒါတော့ ဦးအံမင်းလည်း သားကို အဖြေမပေးတတ်။ ဝမ်းသာ အားရလက်ခံပြီး ကျေးဇူးတောင်တင်နေရမှာ မဟုတ်လား။

ဒီဘက်က ကမ်းလှမ်းစွန့်ကျထားသည့် မက်လုံးတွေကနည်းမှ မနည်းတာ။ သူတို့မိသားစုအတွက် မမျှော်မှန်းခဲ့လောက်သည့် မက်မော စရာတွေပါ။

“ဖေဖေ အထင်တော့ သျှင်မင်းအိမ်က ရည်စားတွေ ဘာတွေ ရှိလို့ စဉ်းစားနေတာမျိုးလား သား”

“သူတို့လို အဆင့်အတန်းနဲ့ သားတို့လို လူတန်းစားမျိုးမတော့ မရနိုင်ပါဘူးဖေဖေ၊ အဲလိုချက်ချင်းအဖြေမရသေးတာတော့ နည်းနည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မိတယ်။ ကျေးဇူးတရားတွေကို သိတတ်ရင် အောက်ကျပြီးတောင် မြန်မြန်လက်ခံရမှာ”

သားရဲ့ မာန်မာနများက လေသံတွေကိုပါ ပြင်းထန်လာစေ သည်။ သားက တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆတ်မာကျောတတ်သည်။

ပြဿနာဖြစ်သည်ဆိုတာလည်း ထိုသို့မခံချင်စိတ်များကြောင့်ပါ။ တချို့အရိုက်အဝါကို ကြောက်လန့်၍ ကျိုးနွံခယကြ၏။ တချို့က

ဒီကောင် ဘာကောင်မို့လဲ၊ မိဘအရိုက်အဝါနဲ့ မိုက်ရိုင်းနေတာလို့ ရန်စချင် သည်။ တချို့ကျတော့လည်း အခွင့်အရေး အကျိုးအမြတ်လိုချင်၍ မြောက် ပင့်အချီပံ့ပိုးပေးပေးကာ သနားညှာတာတတ်သော သားဆီက အမျိုး မျိုးတောင်းဆိုမှုတွေရှိကြ၏။

ဒါကြောင့် မကောင်းသော ကောင်းသော လူတွေကြားမှာ စိတ်

အမျိုးမျိုးပြောင်းလျက်၊ လူဆိုးဖြစ်လိုက် လူကောင်းဖြစ်လိုက်၊ လူ ခုတ်မာလို့ အမည်တပ်ခံလိုက်ရဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်များရဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်း ကြောင့် ပို၍နာမည်ကြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သားကို ဖေဖေတစ်ခုတော့မှာထားချင်တယ်၊ လူတွေအကြောင်း စားလည်း တဖြည်းဖြည်းသိလာပြီပဲ၊ ကိုယ်ဘယ်လိုတုံ့ပြန်နေထိုင်ရမယ် နို့ထာလည်း သားသဘောပေါက်လာပြီ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိ စလောက် မလွတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဖေဖေတို့အတွက် ဟန်ဆောင်အပြုံးက ချေးကြီးတယ်၊ လူတိုင်းကိုချစ်ပြတတ်ရမယ်သား၊ အရင်ကအခြေအနေ အခုအခြေအနေ လုံးဝမတူဘူးဆိုတာ သားနားလည်ထားပါ”

“လူတွေက သားတို့ကို ဘာလို့မှန်းနေရတာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေတို့ မနေတတ်ခဲ့လို့ပေါ့၊ ကိုယ်ရထားတဲ့ အခွင့်အရေးကို များနဲ့မျှဝေမသုံးဘဲ၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အသုံးချခဲ့လို့၊ အများက အခွင့်အရေးသမားတွေလို့ အမြင်ကတ်ခံရတာ၊ အခု ပိုင်ဆိုင်သင့်တာတွေ ဆက် ပိုင်ဆိုင်နေပြီဆိုတော့၊ ပိုင်ဆိုင်ထားတာလေး မပျောက်ပျက်အောင် ဒီနားသိမ်းထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်သား၊ ဖေဖေပြောတာ သား သဘောပေါက်လား”

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များလွန်း၍ မွန်းကျပ် ျရသည်။ ဘဝက လွတ်လပ်ရေးမရခင်က ကျိုးလန့်စာစားရသည့် အခြေ အနေမျိုးလို ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်နေရာက ထိုးနှက်မလဲ၊ ဘယ်နေရာက တိုက်ခိုက်မလဲနဲ့၊ ရာပျောက်မသွားအောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းချုပ်နေရတာပါ။

ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် ကြမ်းရမ်းပစ် တိုက်မိတာ။ ဘာလို့ကိုယ်တွေ့ဘဝက အများရဲ့အာရုံစိုက်ခြင်းခံနေရတာလဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“ဒီကိစ္စ သူတို့က အသိပေးပြီးပြီဆိုတော့ အဖေတို့တက်က အခြေပေးရတော့မှာ၊ သမီးက ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေတာလဲ၊ အဖေ့ကို မျက်နှာမအောင် အားနာအောင်လုပ်နေတာ၊ အဖေ ဘယ်လိုနေရမလဲသမီး”

“ဟုတ်သားပဲ သမီး၊ သူတို့တက်က ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆသွားမလဲ၊ ဘာတွေအထာကိုင်နေလဲလို့ စိတ်ဆိုးသွားရင် အမေတို့ တစ်မိသားစုလုံး ကောင်းဖို့လမ်းမရှိဘူး သမီး”

“အမေတို့ အဲလောက်ကြောက်လန့်နေရတဲ့ မိသားစုထဲကို သမီးကို ဘာလို့များသွားစေချင်တာလဲ၊ လူကိုလူလို့မြင်ရင် မိန်းကလေးရင်ဘက်က ဒီလောက်တော့စဉ်းစားကြဦးမှာပဲလို့ နားလည်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့၊ အခုက အာဏာနဲ့ အချစ်ကိုဖြစ်ရမယ် လိုက်ကိုလိုက်လျော့ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးချင်သလိုဖြစ်နေပြီအမေ”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ သမီးရယ်၊ သူတို့ဘက်က လိုလားလား တောင်းဆိုလာတာကို အမေတို့က ဝမ်းသာအားရလက်ခံပေးရမယ်ကိစ္စလဲ၊ အမေတို့တစ်မိသားစုလုံး ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ၊ ဒီလိုဘဝမျိုး စိတ်ကူးတောင်ယဉ်ရဲ့လို့လား သမီးရယ်”

“သမီးကို အမေတို့ရောင်းစားနေကြတာလား”

“သမီး”

အဖေနှင့်အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာသိပေမယ့် သူမ ရင်ထဲတင်းကျပ်နေတာမို့ မေးပစ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေရော အမေရော ညှိုးငယ်မှုများဖြင့် မျက်နှာမကောင်းကြ။

မောင်လေးနှင့် ညီမလေးက ကျောင်းဝတ်စုံနွမ်းနွမ်းလေးတွေဖြင့် အနားမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“အဖေ ... ဟိုဘာကြီးတို့ကို ကျူရှင်ခပေးရတော့မှာလို့ ပြောပေးပါဦးနော်”

“သမီးကိုလည်း ကျောင်းကပွဲရှိလို့ ဝတ်စုံလေးဝယ်ပေးပါလားလို့ ပြောပေးပါလား၊ အဲဒီဘာကြီးတို့ အကောင်းစားတွေ ဝယ်ပေးတာဆိုတော့ ကျောင်းမှာ သမီးကအလှဆုံးဖြစ်တာပေါ့”

“အေးအေး၊ အဖေပြောပေးမယ် သမီး၊ သူတို့က ကလေးတွေအတွက် လိုအပ်တာပြောလို့ မှာထားပါတယ်”

“ကဲ ... သားနဲ့ သမီး မုန့်ဖိုးနှစ်ရာဆီယူသွားကြနော်၊ ဟင်းက အာလူးကြော်တစ်မျိုးတည်းဆိုတော့ မုန့်လေးဘာလေး ဝယ်စားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောဖြစ်အောင် ပြောပေးနော်”

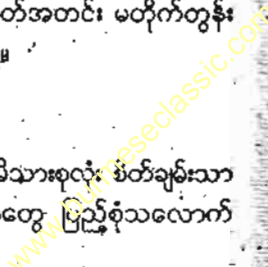
“အေးပါ... အဖေပြောခဲ့ပါ့မယ်”

သျှင်မင်းအိမ် သက်မမောကြီးချလိုက်မိသည်။ ရုန်းထွက်ခွင့်မသာသော ဘဝတွေပါလား၊ မောင်လေးနှင့် ညီမလေး ထွက်သွားသည်နှင့် အဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွတ်အတင်း မတိုက်တွန်းရက်တော့သလို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“အဖေ”

“ပြောပါ သမီး”

“သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီးရင် သမီးတို့ တစ်မိသားစုလုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာ သေချာလားအဖေ၊ သူတို့တွေ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပြည့်စုံသလောက်

မောက်မာတယ်လို့ သတင်းကြီးနေတာ မှီခိုနေရတဲ့ သမီးတို့ကို ပိုပြီးနိမ့်ချ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူးလားအဖေ”

“လူတစ်ယောက်ကို ဆိုးတဲ့အကွက်ကိုပဲ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆိုး တာကိုပဲ မြင်ရမှာပဲသမီး။ ကောင်းတဲ့အကွက်ကို ကြည့်တတ်မှ ကောင်း တာကိုမြင်ရမှာ။ ထည့်ဝါခုံညားတို့မိသားစုက ကံအကြောင်းတရားကြောင့် အခွင့်အရေးတွေရပြီး ဒီလောက်ထိချမ်းသာလာခဲ့တာဟာ မနာလိုစရာ မဟုတ်ဘူး။ အားကျစရာပါ။ အတိတ်ဘဝမှာ ကုသိုလ်ဒါနတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာအကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားနေရတာပဲ”

“ဒါနဲ့မစင်ကြယ်ရင် အပြစ်တင်ဝေဖန်ခံရမှာပဲဖေဖေ”

“ဒါကြောင့်အပြစ်ပြောခံလွတ်အောင် နိမ့်ကျတဲ့အိမ်ထောင်ဘက် ကို ရွေးချယ်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးတို့က အသုံးချခံရတာပေါ့နော်”

မခံချင်စိတ်များဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ကာ ပြောမိသည်။ စံမင်းညဆို သည့် ချစ်သူကောင်လေးသာ အနားမှာရှိလျှင် ဒီအခြေအနေကနေ မိုက်ရှူး ရဲဆန်ကာ ရုန်းထွက်မိမလားပင်မသိ။

မေမေက သူမလက်ကလေးကို ဖြေသိမ့်သလို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး

“ငရဲတွင်းထဲဆိုရင်တော့ အမေတို့လည်း သမီးကို တွန်းမပို့ရက် ဘူးကွယ်။ အခုက သမီးအတွက်ရော မေမေတို့အတွက်ရော ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ့် အခွင့်အရေးမို့ပါ”

“အငယ်အနောင်းပုံစံမျိုးနဲ့ မထင်မရှားထားဖို့ ဖြစ်နိုင်သလား အဖေ။ လူတွေသိအောင် တခမ်းတနား ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ပြပြီး အိမ် မှာအိမ်ဖော်လိုပဲထားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမကို အလိုထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြောင့် မေးတာလားသမီး။ အဖေ့အထင်ပြောရရင် အဲဒီမိန်းကလေးက လည်း မကောင်းဘူးကွဲ့။ လူရှေ့ဆိုတစ်မျိုး လူကွယ်ရာကျတစ်မျိုး ပါတီ

တွေ ကလပ်တွေတက်တယ်။ သူတို့ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ခိုက်တယ်။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတယ်။ သူတို့မိသားစုက ချွေးမတွေကို အလိုလုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပညာပေးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေကို ခိုင်းတာပါ။ ဒါကို အဲဒီမိန်းမကလေးက မိဘ တွေ အရှိန်အဝါရှိတော့ နာမည်ပျက်စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ အကျယ်ချဲ့ပြီး သတင်း ဖြန့်ပစ်လိုက်တာ။ ကွာရှင်းလိုက်တော့ ပိုပြီး တိုက်ခိုက်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ တာချင်းက အလွှာတူ ဂုဏ်ဒြပ်တူ အပြိုင်အဆိုင်တွေလေ။ တစ်ယောက် နာမည်ကျရင် တစ်ယောက်က နာမည်ပိုတက်တယ်”

“သူတို့အသိုက်အဝန်းကြီးကို သမီးကြောက်တယ်ဖေဖေ။ သူတို့ အတွက် အသုံးချဖို့ သမီးကိုရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ထည့်ဝါခုံညားကို ပိုပြီးမုန်း တယ်။ သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာ မိန်းမတွေအများကြီးပါ။ ဘာလို့ သမီးကိုမှ”

“သမီး အဲလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ငြင်း ထိုက်ပါ့မယ်”

“ရှင်”

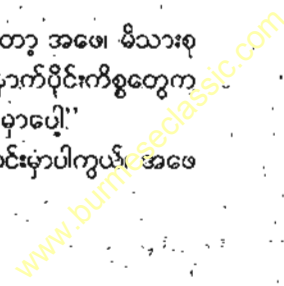
ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ဖေဖေ လေသံပျောလေးနှင့် ပြောလိုက်သည့် အတွက် သျှင်မင်းအိမ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ဒီမိဘတွေနှင့် မောင်လေး ညီမလေးအတွက် သူမဘဝကိုရင်းသင့်ရင်လည်း ရင်းရတော့မည်ပေါ့။

“ထည့်ဝါခုံညားကို သ ... သမီး လက်ထပ်ပါ့မယ် အဖေ”

“ဟင် ... သ ... သမီး တကယ်ပြောတာလား။ ဒါဆို အဖေ တို့ဘက်ကို”

“လက်ခံတဲ့အကြောင့် အသိပေးလိုက်ပါတော့ အဖေ။ မိသားစု အတွက် သမီးပေးဆပ်သင့်လို့ ပေးဆပ်ရတာပဲ။ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေက အဲအကြောင်းတရားအတိုင်း ရင်ဆိုင်ကြည့်ရတော့မှာပေါ့”

“မိဘအတွက် ဒီလိုလုပ်တာ သမီးကံကောင်းမှာပါကွယ်။ အဖေ

တို့ ဘဝပြောင်းလဲသလို သံမီးရဲ့ဘဝလည်း အခြေအနေအဆင့်အတန်း အားလုံးပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ အခုလို လှိုင်သာယာကျူးကျော်ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ငှားနဲ့နေရတဲ့ဘဝကနေ ဖြူလယ်ကောင်က နတ်ဘုံနတ်နန်းမှာ နတ် သမီးလေးတစ်ပါးလို နေရတော့မှာ၊ သမီးဘဝအရာရာပြည့်စုံပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ သမီးမပျော်နိုင်ပါဘူးအဖေလို့ မပြောချင်တော့။ ဒီလို လွတ်လပ်သော ဘဝလေးမှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုတွေဖြင့် အေးချမ်းစွာပဲ နေချင်တာပါ။ မရှိအတူ ရှိအတူ မျှဝေခွဲခြမ်းစားသောက်ရင်းနှင့် သဘာဝ လေကို တစ်ကြိမ်ရှုကာ အသက်ရှင်ချင်သည်။

မရှိဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားဖြူစင်သော ဒီရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက် သားတွေဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပွင့်လင်းရှိစင်းသည့် ဆက်ဆံရေးများနှင့် နေသွားချင်သည်။ အခုတော့ သူမဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်ပါရဲ့လား။

သူမကို ကယ်တင်မည့် စံမင်းညံ့လည်း အနားမှာမရှိ။

သတိရအောက်မေ့မိတယ် စံမင်းညံ့။ နင်သာ ငါ့အနားမှာရှိရင် ငါ ဒီလိုတွေ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ချင်မှ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်မှာပါ။ နင်က ငါ့ရဲ့ရည်းစားဦးလေးပဲလေ။

အခန်း (၅)

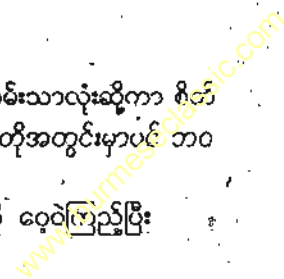
“လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ရတော့မှာပေါ့။ ဗုန်းတစ် ချက်ဆီဆက်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ဘာမှ လိုက်လုပ်စရာမလိုဘဲ အဆင်ပြေ သွားမှာပါ။ ဟိုတယ်ခန်းမတွေလည်း ကြိုပြီးဒီတဲယူနေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်တွေမှာ ကြိုက်တဲ့နေ့လုပ်လို့ရတယ်။ မင်္ဂလာဝတ်စုံ အတွက် သားတို့ကြိုက်တဲ့နိုင်ငံမှာသွားဝယ်”

“လက်ပွဲမှာတွေ့က အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသားပဲ။ ကိုကျော် မောင် ခင်ဗျားတို့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အိမ်ပြောင်းဖို့လုပ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ကျန်တဲ့ကလေးတွေအတွက် ရွှေတစ်ဆင်စာဆီလည်း ပေးလိုက်မယ်၊ ကားကတော့ ဒီနေ့ညနေအပြန် ဂိုထောင်ထဲကထုတ်ပြီး တစ်ခါတည်း မောင်းသွား။ ဒီအိမ်မှာ လိုသလိုမောင်းနေတာဆိုတော့ ခင်ဗျားမောင်းတတ် တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သဋ္ဌေးမင်း”

ဦးကျော်မောင် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ စိတ် လှုပ်ရှား တုန်ယင်နေသည်။ သမီးကြောင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ဘဝ ကပြောင်းလဲရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထည့်ဝါခုံညားက အားလုံးရဲ့မျက်နှာကို ဝေဝဲကြည့်ပြီး

“သားကတော့ ဘယ်မိဘနဲ့မှအတူမနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဖေဖေ။ သားအတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့အိမ်မှာ မင်္ဂလာအိမ်ရာ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်အိမ်မှာနေပါမယ်”

“ဪ... သားက အဲလိုနေမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးက မေမေ တို့နဲ့ အနေစိမ်းမသွားနိုင်ဘူးလား”

“အဲလို မဖြစ်အောင်တော့ အဝင်အထွက်ရှိနေမှာပါ။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ဖြစ်ချင်လို့ပါ။ သူ့အနေနဲ့လည်း အနေကျဉ်းကျပ်တာမျိုးမဖြစ်စေ ချင်ဘူး”

“သွားလာနေတိုင်မှုတော့ ဆင်ခြင်ရမှာ မမေ့နဲ့နော်။ အဲဒီကိစ္စကို သျှင်မင်းအိမ်ကိုလည်း သင်ပေးထားမှဖြစ်မယ်။ ဖေဖေတို့ အသိုက်အဝန်း က အပြောလွတ်အောင်နေရတော့ အနေကျဉ်းကျပ်မှုတွေရှိတာ သျှင် မင်းအိမ် နားလည်ထားဖို့လိုတယ်”

“အဲဒါ အန်ကယ် နည်းနည်းပြောပြထားပေးပါ အန်ကယ်။ လက်ထပ်ပြီးမှဆိုရင် သူ့ကိုချုပ်ချယ်တယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

ထည့်ဝါနဲ့ညားပြောတော့ ဦးကျော်မောင် ပျာပျာသလဲခေါင်းညှိတ် ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သင့်ဌေးလေး။ သမီးကိုပြောပြထားပါ့မယ်။ တကယ်လို့ သမီးမလိမ္မာတာရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေးပြောပါ။ ကျွန်တော် အချိန်မရွေးဆုံးမပေးပါ့မယ်”

“အဲလောက်လည်း မလိုပါဘူး ကိုကျော်မောင်ရယ်။ သျှင်မင်း အိမ်က လိမ္မာပြီးသားလို့ထင်မိတယ်။ အခု အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာလုပ်နေ တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးရဲ့လစာက အိမ်လခနဲ့ သူ့အမေဆေးဖိုးဝါးခ အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အမေက သွေးဆုံးမီးယပ်ကိုင်ချင် နေတာဆိုတော့ ကျန်းမာရေးက ချွေချာချင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် အိမ်

အလုပ်တွေလည်း ကူလုပ်ပေးရမှာပါတယ်။ မိသားစုအပေါ်တော့ တော် တော်သိတတ်တဲ့ သမီးလေးပါ”

“ကိုကျော်မောင်သမီးမို့လည်း ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းထဲ ဝင်ဆန့် အောင်လုပ်လိုက်တာပဲ ကိုကျော်မောင်ရေ။ ကျွန်မတို့အတွက် ယုံကြည်ရတဲ့ လူလိုအပ်တယ်။ အသိုက်အဝန်းတူရွေးလိုက်တာ သားကြီး ကတည်းက နောင်တရသွားတယ်။ တော်တော်လေး တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရတာ လေ။ အခု သမီးလတ်ယောက်ျားကလည်း ဘာထူးလဲ။ အိမ်ထောင်ရေး မတည်ငြိမ်ဘူး။ ဟိုအကြောင်းကြား၊ ဒီအကြောင်းကြားရနဲ့ ပြောပြနိုင် လည်း ကိုယ့်ဘက်ကို ပြန်ပုတ်ခတ်ဦးမယ်။ သမီးလတ်ကလည်း မိဘ အရှိန်အဝါလေးနဲ့ဆိုတော့၊ ဟိုဘက်မိဘကို အရှိအသေမရှိဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် သျှင်မင်းအိမ်ကိုတော့ အဲလိုမဖြစ်လောက်ဘူးလားလို့ သား နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူဌေးကတော်တို့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်လာမှာပါ။ အဆင်မပြေတာရှိရင်”

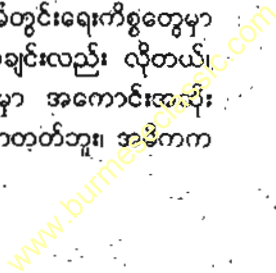
ဦးကျော်မောင်စကားကို ဦးအံမင်းက လက်ကာပြလျက်

“အလိုက်အထိုက်နေတတ်ရင် အဆင်မပြေစရာမရှိပါဘူး။ ဒီ အသိုက်အဝန်းထဲဝင်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွမ်းနဲ့မှုန့် သင်္ဘောတဖြစ်အောင် နေထုတ်မှရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုသတ်ထားရမှာက မိသားစုအိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေမှာ ဝင်မစွက်ဖက်ဖို့ပဲ။ ပွဲတက်မယားဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်းလည်း လိုတယ်။ သျှင်မင်းအိမ်ကို သားလက်ထပ်လိုက်တဲ့အပေါ်မှာ အကောင်းအဆိုး ဘယ်လိုဝေဖန်မှုတွေ ထွက်လာမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီကက သျှင်မင်းအိမ် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်ဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်္ဂလာပွဲမလုပ်ခင် သျှင်မင်းအိမ်ကို ဒီအိမ်ကိုလာပြီး ဂါရဝပြု
ခိုင်းပါ။ မင်္ဂလာကိစ္စလုပ်စရာရှိတာတွေလည်း လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောနေသမျှ ဦးကျော်
မောင် ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရင်း သမီးအတွက် ရင်လေးနေမိသည်။ သမီးက
သိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် ကျိုးနွံစွာနေရမှာကို ကြောက်လန့်နေတာ။

အဆင်မပြေပါမလား။

ဖြည့်ဆည်းထောက်ပံ့တာတွေများသည့်အတွက် ဒီလောက်
တော့ ပြန်ပေးဆပ်ရတော့မှာပါ။ သမီးကဲ့တော့ နားလည်စေချင်သည်။
အသိုက်အဝန်းကြီးထဲကိုဝင်လျှင် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကကြည့်ပြီး
နေတတ်ပါမှ။

ဟူး ... ဒီအကြောင်းတွေ သမီးကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရပါ။

အခန်း (၆)

“ဘာ... သူတို့က ဒီလိုပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါသူတို့လူပါးဝလွန်း
တာမဟုတ်ဘူးလား အဖေ။ သမီးဘဝကို သူတို့သဘောအတိုင်း”

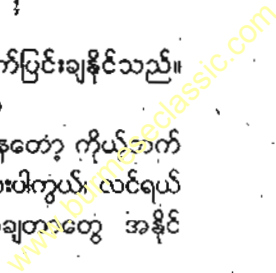
“အသိုက်အဝန်းကွာတယ်လေ သမီးရယ်။ သဟဇာတဖြစ်
အောင်နေတတ်စေချင်လို့ သူတို့ပြောလိုက်တာပါ။ အဖေသမီးက အစိမ်း
စက်သက်ဝင်လာမှာဆိုတော့၊ သမီးကို သင်ယူစေချင်တဲ့သဘောပါပဲ။
အခြားဆိုးဆိုးဝါးဝါး”

“အဖေ ဒီလောက်ပြောနေတည်းက ဘယ်လိုလေသံလည်းဆို
တာ ခန့်မှန်းမိပါတယ်အဖေ။ သမီးစိတ်ပြောင်းသွားမှာကိုစိုးရိမ်ပြီး အဖေ
စိတ်ပိုမနေပါနဲ့။ ခက်ခက်ခဲခဲဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှတော့ ဘာအကြောင်းမှ
သမီးမပြင်တော့ပါဘူး ဖေဖေ။ သူ့ကို သမီးလက်ထပ်မှာပါ”

“အင်း”

ထိုသို့ ကတိပေးမှ ဦးကျော်မောင် သက်ပြင်းချနိုင်သည်။
အိအေးခင်လည်း အခုမှ သက်မမောကြီးချနိုင်ကာ

“အခြေအနေတွေက အရမ်းကွာဟလွန်းနေတော့ ကိုယ်ဘက်
က သည်းခံပေးရတာတွေရှိမှာပဲ။ သမီးက နားလည်ပေးပါကွယ်။ လင်ရယ်
ယားရယ် အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်လာရင်တော့ နိမ့်ချတာတွေ အနိုင်

ကျင့်တာတွေတော့ ရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မတတ်သလို အရှုံးရမယ်ဆိုလည်း တန်တယ်လို့တွေးပါနော် သမီး”

“ဘဝတစ်ခုလုံးပေးရမှာကို တန်တယ်လို့ပြောနေတာလဲ အုမေ၊ သူတို့က သူတို့ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုတွေအတွက် အသုံးခံသမီးကို လက်ထပ်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေတို့မိသားစုဘဝကတော့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားတာပဲ မဟုတ်လား။ သမီး ညကညဉ့်နက်မှ သမီးအမေကားမောင်းပြီး ယူလာတယ်။ အခုအိမ်အပြင် ခြံဝင်းရှေ့မှာ ကားကြီးထားတာ။ ဟိုလူကြည့် ဒီလူကြည့်နဲ့ တအံ့တဩတွေဖြစ် ချီးကျူးနေတယ်။ သျှင်မင်းအိမ် ကံကောင်းလိုက်တာတဲ့”

“တချို့က ငွေမက်တယ်။ သူဌေးရဲ့ ဘယ်နယောက်မြှော့မယားလည်း မသိဘူးလို့ ကဲ့ရဲ့နေကြတာရော အမေကြားရဲ့လား။ အကတော့ ရက်စိတ်ပဲဝင်မိတယ်အမေ၊ ဒီရပ်ကွက်လေးကို သမီးကတယ်။ ဒီရပ်ကွက်က လူတွေကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း ရိုးရိုးသားသား နေတတ်ကြတယ်ဆိုပြီး အားလုံးက သမီးတို့ကိုချစ်ခင်နေကြတာပါ။ ဟိုတွေကို ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိတယ်ပြောပြော မရိုးသားဘူးထင်လို့ သူ့အထင်မကြီးကြပါဘူး”

သမီးစကားတွေ နားထောင်ပြီး ဦးကျော်မောင် လေးပင်ခေါင်ညှိတ်ပြီး

“ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်၊ နောက်ရက်တွေဆို အဖေဒီအိမ်ကနေပြောင်ကြတော့မှာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ အဖေတို့နေသကျသွားရင်၊ ကျန်တာတွေ မေ့သွားမှာပါ သမီး”

“ဟင်အင်း... သမီးကတော့ ဒီရပ်ကွက်လေးကို ဘယ်တော့မပေးပါဘူး အဖေ၊ သမီးပြည့်စုံချမ်းသာရင် ဒီရပ်ကွက်လေးကို အမြဲတကုသိုလ်ဒါနတွေ လာလုပ်မှာပါ။ သမီးတို့ သူဌေးအိမ်ကနေ ထွက်လာ

ကတည်းက ဒီရပ်ကွက်လေးမှာနေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ မွေးဖွားရာအရပ် မဟုတ်ပေမယ့် လုံခြုံမှုတွေနဲ့ နေပျော်ခဲ့တဲ့ ရပ်ရွာလေးပါ”

“အင်း... အဖေတို့လည်း မခွဲခွာချင်ပါဘူးသမီး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဆင့်အတန်းနဲ့ညီမျှအောင် သူတို့ထားတဲ့နေရာမှာ နေရမှာပေါ့ကွယ်”

အဖေနဲ့ အမေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာတော့ သေချာသည်။ တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ သူမရင်ထဲလည်း မကောင်းပေ။

“သျှင်မင်း... သျှင်မင်းရေ အလုပ်မဆင်းဘူးလားဟဲ့”

“သန္တာရေ ငါလိုက်မှာဟေ့”

အိမ်ထဲဝင်လာသော သန္တာလွင်ကို အော်ပြောရင်း သျှင်မင်းအိမ်ထဲရပ်လိုက်သည်။ သျှင်မင်းအိမ်က ထမင်းချိုင့်လေးကို ဆွဲခြင်းထဲထည့်တော့

“ဘာလို့ အလုပ်ဆင်းတော့မှာလဲ သမီး၊ အမေတို့ပြောင်းဖို့ ရွှေ့ဖို့ လုပ်ရမယ်လေ။ ထည်ဝါခံညားမိဘတွေကို ထွားတွေ့ရမှာ သမီး”

“ကြိုမှသိမထားတာ၊ စက်ရုံမှာ ခွင့်မယူရသေးဘူးအမေ၊ ပြီးတော့ လစာထုတ်ဖို့က နှစ်ရက်လောက်ပဲလိုတော့တယ်။ အဲဒီရက်ထိပြည့်အောင်ဆင်းပြီး လစာထုတ်ရဦးမှာပေါ့။ တစ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေကနည်းလား”

“ဪ... သမီးရယ်၊ သူတို့ ငြိမြင်နေပါဦးမယ်။ အဲဒီတစ်သိန်းကို မက်မနေပါနဲ့တော့။ သူတို့က ဒီထက်မကတဲ့ ပြည့်စုံမှုတွေပေးနေတာပဲ”

“အဲဒါတွေက သမီးတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ မသေချာဘူး။ ဒီငွေတစ်သိန်းက သမီးသွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ရင်းထားလို့ရတဲ့ငွေပါ။ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်”

အဖေနှင့် အမေ သူမကို ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ခြင်းလေးကို ဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သန္တာလွင်က အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားသော ကားကြီးကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ။

“သျှင်မင်း... နင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားကြီးရပ်ထားတော့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ထင်တာ၊ သူများတွေပြောနေကြတာ ဟုတ်လားဟဲ့။

နင်ကိုလက်ထပ်မယ်ပြောတဲ့လူတွေက ပေးလိုက်တာဆို”

“အင်း”

“နင် ငါ့ကိုဘာမှလည်း ပြောမပြပါဘူး”

“ငါလည်း အဲလောက်မြန်မယ်တောင် မထင်ဘူး။ အဖေ့မှ မနက်ပိုင်းကမှ လက်ခံတဲ့အကြောင်းပြောလိုက်တာ၊ ညကတော့ အဖေကားပါလာတာပဲ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အိမ်လည်းရွှေ့ရမယ်တဲ့”

“ဟယ်... တင်ကျယ်၊ အဲလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ နင်တို့ ချမ်းသာတော့မှာကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ငါလည်း တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး သန္တာ၊ ငါချစ်တဲ့သူ့လက်ထပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ၊ အခုငါ့အိမ်ထောင်ရေးက အဝယ်ခံလို့ရတာ၊ မိသားစုအတွက် ငါ့ဘဝကို ရင်းလိုက်ရတဲ့ လက်ထပ်ပွဲကြီးပါ သန္တာပကာသနထည်ဝါမှုတွေကြားထဲမှာ ငါ့မွန်းကျပ်ရတော့မှာ ပြီးတော့”

“စံမင်းညိုကို သတိရလို့မဟုတ်လား သျှင်မင်း”

သျှင်မင်းအိမ် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်မိရင်း အဖြူရောင်လွှာနေသော ကားကြီးကို မကျေမချမ်းဒုန်းခနဲ ထုပစ်လိုက်သည်။ သန္တာက သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်လာကာ

“နင်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ စာနာမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်တွေက လျော့လိုက်ပါတော့ဟာ၊ နင်ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ မဟုတ်လား၊ ဖယ်ရီကား မသိဘဲနေမယ်၊ မြန်မြန်လျှောက်ရအောင်”

ဖယ်ရီကားမမီလျှင် လိုင်းကားတိုးစီးရမှာမို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လိုင်းကားတိုးစီးရလျှင် ငါးမိသိပ် ငါးချဉ်သိပ်မို့ မသက်သာ

“ဟယ် ... ဟယ် တို့ဖယ်ရီကားထွက်သွားပြီ၊ အော်ပါဦးဟ”

လူကျန်ခဲ့သေးတယ်လို့”

“အော်နေလို့ ကားသမားက ဘယ်ချိန်တုန်းကရပ်ပေးဖူးလို့လဲ”

နောက်စက်ရုံအတွက် တစ်ခေါက်ကြိုရဦးမှာဆိုပြီး ဇွတ်မောင်းပြေးတာ၊ ထာလာ ပြေးလိုက်ကြည့်ရအောင်၊ မိလိုမိငြား”

“ကားက အကွေ့ကနေလိုမိထွက်နေတုန်းမို့ ကသုတ်ကရက်အပြေးလိုက်ကြသည်။ ကားသမားက ပြေးလိုက်လာတာ မမြင်လို့တဲလား၊ သိဘဲ မောင်းပြေးသွားသည်။

မထူးတော့။ လိုင်းကားပဲ တိုးစီးရတော့မည်။

“စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်၊ ကားတွေကလည်း ကျပ်ညပ်နေတာပဲ။ ယောက်ျားလေးတွေတောင် ခြေနှင်းခုံမှာ တွယ်စီးနေကြတာ၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အလုပ်မဆင်းရင် ဘောနပ်စ်ပြုတ်လိမ့်မယ်၊ လစာထုတ်ခါနီးမှ ဘောနပ်စ်ပြုတ်လို့ကတော့ အိမ်ကခေါင်းနဲ့ ဆင်းရလိမ့်မယ်၊ ဘောနပ်စ်က ငါတို့အသက်လေ၊ ရတော့သာ တစ်နေ့လုပ်ခက သုံးထောင်မပြည့်ဘူး၊ တစ်နေ့ရက်ပျက်တော့ သောင်းချီပြီး အဖြုတ်ခံရတာ”

“မတတ်နိုင်ဘူးရသလို တွယ်စီးကြတာပေါ့”

သူမနှင့် သန္တာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ ကားတွေတစ်စီးပြီး တစ်စီးတိုးဝှေ့တက်နေကြသော်လည်း မရကြ။ နောက်မှသန္တာလွင် ကားပေါ်ခြေတစ်ဖက်ချမိချိန်မှာ

“အမယ်လေး”

“ဟဲ့ ... သျှင်မင်း”

လူတစ်ယောက် ဆောင့်ဆွဲတာခံလိုက်ရ၍ သျှင်မင်းအိမ် လန့်ချုပ်သွားသလို၊ သန္တာလွင်က ကားပေါ်မှာတိုးလိုးတန်းလန်းပါသွားသည်။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကသာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ ကားပေါ်တက်”

အနက်ရောင်တောက်ပြောင်နေသောကားကြီးပေါ် သူမကိုယ်လေး ဆောင့်ခနဲပစ်ကျသွားသည်။ ကားကြီးက ထိုနေရာကနေ လှစ်ခနဲ

မောင်းထွက်လာ၏။

“ရှင်...ရှင်”

သူမ အခုမှမှတ်မိသွားသည်။ ဟိုနေ့က သူမတို့ဖယ်ခိုကားပေါ်က နေမြင်လိုက်သည့်လူ။ ပြီးတော့ ဂျာနယ်ထဲက

“ကိုယ် ထည့်ဝါခဲ့ညား”

“သိပြီ၊ ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာလို့ ပိုင်စီးပိုင်နင်းဒီပုံစံမျိုးလုပ်တာလဲ”

ဆတ်ဆတ်ခါအောင် အော်ပစ်လိုက်တော့ ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ထည့်ဝါခဲ့ညား တစ်ချက်ခပ်တင်းတင်းလှည့်ကြည့်လာကာ

“မင်းအသံတိုးလို့မရဘူးလား၊ ဘာလို့ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောတာလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ခံရလို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ အသံတိုးလို့ရပါ့မလား၊ အဲဒီကားမှတ်တိုင်မှာ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်က လူတွေကြီးပဲ၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်သွားကြမလဲ”

“မင်း အဲလိုစဉ်းစားတတ်ရင် ငါ့ရဲ့ဇနီးလောင်းဖြစ်တဲ့မင်းက လိုင်းကားတိုးစီးပြီး စက်ရုံဆင်းတာ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ မင်းမတွေးမိဘူးလား”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်မှမထပ်ရသေးတာ၊ ဒီအတောအတွင်းက ကျွန်မရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ကျွန်မ လစာထုတ်ဖို့ နှစ်ရပ်ပဲလိုတော့တယ်၊ ရက်ပြည့်အောင်ဆင်းပြီး လစာထုတ်ရင် တစ်သိန်းတောင်ရမှာ”

“မင်း သိန်းတစ်ထောင်လို့ချင်လား၊ ငါ အခုပေးလိုက်မယ်”

“ဘာ”

မာနကြောင့် သူမကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲခါသွား၏။ အမှတ်တမဲ့ ဖယ်ခိုကားပေါ်က မြင်လိုက်ရစဉ်က ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသော ထည့်ဝါခဲ့ညားမျက်နှာကို သူမကုတ်ဆွဲပစ်ချင်လာသည်။

“ရှင်ကား အခုရပ်၊ ကျွန်မဆင်းမယ်”

“ငါ့မိဘတွေကို လာတွေ့ရမယ်ဆိုတာ၊ မင်းအဖေ မင်းကိုမပြောလား”

“ခုက အဖေအိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ အခုမနက်မှပြောတာ၊ စက်ရုံက ကျွန်မခွင့်မတိုင်ရသေးဘူး”

“ငါ စက်ရုံကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်မယ်”

“ဖုန်းဆက်ပြောလည်း အလုပ်မဆင်းရင် ဘောနပ်စ်ပြုတ်မှာ၊ ဖြစ်ဘူး ကျွန်မအလုပ်ဆင်းမှာ”

“ကျွတ်...မင်းဘာလို့ ခေါင်းမာတာလဲ၊ မင်းတစ်လလုံး အလုပ်မဆင်းလို့ရတဲ့ လစာက ငါ့ဘဏ်ဖတ်စိစားတဲ့ အဖိုးအခတောင်မလောက်ဘူး၊ မင်းဘယ်လောက်လိုချင်လဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

“ကျွန်မ ရှင်တို့လိုအချောင်သမား အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေက သူများဆီက အမြတ်ကြီးစား ဂုတ်သွေးတတ်၊ အခွင့်အရေးတွေကောင်းကောင်းယူပြီး သုံးဖြုန်းနေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ရှာထားတဲ့ငွေကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်”

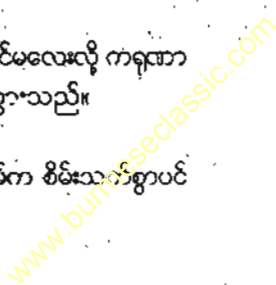
“ကျွီ”

ကားလေးကို လမ်းဘေးမှာ ကျီခနဲ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ခပ်စွာစွာရန်တွေ့ကောင်းနေသော သျှင်မင်းအိမ်ကို စူးစိမ်းနေအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်မိကာ

ငယ်ငယ်က ငါ့ငိုအောင်စနောက်ခဲ့သည့်ကောင်မလေးလို့ ကရုဏာသက်ခဲ့သမျှ အခုတော့ စိတ်တော်တော်လေးဆိုးသွားသည်။

“သျှင်မင်းအိမ်”

သူ့ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံကို သျှင်မင်းအိမ်က စိမ်းသက်စွာပင် မျက်လုံးပင်၍ တုံ့ပြန်၏။

"မင်းကို မင်းအဖေ ဘာမှပြောပြမထားဘူးလား"

"ဘာလဲ"

"ငါတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာလေ"

"အမြဲတမ်းကျွန်းနွဲခယမယ့် ကျွန်တစ်ယောက် ဝယ်တာလား ပွဲတက်မယားဖြစ်ဖို့ ဇနီးမယားလိုချင်တာလား။ ရှင်အရင်ရှင်အောင်ပြော ကြည့်ပါလား ကိုထည်ဝါခဲ့ညား။ စရိုက်မတူလို့ သဟဇာတမဖြစ်နိုင်ရုံ နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်"

"တောက်"

ဒီလိုအတန်းအစားမျိုးက ဒီလိုအပြောခံရတာ။ ရင်ထဲဆတ်ဆတ် ခါသွားသည်။ ဒီကောင်မလေးမှာ ဒီလိုမာကျောသည် အဆိပ်တွေရှိနေ မည် မထင်မိ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး မျက်လုံးစူးစူးလေးဖြင့် ငယ်ငယ်ကလိုတောင် ငိုတတ်ပါဦးမလား။

အခု သူတက်ခေါက်လိုက်တာကို မကျေမနပ်မျက်စောင်းဝင့်ကာ

"ကျွန်မကို ရှင်အာဇာနည်ဆန်ဆန် နှာကဆံမယ်ဆိုရင် ရှင်မိ ဇနီးမယားအဖြစ် ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး ကြုံပြောထားတာ။ ငွေခွဲအဝယ်ခံရ ပေမယ့် ဘဝတစ်ခုလုံးကိုတော့ အသုံးချမခံနိုင်ဘူး"

သူမရဲ့မာကျောခြင်းတွေက ပြင်းထန်လွန်၍ သူဘာပြောရမှန်း ပင် မသိတော့။ ရန်တွေကောင်းသောနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ရဲစိအိထွေးနေ တာကြောင့် ဒေါသထွက်ဖို့ မေ့လျော့ကာ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့် နေလိုက်သည်။

"ရှင်ဘာကြည့်တာလဲ"

"မင်းချစ်စရာကောင်းလို့ပါ"

"ဘာ"

သူမ မျက်နှာချာခနဲ တစ်ဖက်လှည့်မစ်လိုက်သည်။ ပေါ့ပျက် ပျက်ပြောထွက်တာကို သူမမုန်းသည်။

မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို အလွယ်ပြောထွက်တီဇာသော ထည်ဝါခဲ့ညား နှုတ်ခမ်းများက မထိတရီ။ မျက်ဝန်းက ညှို့ရီသည်ဟု ထင်ရပေမယ့် အလေးအနက်မရှိခြင်းက အမြင်ကတ်စရာပါ။ သူမကား တံခါးကိုဆွဲဖွင့်တော့ လုံးဝမွှင့်လို့မရ။

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဒီကနေပဲ စက်ရုံကိုလမ်းလျှောက်သွားတော့မယ်။ ကျွန်မ အလုပ် ပျက်လို့မဖြစ်ဘူး"

"အခုချိန်ကစပြီး မင်းသဘောအတိုင်း မင်းဘာမှလုပ်လို့မရ တော့ဘူး သျှင်မင်းအိမ်၊ ငါတို့အပိုက်အဝန်းထဲမှာ ဝင်ဆို့အတွက် မင်းရဲ့ မရှိမာနတွေ မခံချင်စိတ်တွေ ခံပြင်းစိတ်တွေအားလုံး၊ ဘယ်အကြောင်းအရာ ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ဖော်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ မင်းဟန်ဆောင်တတ်ရမယ်၊ မျှိုသိပ်တတ်ရမယ်။ သည်းမခံနိုင်တော့ရင် လူမသိအောင် ငယ်ငယ်ကလို ငိုလို့ရတယ်"

"ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး။ အဲဒီလို သူများအနိုင်ကျင့်လို့ ငိုခဲ့ရတာ ကို မုန်းလွန်းလို့ ဘယ်တော့မှ မငိုတတ်တော့အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်"

"ဪဟုတ်လား။ ကိုယ်က မင်းဒီတာလေးကို ပြန်အမှတ်ရနေ တာ။ အေးလေ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အပျိုရွယ်လေးဖြစ်လာပြီဆိုတော့ လည်း ဘယ်ငိုတတ်ပါ့တော့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်မျှိုသိပ်တဲ့ အတတ် ပညာတွေတော့ မင်းတတ်လောက်ပါတယ်။ ငြီးတော့ ကိုယ်တစ်ခု သတိ ပေးချင်တယ်။ မင်းဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုစိန်မခေါ်ပါနဲ့။ ကိုယ်က စိန်ခေါ်ရင် အရွဲတိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ စိန်ခေါ်ခံရရင် နိုင်အောင်လုပ်ပြချင်တဲ့ စိတ်လည်းပြင်းထန်တယ်။ အဲဒါလေး မင်းနားလည်ထားရင် ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးက အေးအေးချမ်းချမ်းအဆင်ပြေပြေဖြစ်မှာပါ"

ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားကိစ္စတစ်ခုမို့ မာနဖြင့် စောဒကာတက်နေ လည်း ပဋိပက္ခဖြစ်ရုံပဲလိမ့်မည်။ စိတ်ကိုလွှတ်ကာ ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်နေ

လျှင် နောက်ကမိသားစုအားလုံးက ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ရုံပဲရှိတော့မှာပါ။

သူမ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ စိတ်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလျော့နေရသည်။ သူမဆန္ဒကို သူ့ကိုသိသင့်သလောက် အသိပေးပြီးပြီမို့ သူလည်း နားလည်ချင် နားလည်ပေလိမ့်မည်။

မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားပါလျက် ကားမှန်တွေက ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းလား၊ နေရဲ့အလင်းရောင်ကြောင့်လားမသိဘဲ အရောင်တွေက တဖျပ်ဖျပ်နင်း

အခန်း (၇)

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဘာလဲ”

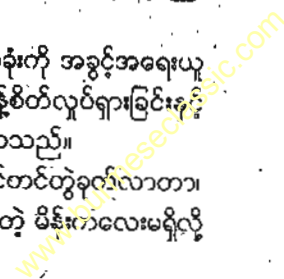
ကားကို ထည်ဝါခွဲညား ကုန်တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တာကို သူမ မသိလိုက်။ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ သူမလက်ကို ကြင်ကြင်နာနာ တမြတ်တန်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကုန်တိုက်ထဲကိုဝင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်အောင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

အခုဘယ်က ကင်မရာသမားတွေ၊ ဂျာနယ်လစ်တွေလဲ။ ဓာတ်ပုံ တွေ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်မှ သူမလန့်ဖျပ်သွားခဲ့တာ။

“ဣန္ဒြေမပျက်နဲ့နော်၊ ဘယ်ကသတင်းရလို့ ကိုယ့်နောက်လိုက် လာကြတာလည်း မသိဘူး။ ကိုယ်တို့သတင်းဆိုရင် အားလုံးကစိတ်ဝင်စား ကြတယ်။ ဂျာနယ်သမားတွေ လုပ်စားဖို့ ဖွဲ့လို့ကောင်းတာပေါ့။ မျက်နှာကြီး စုပုတ်မထားနဲ့ ပြုံးပြုံးလေးနေ”

ကိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်သတိပေးရင်း၊ သူမ ပန်းကို အခွင့်အရေးယူကာ ဖက်တွယ်လာသည်။ သူမမှာတော့ ထိတ်လန့်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် အတူ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်စိုက်ကျည်လာသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်တွဲခွင့်လာတာ၊ ဘယ်လိုသဘောပါလဲခင်ဗျာ၊ ဒီလိုမျိုးလူရှေ့ထုတ်ပြတဲ့ မိန်းကလေးမရှိလို့

နားလည်သွားအောင်ဖြေပေးပါ။

“ဒါ ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်ကြိုက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ သူက ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်းထဲ မဝင်ရဲဘူးဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကြန့်ကြာနေတာပါ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ကလည်း သူ့ရဲ့မပြည့်စုံမှုတွေကို သနားကရုဏာဖြစ်ပြီး မြန်မြန်လက်ထပ် စေချင်နေတာ”

“ဪ... အဆင့်အတန်းမတူတာတောင် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတော့၊ တော်တော်သဘောထားပြည့်ဝကြတာပဲ။ မိန်းကလေးရဲ့မိသားစု ဘယ်လောက်ထိပံ့ပိုးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ သူတို့မိသားစုလေးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထပ်တူဖြစ် ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ။ မိသားစုနှစ်စုပေါင်းစည်းဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့”

“ကောလာဟလတွေနဲ့ မတ်သက်ပြီး အာပြောချင်ပါသေးလဲ”

“အခုလက်တွေ့ကို မြင်လိုက်ကြတဲ့အတွက်၊ ကောလာဟလ တွေကို ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာပကာသန မောက်မာမှုမှမရှိပါဘူး။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အနိုင်ကျင့် စော်ကားဖူးတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ မနာလိုပြီး တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့ လူတွေကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

“အခုလို ဖြေကြားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ။ သူ့အတွက်လိုအပ်တာလေး ဝယ်ပေးစရာရှိလို့ပါ”

ဘာတွေလဲ။ သူ့ကို ဘာတွေမေးလို့ သူက ဘာတွေဖြေသွား တာလဲ။ ဧည့်ခံပွဲ၊ ပါတီပွဲလည်း မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ထည့်ဝါခွဲညားတို့က အဲလိုလူစိတ်ဝင်စားခံရသည့် အသိုက်

အဝန်းမျိုးလား။

သူမ အခုထိ ခြေတုန်လက်တုန်ရှိနေဆဲ။

“လာလေ၊ ဘာလို့ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းဘာ လိုအပ်လဲ ကြိုက်တာဝယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“မလိုချင်ပါဘူး။ မင်းကို ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ငါက အိမ်ကိုခေါ်သွားရမှာ လား။ ဒီထဲမှာ အလှပြင်ဆိုင်လည်းရှိတယ်။ လိုက်ဖက်တဲ့ အဝတ်အစားကို ဝတ်ပြီး အရင်က သျှင်မင်းအိမ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မင်းကိုယ်မင်းတွေ့ ပါ”

“ရှင် ချက်ချင်းကြီး ကျွန်မကို ပုံစံပြောင်းမလို့လား နောက်မှ”

“မင်း အခုမတွေ့ဘူးလား၊ ငါတို့ဘာလုပ်လုပ် ပါပါရာဖီတွေက စာန်းခနဲသိတာ၊ လူမြင်ကွင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လော တာ သတင်းပြန့်သွားပြီ”

“အခု သူတို့မေးတာတွေကို ရှင့်အတွက်ဖြေတာလား၊ ကျွန်မ အတွက် ဖြေပေးတာလား”

“အခုအဲဒါဆွေးနွေးရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးငါတို့ကို စိတ်ဝင်တစားရှိုးနေကြတယ်။ မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးမပျောက်စေနဲ့၊ မင်းပန်း ကိုဖက်ထားတဲ့ ငါ့လက်တွေကို ဖယ်မချနဲ့၊ စူးစိမ်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကိုမကြည့်နဲ့၊ ငါပြောခဲ့တဲ့ ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်ခြင်းတွေကို ဒီနေရာမှာ ပညာကုန်အသုံးချ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

သူမ ဘုရားပင်တမိသည်။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ တိုးတိုးကြိတ် ကြိတ်သင်နေရင်းက သူမပါးလေးကိုင် နားလေးကိုင်၊ ဆံပင်တွေကို မျက်နှာရှေ့မကျအောင် သပ်တင်ပေးရတာနှင့် တကယ်ကို ရှုပ်ရှင်ရိုက်နေ သလို ကြင်ကြင်နာနာပါ။ သူမနှုတ်ခမ်းကိုပဲ ဖိနမ်းလိုက်တော့မလားဟု

ရင်တွေလည်းခုန်။ တကယ့်ကို လက်တွေ့ကြီး ဟန်ဆောင်ခိုင်းနေတော့ တာပါလား။ အဝတ်အစားတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် သူမကိုယ်မှာ ကပ်ကာရွေးပေးတော့၊ စိတ်ဝင်စားကာ ကြည့်နေသောလူတွေနဲ့ မျက်နှာ များက အားကျနေကြသလိုပါ။

“ဦးထည်ဝါ”

“မင်းဘယ်လိုကြီးခေါ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်တာ”

“မင်းခေါ်တတ်သလို ခေါ်လို့ရမလား၊ လူတွေကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မကြားအောင်ခေါ်နေတာပဲ”

“အမှတ်တမဲ့ဆိုတာရှိတယ်၊ အကျင့်ပါအောင် ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ဘာ . . . မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ လျှာယားလွန်းလို့”

“လျှာမရှည်နဲ့ အထွန်မတတ်နဲ့ ငါ့ခေါ်ခိုင်းသလိုခေါ်”

သူမတို့ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရန်ဖြစ်နေကြသော်လည်း မျက်နှာ ကတော့ တကယ့်ကို ကြည်နူးနေဟန်ပြုံးနေရသည်။ ထည်ဝါခုံညားက သူမဆံပင်ကို မသိမသာ ဆောင့်ဆွဲရင်းပြောတာမို့၊ သူမကလည်း သူ့ လက်ကို ယုံကြည်အားကိုးကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသလိုနှင့် ခပ်နာနာလေး ဆိတ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အား . . . မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလဲ”

“မင်းမျက်နှာက တင်းလွန်းနေလို့၊ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ လို အထာမကျဘူး”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်နေတတ် သလိုပဲနေမယ်”

“မင်းအဲလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ မင်းအရမ်းကံကောင်းဘယ်ဆိုပြီး

လူတွေအားကျနေကြတာ မမြင်ဘူးလား”

“ကျွန်မကတော့ ဝမ်းမသာဘူး”

“မင်းကွာ”

မျက်နှာက အပြုံးမပျက် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရန်သတ်ရင်၊ ထည်ဝါ ခုံညားက ဆံပင်ဆွဲလိုက်၊ သူမက မိရာဆိတ်ဆွဲလိုက်ဖြင့် ဘယ်သူမှ အလျှော့မပေးဘဲ ရန်စောင်နေကြ၏။

ဒီလိုဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် ရှေ့ဆက်ရတော့မည်ကို သူမရင်လေး နေမိသည်။ ဒီအသိုက်အဝန်းထဲမှာ သူမ မပျော်ရွှင်နိုင်လောက်ဘူးဆိုတာ သေချာ၏။

ဒါပေမဲ့လည်း ရုန်းထွက်ခွင့်မသာတော့ဘူးဆိုတာလည်း သေချာ နေ၏။

အခန်း (၈)

“သမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ်၊ ကိုကျော်မောင် သမီးလေး ဒီလောက်လှလားမယ်ထင်ဘူး၊ ဖေကြီးကြည့်ပါဦး၊ သားနဲ့လိုက်ဖက်ရဲ့ လားလို့”

“ရွှေပင်နားရင် ရွှေကျေးဖြစ်သွားမှာပါ၊ လိုက်ဖက်မှုရှိအောင် ကိုယ်တို့က သူ့ဘဝလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့၊ လိုအပ်တာပြောဖို့ သူကအားနာနေမှာ၊ မင်းကလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါရှင်၊ ကလေးဘဝတည်းက ဒီသမီးလေးကိုချစ်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ကျွန်မသမီးလေးနဲ့မခြား စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့”

ထိုစကားတွေက ဟန်ဆောင်မှုတွေလား၊ တကယ်လားဆိုတာ မခွဲခြားတတ်ပါ။ အားလုံးရဲ့မျက်နှာက ပြုံးနေသလို စကားလုံးတွေကလည်း ချိုသာလွန်းလှသည်။

ဘာအတွက် သူမအပေါ်ဒီလောက်ကောင်းနေလည်း မတွေ့တတ်။

“သမီး ကော်ဖီသောက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဂ်လာဝတ်စုံအတွက် သမီးတို့ ဘွယ်နိုင်ငံသွားချင်လဲ”

“ရှင်”

“သားနဲ့အတူတူသွားပါ၊ ကိုယ်ကြိုက်တာဝယ်ပါ၊ လိုအပ်တာကို အားမနာနဲ့ပြော”

“ရှင် ... ကျ ... ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး”

“မေမေရယ် သူကမသိသေးဘူးလေ၊ သားခေါ်သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီ ... ဒီမှာပဲဝယ်ပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ သမီးကို သားဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ပြီး ဘန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ၊ မိဒီယာတွေက အရမ်းသိချင်နေတာ၊ အလွှာ တူတဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်မှာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင် နေကြတာလေ၊ တစ်မိသားစုလုံးက စိတ်ရင်းနဲ့ဆိုတာ၊ အသိအမှတ်ပြု သွားမှ သံသယကင်းမှာ အဲဒါ သမီးနားလည်လား”

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်ရပြီ။ သူတို့အတွက်ပါလားဆိုတာ သေချာ သိလိုက်ရ၏။ ဒါဆိုဟန်ဆောင်အပြုံးတူတွေပဲပေါ့။ သူတို့တွေရဲ့ စီးပွားရေး၊ နှုတ်ရေးအဆင့်ချော့ဖို့အတွက် သူမကို ခုတုံးလုပ်အသုံးချနေကြတာပါလား။

ရင်ထဲက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသည်။ အရှိန်အင်ကြီးမား မိန်းနားသော ထိုတိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်ကျုံ့ဝင် စသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူမတို့ မိသားစုဘဝပြေလည်ဖို့နှင့် သူတို့မိသားစုဘဝ ဒီ စက်မက တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ ဘဝချင်းအလဲအထပ်လုပ်ရခြင်းပဲ ဟုတ်ပါလား။ သူမ ဟန်ဆောင်ပြုံးတတ်အောင် ကြိုးစားရတော့မည်။ နက်ဖြန်တိုင်းဟာ ဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် ...

သဘောတူလိုက်တာလို့ ထင်စေချင်တာ၊ သူ့သားနာမည်ဆိုးထွက်
အလို သမီးတို့ဘဝကို ငွေနှံဝယ်ပြီး သူတို့သိက္ခာ သူတို့ဆယ်နေကြတာ

“ဟဲ့... နင်နဲ့သူက သိပ်ချစ်နေကြတဲ့ပုံပါလာတာနော်၊ အဲဒီ
ထက်ပုံတွေရှိကနေတုန်းက သူနင့်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင်တို့
မိယောက်အရမ်းကို ကြည့်နူးနေကြသလိုပဲ”

“အလကားမျက်နှာကသာ ပြုံးနေကြတာ၊ လူချင်းကတော့
နှိတ်ပြီး ရန်သတ်နေကြတာလေ၊ သူက ငါ့ဆံပင်ဆွဲလိုက်၊ ငါက သူ့ကို
ဆိတ်ဆွဲလိုက်နဲ့”

“နင်တို့ကဟယ်၊ ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“သမီး တကယ်အဲလိုလုပ်ခဲ့တာလား”

သူမခေါင်းညိတ်ပြတော့ အမေရင်ဘတ်ဖိသည်။

“သမီးရယ်၊ သူတို့အတန်းအစားက ဘယ်လိုဆိုတာ သိရဲ့သား
သည်းခံပါ၊ ကျိုးနွံပါ သမီးရယ်၊ သူတို့သိက္ခာဆယ်ဖို့ သမီးကို ဘယ်လို
ခုတ်လုပ် အသုံးချတယ်ပြောပြော၊ လက်တွေ့ကတော့ အမေတို့
မိသားစုလုံးရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ အမေရော
ဖေရော အသက်ကြီးပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာကြိုးစားရင်တောင် ဒီလိုအေး
အချမ်းချမ်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးလည်း ပညာ
အင်အားကောင်း သင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက်သည်းခံနေခဲ့တာပါ အမေ၊ ဟန်
အင်တတ်တဲ့လူတွေကို မုန်းပေမယ့်၊ သမီးကိုယ်တိုင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရ
တာပါ”

“ဘာပြောပြောဟယ်၊ နင်ကံကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မ... ဘာ
စစ်အတွက် နိုင်ငံခြားမှာ သွားဝယ်ရမယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်း
နားလည်း မင်္ဂလာဆောင်ရမယ်၊ မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်လူးမညီချင်လို့

အခန်း (၉)

“မြင့်မိုရ်ဦးလုပ်ငန်းရှင် သူငွေကြီးမိသားစုက သားရဲ့မိန်းကလေး
ချစ်သူဘက်က နိမ့်ပါးတာကို စိတ်သဘောထားပြည့်ဝစွာနဲ့ သဘော
လိုက်တယ်တဲ့၊ ဂုဏ်ပကာသနက အရေးမကြီးဘူး၊ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့သူ
ကို လိုအပ်တာဆိုပါလား၊ ဟဲ့... ဒီမှာဂျာနယ်ကို ဖတ်ကြည့်ဦး”

သန္တာလွင်က သူ့အစ်ကိုဝယ်လာသော ဂျာနယ်ထဲသစ်
ပါလာသည်ဆိုပြီး ညဘက်ကြီးရောက်ချလာကာ ဖွတ်ဖတ်ပြနေသည့်
အမေက မှန်းစမ်းဆိုပြီး ဂျာနယ်ကိုယူကြည့်၏။

“ဟယ်... သမီးပုံလည်းပါလာတယ်၊ သမီးတော့ နာမည်ကြီး
ပေါ့၊ မင်းသမီးတွေလိုပဲ ပေါ်ပြူလာဖြစ်လာမှာ”

“အမေရယ် လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ သူတို့လုပ်ကြံရေးထားတဲ့
ရှက်စရာကြီး၊ သမီးနဲ့သူနဲ့ ဘယ်ချိန်တုန်းက ချစ်သူတွေဖြစ်လို့လဲ”

“အဲလိုရေးတော့ ဂုဏ်မရှိဘူးလားကွယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ
မက်မောလို့ လက်ထပ်တယ် အထင်ခံရတာထက်စာရင် ပိုမကောင်း
လား”

“သူတို့က သမီးအတွက် သိက္ခာဆယ်ပေးနေတာမဟုတ်ပါ
အမေရယ်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ရိုးသားဖြူစင်ဖြောင့်မတ်လို့၊ ဇီလိုလူ

တောင်-သည့်ဆိုရတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။

“သူများတွေ အားကျတယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံပကာသ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ တစ်သက်လုံး ဟန်ဆောင်အပြားတုနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။ အသုံးချခံရတယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သူ့ကိုငါကျေမာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စံမင်းညံ့ပြန်လာတဲ့အခါ ငါဘယ်လိုဖြေ ရမလဲ”

သူ့မစကားကြောင့် အမေက မျက်နှာပျက်သလို၊ သတ္တ ကတော့ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဘယ်ပျောက် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့လူကို နင်က တွေ့ဖြေရှင်းချင်လို့လဲ သျှင်မင်း”

“သူ့သွားခင်က ကတိစကားတွေအတွက် ငါရင်လေးနေ သူပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ပါ။ ငါ့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်ဖို့ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကြိုးစားခဲ့မယ်တဲ့”

“နင်စောင့်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လေး၊ ဘာတွေအရာထင်လို့လဲ၊ လား ရှင်လား။ သတင်းအစအနတောင်ကြားရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်သက်ပြီး နင်တာဝန်ကျေပါတယ်။ အခုက မိသားစုအတွက် နင့်ဘာ ရှင်းလိုက်တာ၊ သူနားမလည်လည်းနေပေါ့ဟာ”

သန္တာလွင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောထွက်သလို၊ သူမလည်း ပေါ့ ပေါ့ပဲနေလိုက်ချစ်သည်။ ဂျာနယ်ကို ဆွဲယူကြည့်ရင်း ထည့်ဝါခုံညားမှ မြင်တော့ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရန်ဖြစ်ကြတာကို သတိရ၏။

သူလည်း မာနနှင့်၊ သူမမှာလည်း မာနနှင့်။

အရှိန်အဝါကြောင့် သူ့မှာမောက်မာမှုတွေရှိနေတာကို လူ ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းသော အတတ်ပညာတွေကတော့ အ စရာပင်။

“သူ့မိဘအိမ်လိုက်သွားတော့ သူ့မိဘတွေက ဘာတွေ

သမီး”

“အားလုံးဟန်ဆောင်ကောင်းကြပါတယ်။ သမီးကို အရမ်းကို နားထားတော့မယ့် ပုံစံမျိုးပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့သဘောတောင်းကြလို့”

“ထည့်ဝါခုံညားကတော့ အချိုးမပြေပါဘူး။ အဖေ၊ လူရှေ့ကျရင် နာတတ်သလိုနဲ့ ကွယ်ရာကျရင် ကြိတ်ပြီးနှိပ်စက်မယ့်လူစားမျိုး”

“သမီးအတွေးနဲ့ ကွဲလွဲချင်လည်ကွဲလွဲမှာပါ။ ကိုယ့်မှာ မကျေနပ် ခံနိုင်တော့ သူ့ကိုကောင်းမမြင်နိုင်တာမျိုးလည်း ရှိလိမ့်မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းညည်းခံပါ။ သမီး၊ ဘာလျော့ညီထွေရှိဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် လူ့ဘဝဆိုတာ တော့ အပြောင်းအလဲကြုံရနိုင်တာပါ။ ခံနိုင်ရည်ရှိသရွေ့ ကိုယ့်အတွက် ဆင်ပြေလာနိုင်မှာပါ”

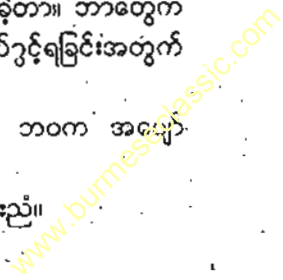
အမေ့ကို ဘာမှစောဒကမတက်ချင်တော့ပါ။ ချောင်းဖျူမှုတွေက ဘယ်သက်သာရာရစေသလားဆိုတော့ မတင်မကျခံစားမှုများက စံမင်းညံ့ ပေါ် အပြစ်လုပ်မိသလိုဖြစ်တာကတော့ အမှန်ပင်။ အမှန်းနှင့်လမ်းခွဲကြဲ တာမှ မဟုတ်တာ။

မပြည့်စုံမှုတွေကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရည်ရွယ်ချက် တွေနှင့် ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ သူ့ဘက်က အရင်သစ္စာဖောက်ခဲ့ရင်တော့ ဘာသေးတာပေါ့။

အခုတော့ သူ့မဘက်က အရင်သစ္စာပျက်ခဲ့တာ။ ဘာတွေက ဘာယွင်းခဲ့သလဲ။ မိသားစုအတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ်၍ရခြင်းအတွက် အပြစ်တွေ ပေါ့လျော့ခွင့်တော့ ရချင်မိသည်။

အချစ်က စိတ်ခံစားမှုသက်သက်ဆိုလျှင် ဘဝက အချော ဖြတ်သန်းဖို့ အခွင့်အရေးမှ မရှိခဲ့တာ။

နင်ခွင့်လွတ်ပေးပါ။ နားလည်ပေးပါ စံမင်းညံ့။

မရောက်ဘဲအတွက် အနည်ထိုင်ဖို့ ရမ်းတည်မှုတစ်
လို့အပ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ...။

အခန်း (၁၀)

ပြီးပြည့်စုံသော မင်္ဂလာပွဲကြီးက ပကာသနတို့ ခြံရံလျက်၊ ဝှံ့ကြား
ထည်ဝါခဲ့သည်။ စိန်စီသောလက်ထပ်ပွဲမှာ ဟန်ဆောင်ချီးကျူးထောပနာ
တွေ လွင့်ယုံလျက်၊ အပြုံးတုများဖြင့် ပွဲလယ်တင်ခဲ့၏။

အားကျသူတွေ၊ ရှူချသူတွေ၊ လက်ညှိုးထိုးသူတွေ၊ လက်ခုပ်တီး
သူတွေ၊ ဂုဏ်ပြုပန်းခြင်းပို့သူတွေ၊ လွမ်းသူ့ပန်းခွေချချင်သူတွေ၊ မေတ္တာ
သူနှင့် ကျိန်ဆဲသူ။

တချို့သောသူနှင့် တချို့သော လူတွေရဲ့ကြားမှာ သူမ ဟန်
ဆောင်ပြုံးတတ်ခဲ့တာ၊ ဦးနှောက်ရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှလုံးသား
အလိုဆန္ဒ အတိုင်းဆိုလျှင် ချစ်သောသူနှင့်သာ ပေါင်းဖက်ခွင့်ရ
နိုင်ခဲ့သည်။

“မင်းတော်တယ် သျှင်မင်းအိမ်”

ဖိတ်ဖိတ်တောက်တခမ်းတနားရှိလှသော မင်္ဂလာအိမ်ခန်းမ
ကျယ်ကြီးထဲကို မဝံ့မရဲဝင်လိုက်မိချိန်မှာ အခန်းတံခါးကို ချပ်ခနဲပိတ်ရင်း
စည်ဝါခဲ့ညား ပြောလိုက်သည့်စကားကို သူမဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရ
နိမ့်မသိခဲ့။

သူမ မျက်ဝန်းဝေအကြည့်မှာ အပေါ်အကျီလွှေကို ချွတ်ပစ်

ရင်းနှင့် ထည်ဝါခုံညား ခန်းခဲပြားကာ

“ငါတို့ အသိုက်အဝန်းနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိဖို့ သိပ်ပြီးအားစိုက်လေ့ကျင့်စရာမလိုဘူး ထင်တယ်။ မင်းအပြားတွေ တကယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ရှင်က ဘာကိုမျှော်လင့်တာလဲ၊ ရှင်လည်း အစစ်အမှန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာတွေက ရှင့်တို့ အသိုက်အဝန်းနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မင်းကို တစ်ခုသတိပေးထားမယ်၊ ဝေဖန်မှုတွေကို သိမကြိုက်ဘူး”

“ရှင့်ကိုလည်း သတိပေးထားမယ်၊ ကျွန်မကို တိရစ္ဆာန်တကောင်လို ကိုယ်လိုရာပုံသွင်းလို့ရအောင် ကြိုးကိုင်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

“ဘာ”

ကိုယ့်ကို အတိုက်အခံလုပ်၊ ကျိုးနဲ့မှုမရှိသောလူမျိုးနှင့် မတွေ့မရှု သူမကို အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သျှင်မင်းအိမ်က မာနကြီးစွာ မျက်နှာကို ချာခနဲတစ်ဖက်လှည့်သွားတော့ ထည်ဝါခုံညား အသည်းယားသွား၏။

ကိုယ်ပတ်သက်ခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတိုင်းက ကိုယ့်ကိုမျက်နှာချိုသွေးကာ ဦးညွတ်ချင်ကြသူတွေချည်း မဟုတ်လား။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

နောက်ကနေ ဆံပင်တွေ ဖြည့်ချစ်လိုက်ရ၍ သူမ ချာခနဲလှည့်ကာ ရန်တွေပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ဒီဇိုင်နာတွေ၊ မိတ်ကပ်အလှပညာရှင်တွေက သူမကိုယ်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေနှင့် အဝတ်အစားတွေကို လဲလှယ်ချွတ်ပေးထားတာကြောင့် ဆံပင်နွယ်တွေက ကပိုကရို ဖြစ်နေခဲ့တာ။

ဆံပင်တွေကို ကော်ရည်တင်ထားတာကြောင့် ခေါင်းလျော်ပစ်

ထိုက်ပါဟု မှာခဲ့သေးသည်။ ထည်ဝါခုံညားက သူမဆံပင်တွေကို နောက်ထစ်ခါထစ်မွဲလျက်

“မင်းက အဲလိုဘာပြင်ဆင်မှုမှမရှိဘဲ ကပိုကရို ရိုးရင်းနေတာလေးက ပိုပြီးကြည့်လို့ကောင်းတယ် သျှင်မင်းအိမ်၊ ငါက သဘာဝအလှအရားတွေနဲ့ မရင်းနှီးခဲ့ဘူး”

“သိပါတယ်၊ ရှင့်နားမှာ ရောင်စုံအလှပိုင်ရှင်တွေပဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပူလောင်မှုကင်းတဲ့ မင်းကိုငါရွေးချယ်ခဲ့တာ၊ ငယ်ငယ်က မင်းငိုတဲ့ပုံစံလေးက အရမ်းအပြစ်ကင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ကျွန်မကတော့ အခုပြန်တွေးရင် အခုနာကြည်းတယ်၊ ဝိုင်းအောင်ထုတ်တဲ့သူအတွက် ပျော်စရာကောင်းနေမလား မသိပေမယ့်၊ ငိုတဲ့သူမှာ နာကျင်မှုတွေရှိနေမယ်ဆိုတာ ရှင်တွေးမိဖို့ကောင်းတယ်”

သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ရန်တွေ့သံလေးကြောင့် ထည်ဝါခုံညား ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိ၏။ သူမဆီက မျက်စောင်းတဝင့်အရှိန်ပြင်းစွာ ချောက်လာကာ

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းအရွယ်ချောက်လာပြီဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ချစ်သူ ရည်စားတွေဘာတွေ ရှိခဲ့သလား”

“ရှိတယ်”

“ဘာ”

လိမ့်ညာလျှို့ဝှက်ထားလိမ့်မည်ထင်ထားသော်လည်း စိတ်ဝါလက်ပါ သွက်သွက်လက်လက်ဖြေလိုက်တာကြောင့် ထည်ဝါခုံညား ဘယ်လိုအံ့အား သင့်သွားရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူမက ဆီနွယ်တွေကို ကလစ်ကလေးနဲ့ ပြန်ညှပ်ကာ

“တခြားသူတွေအတွက် ကျွန်မဟန်ဆောင်လိမ့်ညာပေးနိုင်ပေမယ့် ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ လိမ့်ညာဟန်ဆောင်ရတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်အကူအလုပ်သမားတွေကလွဲရင် ရှင့်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်လား။ မိသားစုဘဝမြင်မားရုံလက်ထပ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့်၊ အပြစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုတော့ ကျွန်မမနေနိုင်ဘူး။”

“မင်း အဲလိုဝန်မခံသင့်ဘူး”

သွေးတွေရိုနှိုးခနဲ ဆူပွက်လျက်၊ စူးစမ်းစွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။ “ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အရာအားလုံး စုံစမ်းပြီးသားပါ။ ရိုးသား ဖြူစင်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံတတ်သည်။ သူမရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ချစ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူလည်းရှိသည်။”

ဒါပေမဲ့ မိသားစုအတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ်လိုက်ရသည်မို့ ဒီအကြောင်းအရာကြောင့် ပြဿနာမတတ်အောင် သူမဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

အခုတော့ သူမရဲ့ ဝန်ခံမှုများ ကျိုးနွံကြောက်ရွံ့ခြင်းမပါ။ ရဲတင်းစွာ အသိပေးလိုက်ခြင်းအတွက် သူ့ရဲ့မာနများက ခွင့်မပြုပေ။

သူ့ရဲ့လေသံကို အံအားသင့်သလို သူမက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍

“ဝန်မခံရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ရှင်အပြစ်တင်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်တာ ဦးထည်ဝါ။ ရှင်ရဲ့မိန်းကလေးကိစ္စတွေကို မိဒီယာတွေကတစ်ဆင့် အကျယ်တဝင့်သိထားခဲ့ပေမယ့် မိသားစုအတွက် ဘဝကိုရင်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လေးရှိတာ ဝန်မခံရဘူးဆိုတော့ ဒီကိစ္စကိုပါ ကျွန်မကိုဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားစေချင်တာလား။”

“ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသိ

ပေးသင့်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား သျှင်မင်းအိမ်”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ အခွင့်အရေးတန်းတူပေးနိုင်တဲ့ ရှင့်တို့အလိုက်အဝန်းရဲ့ ချိုးနှိမ်မှုတွေနဲ့ ကျွန်မကို ခွဲခြားဆက်ဆံဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ညည်းပါ။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်သာ ကျွန်မက နံပါတ်ဘယ်လောက်လည်းဆိုတာ ဝန်ခံဖို့စဉ်းစားပါ”

“ကျွတ်... မင်းငါ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုစော်ကားပြီး မေးနေတာလား။”

“ကောလာဟလဆိုတာ အနည်းအကျဉ်းတော့ မှန်တတ်တာပဲ ဟုတ်လား ဟုတ်ရင်ကျော် ပုတ်ရင်ပေါ်တာပဲ”

“မင်း”

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်မရှင်ကို လက်ထပ်ပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ချစ်သူတစ်ယောက်ထားခဲ့တာကို အကျယ်တဝင့်ပြဿနာရှာမနေနဲ့”

“ဟား”

စိတ်ထဲမခံချို မခံသာဖြစ်စေသည်။ သူ့လို အရှိန်အဝါကြီးမားသော လူ့ရေရေမှာရှိနေသော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနဲ့ ကျိုးနွံမှုတွေရှိမနေပါ။ ရန်တွေကောင်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး၊ အိအိထွေးထွေးလေးမှာ ရဲရင့်ခြင်းတွေအပြည့်။

“ဟင် ... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်”

“လင်မယားဖြစ်နေပြီ ဘာကိုဖယ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ရှင်နော်”

ရှင်ဘတ်ကို ကြောက်ကန်ကန်ကာ တွန်းဖယ်နေမိသော်လည်း အံအားခြင်း မမူစွာ ရုန်းဖယ်လို့မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီလူရဲ့အနမ်းများက ချစ်ကြမ်းကြမ်းပါ။

အချစ်ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း

၆၀   ✧   လှပ

တွေ၊ ရင်ခုန်လိုက်မောခြင်းတွေ၊ သာယာမိန်းမောလိုခြင်းတွေ မရှိဘဲ၊
ရမ္မက်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် အကြမ်းဖက်ခံနေရသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ဒါဟာ ပေးဆပ်မှုရလဒ်လို့ သူမ မမြေ့သိမ့်နိုင်။

နုလုံးသားကို ဓားပြတိုက်ခံရခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရှင်ဆီက နူးညံ့ခြင်းတွေမရသလို၊ ကျွန်မဆီကလည်း ဆန့်ကျင်
ခြင်းတွေပဲ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ...။

အသန်း (၁၁)

“သခင်မလေး ရေချိုးဖို့ ဗန်းနဲ့သာတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီရှင်၊
ဒီနေ့ဝတ်ရမယ့် ရတနာတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း ပြင်ဆင်ထားပါ
တယ်။ ဒီခိုင်နာတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။
ဒီခိုင်နာတွေနဲ့ အလှပြင်ပေးမယ့်သူတွေလည်း ရောက်နေပါပြီ။ အခန်းထဲ
ကအထွက်မှာ အပြင်ဘက်မှာ ကျွန်းနဲ့ဟန်ဖြင့် အဆင်သင့်စောင့်နေဟန်
ရှိသော ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် သျှင်မင်းအိမ် အံ့ဩရသည်။
အခန်းတံခါးကို ချပ်ခနဲပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ...။

“နေပါဦး၊ ဒီနေ့ ဘယ်သွားရမှာမို့လဲ အဲဒါတွေလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မတို့ မသိပါဘူး။ ဒါက
ဒီအိမ် အရှင်သခင်တွေကို ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်းလုပ်ပေးရမယ့်တာဝန်ပါ။
ခေါင်းစခြေဆုံး ပြင်ဆင်မှုတွေအတွက် လစာနဲ့လုပ်နေရတာပါ”

“ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ ငွေကို ဘယ်လိုတွေ အလွယ်ရှာရလို့
ဒီလိုတွေပြန်လီးနေကြတာလဲ၊ သခင်ခေတ် ကျွန်ခေတ်လည်း မဟုတ်ဘဲ
နဲ့ တို့ကိုသခင်မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ညီမလေး နာမည်ဘယ်သူလဲ”

“အေးနွဲ့ပါရှင်”

“အင်း ... အေးနွဲ့၊ တို့က အေးအေးလို့ခေါ်မယ်နော်၊ တို့ကို

ဘာမှ လုပ်ပေးစာမလိုဘူး ဟုတ်ပြီလား။ တို့မှာ ခြေတွေလက်တွေပါတယ်။ တို့ဘာသာ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ အလှပြင်မယ်။ အလှပြင်တယ်ဆိုတာ လည်း သနပ်ခါးလေး ပါးပါးလိမ်းထားရုံပါပဲ။ အခန်းတဲက ဘီရိုပေါ်မှာ အဝတ်အစားဝယ်ထည့် ပေးထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကိုလဲလိုက်မယ်။”

“ဟိုး... ကျ... ကျွန်မတို့အပြစ်ပေးခံနေရပါမယ်။”

“ဘာလို့ အပြစ်ပေးခံရမှာလဲ။ မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ တို့ကိစ္စကိုဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုဘူးနော် ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မနက်ခင်းစာ ဘာသုံးဆောင်မလဲရှင်”

“ထမင်းကြမ်းကျန်လား။ အဲဒါကို တို့ဘာသာကြော်စားမယ်။”

“ရှင် ... ထမင်းက မကျန်ပါဘူး။ မနက်ခင်းစာအတွက်က ကိတ်၊ ကော်ဖီ၊ ခွားနို့၊ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်၊ ဆိုဗာတင်း၊ သစ်သီးဖျော်ရည် အမျိုးမျိုး အဲဒါတွေ ပြင်ဆင်ပေးလို့ရပါတယ်။”

“ကျွတ်”

သူမ တော်တော်လေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ အသိုက်အဝန်းမတူခြင်းက အစားအသောက်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးပြဿနာပင်။

ဒီအသိုက်အဝန်းထဲရောက်လာလို့ ဒီလိုတွေ ပြောင်းလဲရတော့မည်လား။

ဟင့်အင်း ... သူမ ရှင်ဘုရင်လိုလည်း မနေနိုင်ပါ။

သခင်လိုလည်း မနေနိုင်ပါ။ လူက လှပမဟုတ်ပါလား။

“တို့ကို မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ပေးပါ။ ငရုပ်သီး စပ်စပ်လေးနော်၊ နံနံပင်များများနဲ့”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုး... နေ့လယ်စာရော သခင်မလေး ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

“တို့ကို သခင်မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆို၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်အောင် မသျှင်မင်းလို့ခေါ် ဟုတ်ပြီလား”

“အဲလိုကြီးခေါ်ရင် ကျွန်မတို့ အလုပ်ထုတ်ခံရပါလိမ့်မယ်။ မမလေးလို့တော့ ခေါ်ပါရစေ”

“ကဲ... ကောင်းပြီ။ အဲလောက်ခေါ်တာတော့ ကြက်သီးထစရာ မကောင်းပါဘူး။ နေ့လယ်စာကို မင်းတို့ကဘာချက်မယ် စီစဉ်ထားလို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ မစီစဉ်ရပါဘူး။ သခင်လေးကြိုက်တာကို သခင်လေးအတွက်၊ မမလေးကြိုက်တာကို မမလေးအတွက် စီစဉ်ပေးမှာပါ။ ဟိုအိမ်မှာလည်း အဲလိုပဲလုပ်ပေးရတာပါ”

ခက်နေပါရောလားလို့ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျတွေဖြစ်ရသည်။ ထည်ဝါခုံညားတို့က တကယ်ကို အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားတွေပါလား။

ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး ဒီလိုတွေချမ်းသာနေလို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ခံစားနေကြတာပါလဲ။ သူမ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် လိုက်လျောညီထွေ သဟဇာတဖြစ်အောင်နေရပါမလဲ။

“ဒီလို အေးအေးရယ်၊ သူ့အတွက်ပဲ အေးအေးတို့လုပ်စရာ ခိုတာလုပ်ပေးကြပါ။ မမအတွက် တကူးတကူးဒုက္ခမခံကြနဲ့။ မမစားချင်တာကို မမ ဘာသာချက်စားမယ်။ လုပ်စရာရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်မယ်။ အဲဒီအတွက် ညီမလေးတို့မှာ ဘာအပြစ်မှ မဖြစ်စေရဘူး”

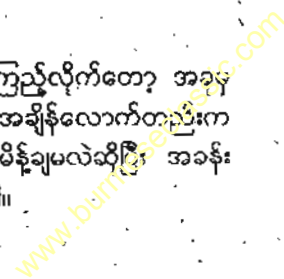
“ဟဲ... တကယ်အဲလိုဖြစ်ပါမလား... ဟို... သခင်လေးတို့က”

“ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ။ သူပြဿနာရှာရင် မမရှင်းမယ်။ သူက ဘယ်အချိန်မှ အိပ်ရအုံးတတ်တာလဲ”

“ဆယ်နာရီမှပါ”

“အင်း”

သူမ လက်ကနာရီလေးကို မြောက်ကြည့်လိုက်တော့ အခုမှ မနက် ခြောက်နာရီခွဲပဲရှိသေးသည်။ ဒါဆို ဒီအချိန်လောက်တည်းက ဘယ်အချိန်နီးလာမလဲ။ ဘာတွေခိုင်းမလဲ အမိနဲ့ချမလဲဆိုပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေကြရတာပေါ့။

တကယ်ကို အောက်ကျနောက်ကျ ကျွန်ခံနေကြရတာပါလား။ သူမကတော့ ဒီလိုစည်းစိမ်မျိုးတွေဖြင့် လူလူချင်း ခွဲခြားဆက်ဆံခံရသည် ဘဝမျိုးမှာ မနေချင်ပါ။

“အေးအေး ညီမလေးထို့ တခြားလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ နော်”

“ဟို ... သခင်လေးအိပ်ရာနီးရင်”

“သူမနီးသေးပါဘူး။ နီးရင်လည်း မမပြောလိုက်မယ် ဟုတ်ပြန်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမကို အတိုက်အခံမလုပ်ရဲလို့ အခန်းရှေ့ကထွက်သွားသော်လည်း မဝံ့မရဲ နောက်ဆံတင်းနေပုံရသည်။ သူမ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ မွေ့ယာကြီးပေါ် ဖိပ်ကျကျအိပ်နေသော ထည်ဝါခုံညားကိုကြည့်ရှု မြင်ပြင်းကတ် ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။

ညက သူမရဲ့တန်ဖိုးတွေကို အနိုင်ကျင့်ရယူသွားတာတွေ အတွက် သူ့ကို ပြန်ပေးဆပ်ခိုင်းရမှ သူမ ကျေနပ်နိုင်မည်။

“ဟိတ်လူ ဦးထည်ဝါ၊ အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား ထ ဟိတ် လူကြီး”

“အင်း”

သူကိုယ်ကြီးကို ခုတင်မှာ တင်ပလွဲဝင်ထိုင်ရင်း တွန်းထိုးနှိုးတော့ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ အင်းအဲဖြင့် ညည်းညူ၏။ သူမ နောက်တစ်ခါ သူ ကျောပြင်တို တဖုန်းဖုန်းထု၍

“ဟိတ်လူ ထလို၊ အရမ်းနေမြင့်နေပြီ”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာအိပ်ကောင်းနေတုန်းရှိသေးတယ်”

“ဘာအိပ်ကောင်းရမှာလဲ၊ သူများတွေက အလုပ်တွေထလုပ်နေ

ပြီ”

“အလုပ်သမားက အလုပ်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း ငါအိပ်နေ မနောင့်ယုက်နဲ့နော်”

“အလုပ်သမားက အလုပ်လုပ်ရင်၊ ကျွန်မက တစ်ယောက် ညည်းထိုင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းလည်းမထနဲ့ပေါ့ ပြန်အိပ်”

“မအိပ်ပါဘူး၊ ဒါလူတွေ အိပ်ရာထတဲ့အချိန်ပဲ၊ ထလို ... အသည်ဝါ”

“ကျွတ် ... နားညည်းတယ်ကွာ၊ ကျန်တဲ့လူဆို ဘယ်သူမှ အိပ်ရာမနီးရဲဘူးနော်၊ ငါ့အဖေနဲ့ အမေကအမ၊ ဘာကိစ္စရှိရှိ၊ အိပ်ရာမထသရွေ ဘာမှပြောရဲ နှိုးရဲတာမဟုတ်ဘူး”

“အခု ရှင့်မိန်းမက နှိုးနေတာလေ၊ သူတို့တွေနဲ့တူလို့လား၊ နေရာ မပါတဲ့ လူတစ်ယောက်နေရာမှာထားမယ်ဆိုရင် ဘာလို့ ကျွန်မကို အိပ်ရာထပ် နေသေးလဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်အတွက်ဘာလဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကွာ”

မေးဆင်းနေသော မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ၊ အိပ်ချင်မှူးတူး နှိုး ထည်ဝါခုံညား ငုတ်တုတ်ကြီးထထိုင်၏။ ငိုက်မြည်းချင်သလိုဖြစ်နေ သော ထည်ဝါခုံညားကိုယ်ကြီးကို သူမဆောင့်တွန်းလိုက်ကာ

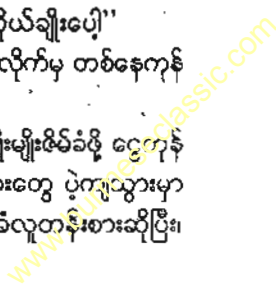
“ရှင် စိတ်မရှည်သလို ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်မနေနဲ့၊ ထရေချိုး”

“ရေချိုးဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ပြီးပြီတဲ့လား”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ရေချိုးခန်းထဲ ကိုယ်ချိုးပေါ့”

“မနက်အိပ်ရာထ ရေချိုးရင် နံ့သာရည်နဲ့ချိုးလိုက်မှ တစ်နေကုန် အနီးဆန်းတာ”

“ရှင်တို့ ဝိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေက အမျိုးမျိုးဖိမ်ခံဖို့ ငွေတုန် နိုင်ကြတယ်နော်၊ နံ့သာရည်နဲ့မချိုးတော့ ရှင့်အသားတွေ ပဲ့ကျသွားမှာ လား၊ လူတွေက အိုနာသေမျိုးချည်းပဲ၊ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားဆိုပြီး၊

သေမင်းက ချန်ထားခဲ့မှာလား။ အဲဒီလို ငွေတွေအများကြီးအကုန်ခံထား
နဲ့သာရည်က ရှင့်အသက်ကို ပြန်ငယ်စေမှာလား။”

“လာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ၊ ဒီအသိုက်အဝန်းထဲ
ရောက်လာရင် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ။ မင်း
မိဖုရား တစ်ပါးရဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ငါထားနေတာ”

“ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

သူမရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်တုံ့ပြန်မှုကြောင့် မျက်လုံးတွေပင် ပြူးကျ
သွား၏။ သူမ ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကန့်လန့်တိုက်နေသလဲ မသိ
ဒီလိုဘဝမျိုးမှာနေချင်လို့ အလကားမတ်တင်း အခွင့်အရေး
နေသည့် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ ကိုယ်ကလည်း အလကားရ
လျှင် တန်ဖိုးရှိသည်ဟုပင် မထင်။

သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေတော့ သူမခုတင်ပေါ်ကနေထ
ကာ ထရပ်ပြီး

“ကျွန်မလူတစ်ယောက်လိုပဲနေချင်တယ် ဦးထည်ဝါ၊ လူတွေ
ရောနှောရင်းနှီးပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုမျိုးနဲ့ ဘဝကိုပေါ့ပေါ့ပါး
လေး ဖြတ်သန်းချင်တယ်၊ ရှင်တို့ကမ္ဘာက ကျဉ်းလွန်းနေတာ ကျွန်
မနေတတ်ဘူး”

“ကျဉ်းတယ် ... အဲဒါ မင်းဘာကိုပြောတာလဲ”

“ရှင်တို့မှာ အခြွေအရံသင်းပင်း၊ ဘော်ဒီဂတ်တွေ သက်ထ
စောင့်တွေနဲ့ နေနေရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့လို ချမ်းသာတဲ့သူတွေကို ဓားပြတိုက်
ချင်တဲ့လူ၊ ပြန်ပေးဆွဲ ငွေညှစ်၊ နာမည်ပျက်အောင်လုပ်ချင်တဲ့သူကလည်း
ခပ်များများ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေအတွက် လုံခြုံတဲ့နေရာမ

ပေါ့ ဦးထည်ဝါ၊ အဲဒါငွေကြေးချမ်းသာတာကြောင့်လို့ ရှင်ထင်နေလား”

“ဟင်”

အထူးအဆန်းစကားလို ဘာကြောင့်ပါလို့ပြောမည်စကားကို
စိတ်ဝင်စားကာ နားစွင့်မိ၏။ သူမပြောသည့်စကားတွေက သူ့နှင့်မရင်း
လိုပင်။ ဒါပေမဲ့ သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ထွက်လာသောစကားတွေ
တော့ သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ သူမက
သူ့ကိုမျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး ...

“ရှင်တို့ ဒီလိုနေထိုင်စားသောက်ချမ်းသာနေတာကို လူတွေက
ဘာလိုဖြစ်နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့က ရှင်တို့နဲ့ နီးစပ်ရာပတ်ဝန်း
ချင်မှာပဲ ကျင်လည်ပြီး လူတွေရဲ့အခက်အခဲတွေကို မမြင်တတ်တာပါ။
တို့အသိုက်အဝန်းတူချင်း၊ သူ့သိန်းတစ်သောင်းသုံးနိုင်ရင် ငါသိန်းနှစ်
ထောင်းသုံးနိုင်တယ်၊ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စပွန်ဆာပေးနိုင်
မို့ ငါက နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ပြိုင်နေကြတာ၊
တို့အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ပြီး၊ နိမ့်ပါးတဲ့သူတွေကို အထင်မြင်သေး
ကြောက်လန့်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟား”

သူမပြောမှ သူ့သဘောပေါက်သွားပြီး မွေ့ယာကြီးပေါ်က ခုန်
စင်းလိုက်ကာ သူမ မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တမ်းဖြစ်နေတာ ကိုယ်တို့
ချွင်းချင်းပဲ၊ စီးပွားပြိုင်တွေဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုနာမည်ပျက်အောင်လုပ်နိုင်
င် ကိုယ့်နာမည်တက်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုနာမည်ပျက်နိုင်ရင် သူ့တက်မယ်ဆို
တာ သူ့အမှား ကိုယ့်အမှားစောင့်နေကြတာ၊ တစ်ဦးလုပ်ငန်းဆယ်စုစီ
ဆယ်ဆိုရင် အများရဲ့ယုံကြည်ထောက်ခံမှုကြောင့် ဒီထက်ပိုများလာမယ်၊
ထက်အောင်မြင်လာနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင့်ရဲ့နေထိုင်ပြုမူပုံတွေ ဘာကိုပြောင်းလဲသင့်တယ်ဆို

တာ ရှင်သဘောမပေါက်ဘူးလား။ လူ့အများအတွက် ရှင်ဘာအက
ကျေးဇူးတွေ လုပ်ပေးဖူးလဲ။ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းစွန့်ကျဲဖူးလည်း အများ
ယုံကြည်လေးစားမှု ထောက်ခံမှုရဖို့ ရှင်ဘက်က ဘာတွေပေးဆပ်ဖူးလဲ
ရှင်တို့ သုံးဖြုန်းနေတဲ့အထဲက တစ်စွန်းတစ်ဖဲ့ အများအနားလောက်
ပေးကမ်းစွန့်ကျဲကြည့်စမ်းပါ။ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံတာထက်
အကျိုးအမြတ်ပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်”

သူမရဲ့ စိတ်ကူးက သူ့ကိုကျေနပ်သွားစေ၍ သူမ ပခုံးလေး
သူ အားပါပါဆုပ်ညှစ်မိသွားသည်။ သူမ အိုင်ဒီယာတွေက သူတို့အတွက်
အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည် မဟုတ်လား။

“မင်းကို ငါလက်ထပ်ခဲ့တာ မမှားဘူးထင်တယ် သျှင်မင်းအိမ်
ငါတို့ ဒီထက်ရင်းနှီးအောင် မင်းဘယ်နိုင်ငံကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ချင်လဲ
ဘာလုပ်ချင်လဲ။ အာဖြစ်ချင်လဲ”

“ဟင်အင်း ကျွန်မဘယ်ကိုမှ ဟန်းနီးမွန်းမထွက်ချင်ဘူး
မသွားချင်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအတွက်ကုန်ကျမယ့်ငွေတွေကို ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်
လေးမှာ ကုသိုလ်ဒါနသွားလုပ်ချင်တယ်”

“ဪ... ကိုယ်ခံစားမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မျှဝေချွဲ
တာမျိုးလား”

“အဲဒီက ပြန်လာမယ့်ပိတ်က တစ်သက်လုံးစားလို့ မကုန်နိုင်ဘူး
ဦးထည်ပါ။ အခြေခံလူတန်းစားတွေမှာ ထမင်းနပ်မုန့်အောင်စားဖို့ မနည်း
ရှုန်းကန်နေရပါတယ်။ သားသမီးတွေကို ပညာသင်ပေးနိုင်ဖို့ ဖခင်တွေက
ဆိုက်ကားနှင့် ပန်းရံ လက်သမားလုပ်၊ မိခင်တွေက သူများအညှစ်
အကြေးတွေကို လျှော်ဖွတ်၊ ဈေးရောင်း အိမ်သာကျင်းတူး၊ အောက်ခြေ
ကအစ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ကြရပါတယ်။ သူတို့မှာ ပညာဗဟုသုတ

ညှစ်ပါးပြီး ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရတာ၊ နေစရာ
အိမ်မရှိ၊ အစားအသောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မစား
သောက်ရဘဲ ရုန်းကန်နေကြရတဲ့ဘဝတွေပါ။ ဒါဟာ ဘဝအကျိုးပေးပဲ၊
ဒီတိုက် အရင်ဘဝက ကောင်းတာလုပ်ခဲ့လို့ ခုဘဝမှာ ကောင်းကောင်း
နေရတာ၊ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့ ရှင်တို့ကတော့ ပြော
အားရှိကြမှာပဲနော်”

“အဲဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ဆင်းရဲခြင်း ချမ်းသာခြင်းဟာ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အတိတ်ကံအကျိုးပေးပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“လုပ်သလောက်မဖြစ်တဲ့ မိနိမ်ခံလူတန်းစားတွေဘက်က ရှင်
သာလို့ညှာတာပြီး တွေးမပေးတတ်တာလဲ။ တန်းတူအခွင့်အရေးဆိုတာမျိုး
မရှိတဲ့အတွက် တန်းတူခံစားခွင့်ဆိုတာရှိလာပါ့မလား။ ရှင်တို့လို သူဌေး
တွေကသာ မျှတတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် လူတွေအားလုံး
အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ။ ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားက ရှောင်ရောင်းတိမ်ပြီး
နိုးကျွေးတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေပါ”

သျှင်မင်းအိမ်က သူမတို့လူတန်းစားဘက်က အပြည့်အဝ
ထောက်ခံမှုတွေပေးနေသည်။ သူကတော့ ကျန်တာတွေ စိတ်မဝင်စား
သော်လည်း သူမပြောသည့်စကားတွေအတွက် ဖြည့်ဆည်းမှုတွေလုပ်
ပေးချင်၏။

ဒါဟာ သူ့စိတ်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲမှုလား။ သူမကို တကယ်ချစ်
သွားမိလို့လား။ သူမရဲ့အပြောအဆိုရတင်းမှုလေးတွေကို သဘောကျ
သွားခဲ့တာလား။ ခပ်ကြာကြာအများကြီးတော့ သူသိပ်မတွေးတတ်ပါ။

“ကဲ... မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ပါ သျှင်မင်းအိမ်၊ ငါက နိုင်ငံ
ဇာတာကို အမြဲတမ်းလိုသွားပြီး ဇိမ်ခံဖူးတယ်၊ မင်းနဲ့အတူသွားရင် အဲဒီ
ထက်ပိုပျော်စရာကောင်းမလား မသိပေမယ့်၊ မင်းက မင်းရင်ရွာအကျိုး
အတွက် လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုတော့ မင်းဆန္ဒရှိသလိုလုပ်ပါ”

“ရှင်လိုက်ရမှာနော်”

“ငါက”

“အင်း ... ဘော်ဒီဂတ်တွေ သက်တော်စောင့်တွေမပါဘဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးအလှူဒါနတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်ရအောင် ယူကြမယ်၊ ရှင်ပျော်သွားမှာ ပီတိဖြစ်သွားမှာပါ”

“အိုကေ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ပါ”

ဒီလိုတော့လည်း ထည်ဝါခံညားက ချစ်ဖို့ကောင်းသားပဲ တွေးမိ၏။ ထည်ဝါခံညားကို လိုက်လျောတတ်သည့် လူတန်းစားမျိုး အစကမထင်မိ။

မာန်မာနများ မောက်မာမှုများနှင့် အထင်သေးရှံ့ချတတ်သူ သာထင်ခဲ့တာ။ သူ့ဘက်က လိုက်လျောမှုရှိလျှင် သူမဘက်က ပေးဆု ရှိမှာလည်း ဝန်မလေးပါ။

“ရှင်ရေချိုးတော့လေ”

“မင်းရော ချိုးပြီးပြီလား”

“ဒီပုံစံက ရေချိုးပြီးသားဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒါဆိုအတူတူချိုးမယ်”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ အတူတူ၊ အမယ်လေး မချိုးရဲပါဘူး”

“ဟိတ် ... နုံ့သာရည်နဲ့ မင်းမချိုးစေချင်ရင် မင်းဘက် အဲဒါတော့ လိုက်လျောမှပေါ့ကွ၊ မင်းလုပ်ချင်တာကိုလည်း ငါလိုက်လေ ထားသေးတယ်”

“ရှင်က အပေးအယူလုပ်နေတာပေါ့လေ”

“မင်း အဲဒီလိုအတွေးမအောက်လိုက်ပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါက ထမယားဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ယောက်ဆန္ဒကို တစ်ယောက်က ဖြည့်ဆည်းလို့ လျောမှုရှိသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“တခြားဟာတော့ ထားပါတော့၊ ရေအတူချိုးရမယ်ဆိုတာကြီးက

“ဟိတ် စကားမများနဲ့တော်ပြီ”

“ဟာ ... ရှင်နော်”

“မရဘူး”

“ဟိတ်လူကြီး ... ဦးထည်ဝါနော်”

သူမ ဆက်ပြီး ငြင်းဆန်ခွင့်မရပါ။ ရေချိုးခန်းထဲကို ပေ့ချီ ခေါ်သွားကာ၊ ရေပန်းကို ဖွင့်ချလိုက်၍ သူမ ရေမွန်းကာ ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြစ် သွားသည်။

ဒီကြားထဲ သူက လှုပ်လို့မရအောင် ဇွတ်အုတ်တင်းဖက်ထားသေး တာမို့၊ သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်မှာ မျက်နှာအပ်ထားရင်း အသက်ကို မနည်းစအောင် ရှူနေရသည်။

“သျှင်မင်းအိမ်”

“ဟင်”

“သျှင်မင်း”

“ဘာလဲ ... ဒီမှာအသက်ရှူလို့ မဝပါဘူးဆိုမှ”

“မင်းကို ငါချစ်နေတယ်ထင်တယ်”

“မသေမချာ ယောင်ဝါးဝါးနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကျွန်မကို ရှင်တို့ အတွက်အသုံးချဖို့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

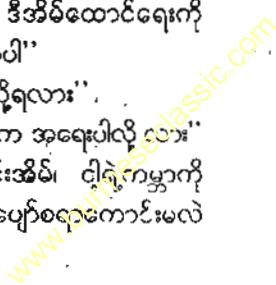
“မင်းကလည်း မင်းမိသားစုအတွက် ငါ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ရှင့်ဘက်က လိုက်လျောမှုတွေရှိရင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို တစ်သက်လုံး တည်မြဲအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားမှာပါ”

“ချစ်လာနိုင်တယ်လို့ရော ငါမျှော်လင့်လို့ရလား”

“ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေအတွက် အချစ်ဆိုတာက အရေးပါလို့လား”

“မချစ်ဘူးလို့ ချစ်ချင်တာပေါ့ သျှင်မင်းအိမ်၊ ငါ့ရဲ့ကမ္ဘာကို အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်ကြည့်ရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ

ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ ငါဘယ်လေ့ဆက်ထိ စောင့်ပေးရမလဲ”

“အဲဒါ ရှင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်လိမ့်မယ် ဦးထည်ဝါ၊ ဟန်ဆေးမှုတွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ပကာသနဆန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။ ဘယ်လောက်ထိတောင့်ထားနိုင်မလဲ”

“မင်း ဘာတွေဖြစ်ချင်တာလဲ”

ဘာအတွက်မေးတာလဲဟု တုံ့ပြန်မှုနှင့် သူမမျက်လုံးလှန်ကြည့်တော့ ထည်ဝါခုံညားက သူမနဖူးပြင်ကို တစ်ရှိုက်နမ်းပွေးလိုက်ပြီး

“ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေးသာဖြစ်ဖို့ ခွဲမယ်ဆိုရင် မင်းဆန္ဒရှိသမျှ ငါလိုက်လျောဖို့ အဆင်သင့်ပဲ သူ့ငါမိအေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ငါလည်း မက်မောတတ်ပါတယ်။ ငါစိုးရိမ်တာတစ်ပါး မင်းချစ်သူကို မင်းမမေ့နိုင်သေးမှာ”

“ဟင်”

သူ့ကိုယ်မှခွာကာ ရေပန်းလေးကို လှည့်ပိတ်လိုက်ပြီး မျက်လေးထက်က ရေမုန်ရေမွှားတွေကို သူမလက်လေးနှင့် ဖယ်ရှားသုတ်သပစ်လိုက်၏။

သူက သူမကိုယ်လေးကို နောက်တစ်ကြိမ်ဆွဲဖက်လိုက်ကာ “ပြောလေ၊ ဘာကြောင့်တွေဝေသွားတာလဲ။ မင်းချစ်သူမင်းရင်ထဲမဖယ်ထုတ်နိုင်သေးဘဲ ငါ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာလား”

“မဖယ်နိုင်သေးပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်မမှာပြင်းဆန်ဖို့ အချိန်အခွအရေးရှိခဲ့လို့လား။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့ အမှန်တွေ အပြစ်တွေနဲ့ လမ်းခွဲထားခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး ဦးထည်ဝါ”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဟည်တင်းအေးခဲသွားခဲ့သည်။ သူမကိုယ်လေးကို နံရံဘက်မှာ ဖိကပ်လိုက်ပြီး . . .

“မင်း မမေ့ရသေးဘူးဆိုရင်လည်း အခုချိန်ကစပြီး မေ့လိုက်ပါ မုန်းဖို့ရည်ရွယ်မထားလည်း မုန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ သူငယ်

ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရည်စားဦးကို တမ်းတနေမှာမျိုးတော့ ငါ့ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ မြန်မာမိန်းကလေးပုဒ္ဒဘာသာပါ။ ဒုသနသော အပြစ်ကို ကျွန်မကြောက်တတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှိရဲ့နဲ့ စိတ်နဲ့တောင် ပြစ်မှားပြီး ဖောက်ပြန်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါကို ငါယုံကြည်လို့ရမလား”

မယုံသင်္ကာမေးခွန်းမို့ သူမ ကိုယ်လေးတောင့်မတ်သွားခဲ့သည်။

“မယုံမကြည်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို အခုတည်းက စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ ဦးထည်ဝါ။ သံသယမကင်းတိုင်း မေးခွန်းတွေနဲ့ နှိပ်စက်ခံနေရမှာမျိုးဆိုရင်”

“တော်ပြီ . . . ရေခန်းရအောင်၊ မင်းအအေးပတ်သွားလိမ့်မယ်”

မတင်မကျစကားဖြတ်ပစ်လိုက်တာမို့ သူမစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်သွားရသည်။ ထည်ဝါခုံညားက ရေပန်းကို လှည့်ပိတ်လိုက်ပြီး ရေမုန်ရေမွှားတွေအောက်မှာ သူမကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင်ဖက်ရင်း မျက်နှာလေးအနံ့ အနမ်းမိုးတို့ ကြုံဖြန့်နေ၏။ မိန်းမောရစ်မှုမရှိသေးသော်လည်း သူမမရုန်းဖယ်မိ။ ဒါဟာ သူ့ဆီကလိုက်လျောမှုတွေအတွက် ပေးဆပ်မှုသက်သက်ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း သူမကျေနပ်နိုင်အောင်နေရမည်။ ထည်ဝါခုံညားဆိုတာ သူမရဲ့လင်ယောက်ျားပဲမဟုတ်ပါလား။ အချစ်က ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဝေဝါးလျက် . . .။

အခန်း (၁၂)

မောင်ထည်ဝါခုံညားနှင့် မသျှင်မင်းအိမ်တို့ရဲ့

မင်္ဂလာဦး စတုဒီသာအလှူပွဲ

တစ်ရပ်ကွက်လုံးရှိ လူတွေ လူတွေ ...။

သာဓုခေါ်သံတွေ မြိုင်မြိုင်ဝေလျက် မြိန်ရေရှက်ရေစားသောက် သုံးဆောင်နေကြသည်။ အမေနှင့် အဖေတို့ကို ဖိတ်ကြားထားတာကို အပြုံးအပျော်တို့ဖြင့်ရောက်လာပြီး ပီတိဖြစ်နေကြသော်လည်း ထည်ဝါ ခုံညားမိဘတွေကတော့ ရောက်မလာကြပေ။

သားကိုစိတ်မချလို့ သက်တော်စောင့်တွေကို ခပ်ဝေးဝေးကနေ မသိမသာ စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားပြီး သူမကိုလည်း သူ့သားအတွက် တာဝန်ယူမှဖြစ်မည်ဟု သတိပေးသေး၏။

ရိုးသားဖြူစင်သော ဒီရပ်ကွက်လေးက လူတွေက၊ သူတို့သားကို ဘာအန္တရာယ်ပြုမှာမို့လို့လဲ။ အခုလို အလှူဒါနလာလုပ်တာကိုတောင် သူမကို ချီးကျူးပြီး သူ့ကိုကျေးဇူးတင်နေကြသေးတာ။

“သျှင်မင်း”

“ရှင်”

“တကယ်ကို မြိန်ရေယုက်ရေစားနေကြတာနော်၊ အဲဒီလူတွေ

အကုန်လုံးက အိမ်မှာ ထမင်းနပ်မမှန်အောင် ချို့တဲ့ကြတဲ့ လူတွေလား”

“ထမင်းချက်တောင် ဟင်းမပါဘဲ စားရတဲ့သူတွေဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စား။ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် တုန်စရာလည်း ငွေမရှိ၊ အိမ်လစာ အသုံးစရိတ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နေပျော် အောင်နေနေရတဲ့ လူတွေပါ”

“ဒီလောက်ဆင်းရဲချို့တဲ့သူတွေရှိမှန်း ကိုယ်တကယ်မသိဘူး။ ရေဘေးကြောင့် မီးဘေးကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေကိုတော့၊ ကုမ္ပဏီတွေ အပြိုင်အဆိုင်အလှူသွားလုပ်ဖူးကြပါတယ်”

“ရှင်တို့ ကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီလိုနေရာတွေ မရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား။ ဂျာနယ် သတင်းစာတွေထဲမှာ လူ့အထင်ကြီးအောင် သိန်း ဘယ်နှစ်သောင်း လှူဒါန်းပါတယ်ဆိုပြီး အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြခံရတာ လောက်ပဲ ဂုဏ်ယူနေကြတာ။ တကယ်တမ်းအောက်ခြေလူတန်းစားရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ရှင်တို့မသိကြဘူး။ အခွင့်ထူးခံလူတန်းစားရဲ့ အခွင့် အရေးဆိုတာကို နားလည်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ပီတိကြည်နူးမှုတွေကို ရှင် ခံစားတတ်အောင် ခံစားကြည့်စမ်းပါ”

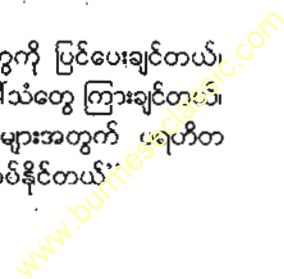
“ငါအခု ပျော်နေပါတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာဘယ်လို ကြီးမှန်းမသိဘူး။ လှိုက်လှိုက်တက်နေတယ်။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး”

“အဲဒီ ပီတိတွေကို ရှင်စားသုံးနေရလို့လေ”

“မင်းနောက်ထပ် ဒီရပ်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် ဘာတွေဆက် လုပ်ချင်သေးလဲ”

“ချိုင့်တွေ ခွက်တွေဖြစ်နတဲ့ လမ်းတွေကို ပြင်ပေးချင်တယ်။ ဆန်တွေ ဆီတွေ ဝေပေးပြီး သူတို့ဆီက သာဓုခေါ်သံတွေ ကြားချင်တယ်။ ကျွန်မကို ဘာမှမဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေပါ။ အများအတွက် ဖုရတ်တ လုပ်ခွင့်ရရင် ရှင်ကို ကျွန်မဘာမဆို ပြန်ပေးဆပ်နိုင်တယ်”

“ဪ”

သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးကို သူ သာဓုခေါ်ရတော့မည်လား ပြုံးပျော်နေသော သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိသည်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး သူမတစ်ယောက်သာ သူ့ကိုပေးစွမ်းနိုင်သေးတယ်။

ထိုခံစားမှုမျိုး ထပ်ခါထပ်ခါရဖို့ သူမဆန္ဒတွေကို ထပ်ခါထပ်ခါဖြည့်ဆည်းဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သျှင်မင်းအိမ်”

“ဟင်”

စူးခနဲ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ သျှင်မင်းအိမ်သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထည်ဝါခုံညားကလည်း လှည့်ကြည့်ဖမ်း

“စံ ... စံမင်းည”

“နင် သိပ်ကိုအပျော်လွန်နေပါလား သျှင်မင်းအိမ်”

“နင် ... နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“ငါရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ နင့်သတင်းကိုကြားတော့ ငါလူသတ် ချင်စိတ်ပေါက်နေတာ”

“နင် ... နင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာလူတွေနဲ့ ညှဉ်းနေကြတာ နင်မမြင်ဘူးလား”

“ငါက ဘာကိုဂရုစိုက်နေရမှာလဲ”

“သျှင်မင်း အဲဒါဘယ်သူလဲ”

လူမိုက်ပုံစံ ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျောဖြင့်လာရင့်နေတာမို့ သျှင်မင်းအိမ် လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ထည်ဝါခုံညားမေးလိုက်သည်။

“သျှင်မင်းအိမ်မျက်နှာလေးက သေးသွယ်ပျက်ယွင်းနေတာ”

“စံ ... စံမင်းညတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဟို”

“မင်းရဲ့ချစ်သူဆိုတာလား”

သူမ မစုံမရဲလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ထည်ဝါခုံညား မျက်နှာ

ထည်တင်းအေးခဲသွားသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုတွန့်ချိုး မှန်ကုတ်လျက်

“ကိုယ်တို့ ဒီနေရာကနေ ပြန်ကြရင်ကောင်းမလား”

“ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကျုပ် သျှင်မင်းအိမ်နဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

“ညီ အဲလိုတော့ လာမရင့်နဲ့ကွာ၊ အခု သျှင်မင်းအိမ်က ကိုယ့်ရဲ့ ဒီနိုးမဖြစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားငွေနဲ့ ဝယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကျုပ်ကြားပြီး ခါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သစ္စာမဲ့သွားတဲ့အတွက် စာရင်းရှင်းမှဖြစ်မယ်”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှစာရင်းရှင်းစရာမလိုဘူး၊ စံမင်းည၊ စာမလာ သတင်းမကြားနဲ့ နင့်ကိုသေပြီလို့တောင်ထင်နေတာ၊ နင့်ဘက်က ပျက်

တွက်မှုတွေအတွက် ငါဘာဖြေရှင်းချက်မှ မတောင်းဘူး၊ ငါလက်ထပ် ဆိုက်တဲ့ကိစ္စကိုလည်း နင်ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး စံမင်းည”

“ဘာ ... ငါဘာမှပြောစရာမလိုဘူး ဟုတ်လား သျှင်မင်းအိမ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း ဘယ်လောက်လဲ၊ ငါဘာကြောင့် နိုင်ငံခြားကို

အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ၊ နင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့လေး၊ နင်ပဲ ငါ့ကိုသွား နှိုင်းခဲ့တာ ငွေရှာခိုင်းခဲ့တာ”

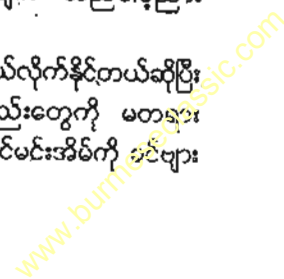
“ကျွတ်... မင်းတို့ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းကို အကြောင်းသိနေတဲ့ ဒီလူတွေ ငါ့ကိုအရှက်ခွဲနေတာလား”

ထည်ဝါခုံညား အံ့ကြိတ်သံနှင့် ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။ စံမင်းည နှုတ်ခမ်းအစုံတွန့်ကွေးမဲ့ကျလျက် ထည်ဝါခုံညား

မျက်နှာကို ရွံ့မှန်းသလိုကြည့်ကာ “ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သျှင်မင်းအိမ်ကို ဝယ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုပြီး

ထက်ယူနေသလားထည်ဝါခုံညား၊ တခြားကုန်ပစ္စည်းတွေကို မတရား ခိုးနိုင်ပြီး အမြတ်အစွန်းကျန် ချမ်းသာနေမယ်၊ သျှင်မင်းအိမ်ကို ခင်ဗျား

လက်ထပ်လိုက်တာတော့ ရှုံးသွားပြီ” “ဘာကွ”

“သူနဲ့ကျုပ် ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ကြီးများတောင်သိလာ တစ်ပတ်အတွင်း တစ်ရက်အတွင်းမှာတောင် အပျိုစင်ဘဝဆုံးရှုံးသွားအောင် အချစ်စိတ်လွန်ကျူးသွားတတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးက ပိုသိမှာပါ”

“မင်း”

“စံမင်းညံ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မခံချင်အောင် တမင်ပြောလိုက်တာလား မသိပေမယ့် သျှင်မင်း အိမ်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ရင်ထဲကဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ဒေါသများက ရုန်းကြွလျက် စံမင်းညံအင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲမိကာ

“မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားတော့ ဟိတ်ကောင်သွားတော့”

“ဦး ... ဦးထည်ဝါ”

“ဖယ်စမ်းပါ”

ဆွဲသူ ရုန်းသူ အော်ဟစ်သူနှင့် စားစုသောက်နေသည့် လူတွေ ဝိုင်းအုံလာတော့ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး အကဲခတ်နေသည့် တည်ဝါခုံညားမိ သက်တော်စောင့်တွေ အကာအကွယ်ပေးဖို့ ရောက်လာကြသည်။ စံမင်းညံ က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ

“သိပ်ကိုအထင်ကြီး လေစားစရာကောင်းတဲ့ လူတန်းစားပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တနင့်တပိုး၊ အပြည့်အဝခံစားနေရတော့ သေမှာသိပ် ကြောက်နေတာပေါ့၊ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်ကို ငွေရှိတာလေး နှင်အထင်ကြီးပြီး လက်ထပ်လိုက်တာ အံ့ဩပါရဲ့ သျှင်မင်းအိမ်ရယ်”

“ဟိတ်ကောင် အပိုစကားတွေမပြောနဲ့ သေမှာကြောက်ဝါ သက်တော်စောင့်ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုအောက်တန်းကျတဲ့ လူမျိုးတွေ ရမ်းကားမှာစိုးလို့ ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ရုံပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားသတ္တိရှိတယ်ပေါ့၊ တစ်ယောက်ချင်းချဲ့လင်းမယ်ခင် ခင်ဗျားဘက်က”

“အဆင်သင့်ပဲ၊ မင်းလိုမလောက်လေးမလောက်စားကောင်က

“အခုနဲ့ချေ အစဖျောက်မစ်လိုက်လို့ရတယ်”

“ခင်ဗျား”

“ဟဲ့ ... ဒီ ... မလုပ်ကြပါနဲ့”

စံမင်းညံ ဝင်ထိုးလိုက်စဉ်မှာ ထည့်ဝါခုံညားရဲ့သက်တော်စောင့် တွေက ဖမ်းချုပ်ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရွာသားကိုထိတော့ ရွာခံတွေ အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကြသည်။ ထည့်ဝါ ခုံညားရှေ့ကနေ သျှင်မင်းအိမ် ကာကွယ်ပေးသလို ဝင်ရပ်လိုက်ရကာ

“ပြဿနာမဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ဒါကုသိုလ်လုပ်နေတဲ့ဖွဲ့ပါ၊ စံမင်းညံ သက်သက်မဲ့ ပြဿနာရှာနေတာ သိကြတယ် မဟုတ်လား”

“စံမင်းညံက ငါတို့ရွာသားလေ၊ အနိုင်ကျင့်တာတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွေးထားတဲ့ထမင်းတွေ ပြန်အန်ထုတ်ဆို ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါမျိုးလာ ထုပ်လို့တော့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် မှားတာ မှန်တာ နောက်မှရှင်း၊ အခုပြဿနာက တို့ရွာသား နှာခေါင်းသွေးထွက်သွားပြီ၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“သူတို့လျော်ကြေးလိုချင်လို့လား၊ ငွေထုတ်ပေးလိုက် ဟန်မင်း”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ငွေစကားပြောတာလား၊ အဲဒါမျိုးတော့ သာပြီး မမောက်မာနဲ့ ဒီနေရာမှ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငတ်ရင် ငတ်ပါစေ အောက်ကျတော့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားထူးမယ့် ကျွန်မျိုး မဟုတ်ဘူးကွ”

ထည့်ဝါခုံညားပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ရွာသားတွေ ခပ်မရပ်နိုင်ဖြစ်သွားကာ ဝရုန်းသုန်းကား ရှေ့တိုးလာကြ၏။ သျှင်မင်းအိမ် ရှာပျာသလဲ ရှေ့ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့၊ ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့ ပြဿနာကြီးဖြစ် တာမယ်၊ အားလုံးစိတ်အေးအေးထားကြပါ၊ ကျွန်မက ကိုယ့်ရင်ရွာကလူတွေ အဆင်ပြေစေချင်လို့ အလှူဒါနလာလုပ်တာပါ၊ ကျွန်မမျက်နှာကို ထောက်

ထားပြီး ဒေါသတွေလျော့ပေးကြပါ။ ဦးထည်ဝါ ကျွန်မတို့ပြန်ကြမယ်။
ခုအချိန်မှာ စကားမှားရင် ပြဿနာပိုကြီးသွားနိုင်လို့ပါနော် ဦးထည်ဝါ။”

ထည်ဝါခုံညား ဘာမှမပြော။ သက်တော်စောင့်တွေ ခြံရံလျက်
ကားရှိရာနေရာကို ထွက်သွားသည်။ သျှင်မင်းအိမ် အပြေးလေးလိုက်ရ
သည်။ အဖေ နှင့် အမေလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်။

စံမင်းညီ ဒီလိုအောက်တန်းကျမှုမျိုးနှင့် သူမကို ဂုဏ်သိက္ခာမချင်
သင့်ဘူးဟု ထင်သည်။

ဒီကိစ္စ ထည်ဝါခုံညားကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ မယုံကြည်လည်း
သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကိုယ်သာ အသိဆုံး။

စံမင်းညီနှင့် ချစ်သူသက်တမ်းမှာ အနမ်းလေးတစ်ပွင့်တောင်
မခြွေဖူးဘူးဆိုတာ ...။

အခန်း (၁၃)

“မင်းပြောတိုင်း ငါယုံရမှာလား သျှင်မင်းအိမ်၊ ဒီကောင် တမင်
ဆက်သက်ပြောတယ်ဆိုလည်း ယုံလိုက်ရဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ မင်းတို့ချစ်သူ
ဆက်တမ်းက နှစ်နှစ်ကျော်တဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် နိုင်ငံခြားကို အလုပ်
ပို့ဖို့ မင်းလွတ်လိုက်တာဟုတ်လား။ အဲလို ရည်ရွယ်ချက်တွေတောင်
မဟုတ်ဘဲ နတ်တယ်ဆိုတော့ သူပြောသလို”

“ရှင်မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဦးထည်ဝါ။ ကျွန်မကတော့
အက်မထင်သေးဘဲ ချစ်သူကို အလိုလိုက်ပြီး အပျိုစင်ဘဝဂုဏ်သိက္ခာကို
ပွန်းအပဲ အစွန်းအထင်းခံမယ့် မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“မင်း အဲဒါသစ္စာဆိုရသလား။ သစ္စာရေသောက်ရဲသလား”
ထည်ဝါခုံညား အသီးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် လေသံမှာ
အနှင့် မေးလိုက်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ လူတစ်ယောက်ရဲ့စော်ကား
ဆက်ကား လေသံမှာမာ အပြောမခံဖူးပါ။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးရှိလာလျှင် ကိုယ်မသိလိုက်ရဘဲ အစပျောက်ပေးနိုင်
ည့်သူတွေ ကိုယ့်အနားမှာရှိပါလျက်၊ သျှင်မင်းအိမ်ကြောင့် နာကျင်ခံ
စက်လျက် အရှုံးပေးပြန်လာခဲ့ရတာ။

အခုမှ သျှင်မင်းအိမ်ကို ပေါက်ကွဲခွင့်ရတာပါ။

သျှင်မင်းအိမ်က သူ့မေးခွန်းကို အပြုံးမဲ့ဖြင့်တုံ့ပြန်ရင်း...
“ကျွန်မကိုယ်ကျင့်တရားကို ကျွန်မယုံတဲ့အတွက် သစ္စာရော
မသောက်ခဲစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တစ်ဆယ့်ထားရမှားက လူတွေအားလုံး
က အချစ်ပါလို့ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး၊ ရမ္မက်ဆန္ဒနဲ့ အာသာဖြေနေကြတာမဟုတ်
ဘူး ဦးထည်ဝါ။ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် တံနံဖို့
ထားပြီး၊ ဆန္ဒရှိရင်တောင် အသိတရားနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားတတ်ကြပါတယ်။”

“အပြောနဲ့ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး သျှင်မင်းအိမ်၊ ဒီကောင်
စော်ကားတာကို ငါဒီအတိုင်းခံလာခဲ့ရတာ မင်းပေးချင်ကျွေးချင် ကောင်းကျိုး
ပြုချင်နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကရော မင်းဘက်က ရပ်တည်ကြလို့လား
ငါ့ကြောင့် ဒီလိုကောင်းကောင်းစားရတာကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမုန်း
မသိဘဲ အောက်တန်းကျ မိုက်သွေးထပြနေကြတာ”

“အဲဒါ ရှင်မားသွားတာလေ”

“ဘာ”

“မရှိမာနက ရှင်တို့မောက်မာမှုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတယ်
ဦးထည်ဝါ၊ ငွေကြေးမချမ်းသာ မပြည့်စုံပေမယ့် မရှိဆင်းရဲသားရဲ့ မာနကို
ငွေနဲ့ပစ်ပေါက်ဝယ်လို့တော့ မရဘူး။ တစ်ခုရှင်သဘောပေါက်ထားရမှ
က ရှင်တို့လူချမ်းသာအလိုက်အဝန်းမှာသာ အပြီးအတေးတွေနဲ့ သူ့ထက်
ချမ်းသာအောင်ပြိုင်နေကြတာ၊ သူ့ထက်သာရမယ်ဆိုတဲ့ မနာလိုစိတ်တွေ
နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြတာ၊ ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားတွေကတော့
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အနိုင်ကျင့်မခံရအောင် စည်းလုံးကြတယ် ကာကွယ်ကြ
တယ်။ အဲဒါစံမင်းညိုကို ချစ်လွန်းလို့လို့ ရှင်ထင်နေလား”

“ဟင်”

“တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုအမြင်ကတ်နေကြတာပါ။ သူ့ရဲ့ဆောင့်ကြား
ကြားကွန်ကန်ကန် ဂျက်ပစ်လို လူ့ခိုက်လိုပုံစံကို ဘယ်သူမှကြည့်မရကြဘူး”

“အဲဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အားလုံးက သူ့ဘက်ကချည်းပဲ၊ ငါတို့

ကျွန်းထားတာတောင်မေ့ပြီး ငါ့ကိုရန်လုပ်ဖို့ထလာကြတာ”

သူပြောတော့ သျှင်မင်းအိမ် ခေါင်းယမ်းသည်။

“အရေးကြီးရင် သွေးနီးတယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ရွာသားမို့ အမှားအမှန်
ခြားဘဲ သွေးနီးတဲ့စိတ်နဲ့ အဲလိုထဖြစ်တာပါ။ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူမျိုး
တွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်ရပ်ရွာ ကိုယ့်
အားစု ထိပါးရန်စစော်ကားရင် တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ နိုင်ငံကိုချစ်စိတ်၊
ရွာကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ မိသားစုကိုကာကွယ်ပေးချင်တဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်တွေကို
နားလည်လား၊ ရှင်တို့လစာကောင်းကောင်းပေးထားလို့ ရှင်အသက်ကို
ကာကွယ်ပေးမယ့် သက်တော်စောင့်တွေရဲ့စိတ်မျိုး မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းက အရှည်ကြီးရှင်ပြတတ်တာပဲ သျှင်မင်းအိမ်၊ မင်းလည်း
အရပ်ရွာက လူတွေဘက်က ကာကွယ်ပေးနေတာပဲ၊ မင်းရဲ့လင်ယောက်ျား
စတဲ့ ငါ့ဘက်က ရပ်တည်မပေးတာ ငါ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်မရှိလို့ မဟုတ်လား
သျှင်မင်းအိမ်၊ အဲဒါကြောင့်”

“ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးလို့ပဲ ရှင်အခုလို အသက်ရှင်ရက် စကား
ပြောနေနိုင်သေးတာပေါ့ ဦးထည်ဝါ၊ ဟိုကလူတွေက သေမထူးနေမထူး၊
ဘက်ဆံတင်းစရာမရှိတဲ့လူတွေပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဖျန်ဖြေမှုသာမရှိခဲ့ရင် ရှင်ရဲ့
သက်တော်စောင့်တွေက ဘယ်လိုပဲကာကွယ်ကာကွယ် ရှင်အရိုးတခြား
သားတခြား စုတ်ပြတ်သတ်နေလောက်ပြီ”

“ဒါဆို မင်းငါ့ကိုချစ်လို့ ကာကွယ်ပေးခဲ့တာပေါ့”

ထိုမေးခွန်းကို သူမတန်းခနဲမဖြေနိုင်။ ရန်ပြုခံရတာကို အားနာ
ညို ဆိုပေမယ့် အချစ်ကြောင့်လားဆိုတာ ဝေခွဲဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။
အထဲမှာ အချစ်တွေရောက်လာဖို့ အချိန်တော့ယူရဦးမည်ထင်သည်။

“မင်းဘာလို့ မဖြေတာလဲ သျှင်မင်း”

ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှစ်ကာ မေးလာသော ထည်ဝါခုံညား
မိန်းမကို တစ်ချက်မျှကြည့်၍ သူမ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ထည်ဝါခုံညား

က မခံမရပ်နိုင်သလို သူ့မလက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ...

“သျှင်မင်း”

“ရှင်ဘာကို သိချင်နေတာလဲ ဦးထည်ဝါ၊ ကျွန်မတို့ စိတ်တူကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာမို့လား။ အချိန်တိုလေးအတွက် မှာ ညအတူအိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ချက်ချင်းကြီးအချစ်ဆိုတာမျိုးဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား။”

“ဒါဆို မင်းက ဟိုကောင်ကိုချစ်နေဆဲပဲပေါ့”

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးမဖောက်ပြန်ဘူး။ စိတ်ခွဲတောင် မပြုမှားဘူးလို့ ရှင်ကိုပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်မကို သံသယမကင်းတဲ့မေးခွန်းတွေ မွန်းကျပ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ဦးထည်ဝါ”

“ဟိုကောင်စော်ကားတာကို ငါခံလာခဲ့ရတာ သျှင်မင်း။ အမဟုတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ရန်ပြုတာကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲနေခဲ့ရတာ၊ ငါဘယ်ကောင်မျိုးလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ရှင်ယူလိုက်တဲ့ မိန်းမဘယ်လိုအတန်းအစားဆိုတာရော မသိဘူးလား ဦးထည်ဝါ”

“အေး ... သိတယ် အဲဒါကြောင့် ငါ့အသိုက်အဝန်းထဲမှာ မင်းကို အဆင့်အတန်းရှိထားမှ။ အဲလိုအောက်တန်းစားတွေနဲ့ မင်းလဲ မပတ်သက်ရတော့ဘူး။ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို မင်းလုံးဝခြေမချရဘူး”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာ”

သူပြောသမျှ ကန့်လန့်တိုက်နေသော မိန်းကလေးကို သူ့စိတ်လက်ရှိသာ ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ရွေးချယ်လက်ထပ်မိခဲ့ပါလိမ့်။

ကိုယ်အနားမှာ ကျိုးနွံခယချင်သည့် မိန်းကလေးတွေ ပုံနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်မှ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်လောက်အောင် တန်ဖိုးမထားမိခဲ့။

သျှင်မင်းအိမ်ဆိုသော ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျောကောင်မလေး

တို့ကျမှ။

“မင်းမဖြစ်နိုင်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းကိုပြောကြည့်စမ်း သျှင်မင်းအိမ်”

“လူတစ်ယောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလိုတယ် ဦးထည်ဝါ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းရဖို့ဆိုတာလည်း အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်က အကျိုးပြုနိုင်မှဖြစ်မှာ”

“မင်းပတ်ဝန်းကျင်က အရမ်းကိုကောင်းနေတာကိုး”

“အဲဒါရှင်ရဲ့ စည်းရုံးမှုညီလို့ပါ။ ငွေဂုဏ်မောက်နေရင်တော့ ရှင်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး ဦးထည်ဝါ။ သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုရဖို့ လေးစားခံရအောင်နေတတ်ဖို့လိုတယ်”

“သူတို့ဆီက ငါဘာပြန်ရနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းမယ်ဆိုရင် စေတနာလေး တော့ပါဦးမှပေါ့”

“သူတို့စော်ကားသမျှကို ငါ့ကို ငြိမ်ခံစေချင်တာလား”

“လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါတလေ ကိုယ်က ပြန်ပေးဆပ်ရတာ မျိုးတွေရှိတတ်တာပဲ”

“စံမင်းညီ ရင်ခွင်ထဲ မင်းကိုပြန်ထည့်ပေးလိုက်ရမှာလား”

“ကျွန်မကိုမယုံကြည်လို့ အဲဒီစကားမျိုးပဲမေးနေတာလား ဦးထည်ဝါ”

“ယုံကြည်ရအောင် မင်းဘက်က ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်လာနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်”

“ဟင်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းက သူ့ကိုပိုင်ခနဲဖြစ်သွားစေသည်။ သူမရဲ့

စွမ်းအား ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆိုတာ သူ့ရင်ကိုတောင် လှုပ်ခါနိုင်ရုံလေ၏။

“မင်းဆီက အချစ်တွေရဖို့ ငါ့ဘက်က လိုက်လျော့ရမှာတွေတယ်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်နဲ့ရင်တွေ ကောင်းမှာပဲ”

“ယုံကြည်မှုနဲ့ မတည်ဆောက်ရင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ခိုင်မြဲမှာမဟုတ်ဘူး ဦးထည်ဝါ၊ စံမင်းညင်ဘက်က ဒီထက်တိုက်ခိုက်လာတာတွေရှိလို့ ရှင့်ကိုကြိုပြီးတောင်းပန်ထားချင်တယ်။ သူကနည်းနည်းတယ်။ မိသားစုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မှာ တကယ်မကောင်းခဲ့တဲ့သူ”

“ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မင်းဘာလို့ နှစ်နှစ်ကြီးတောင်တွဲခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မအပေါ်တော့ကောင်းတယ်။ ကျွန်မပြောသမျှ လိုက်စေတယ်။ နားထောင်တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ကိုစွဲကြီးစားခိုင်းတာလည်း နားတာပဲ။ သူက အရမ်းဆိုးသွမ်းနေတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်လူတွေအပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်မခံစိတ်နဲ့ ရှေ့တိုက်ခိုက်ချင်တယ်။ သူက တင်းနစ်အားကစားမှာ ထူးချွန်ပြီး ဖြူတိုင်းလိုလိုအနိုင်ရလို့ ဘဝမြင့်နေတာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သဟဇာတမဖြစ်တာ”

“တင်းနစ်အားကစားမှာ ချန်ပီယံပေါ့”

နုတ်ခမ်းမဲ့ကာ မလိုလားစွာမေးတော့၊ သူ့မင်းအိမ်ဆီ သက်ပြင်းရှိက်သံလွင့်ခနဲ ပြန်ထွက်လာကာ...

“အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ဆီလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးမချွတ်တဘူးလေ။ ဒီကစားနည်းအသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုလို့ရရုံနဲ့၊ ဘဝင်ကိုင်သွားတာကြောင့် သူ့အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်ခဲ့တာ”

“သူ့ထက်စာရင် ငါ့ကိုရွေးချယ်လိုက်တာ မှန်သွားတယ်မတွေးမိဘူးလား”

“အဲဒီလိုတွေမိအောင် ရှင်ဘက်က သဘောထားကြီးပေးပါဦးထည်ပါ”

“မင်း ငါ့ကို ကိုကိုလိုဘယ်အချိန်ခေါ်မှာလဲ”

“ရှင့်ကို ချစ်လာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့”

မောင်လင့်ချက်ထားရမှာတောင် မရေမရာပါ။ ပေါက်ကွဲဖို့တောင် အားမရှိလောက်အောင် မခံချီမခံသာဖြစ်စေသည်။

စံမင်းညင်ကို မမေ့နိုင်သေးလို့ပဲလား။ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်က ဒီလိုဘာတန်ဖိုးမှမရှိသည့် မလောက်လေးမလောက်စားမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘာကောင်မှန်းမသိအောင်ဖြစ်ရလေ၏။

ဒီမိန်းကလေးကို သူ့တကယ်ရော တစ်သက်စာပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပျံ့မလား။ ငါရင်မောတတ်နေတာ မင်းကြောင့်ပါ သူ့မင်းအိမ်။

လိုချင်သမျှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်မို့ မင်းကိုလည်း အုံးရှုံးမခံချင်ဘူး။

ဒါဟာ ငါ့ရဲ့အတ္တဆိုရင်လည်း ...။

အသန်း (၁၄)

“ဒါကပြဿနာကြီးမဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနဲ့သား၊ အသားအန္တရာယ်တောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဘာလို့ သျှင်မင်းအိမ်ဖြစ်ချင်တာလို့လျှောက်လာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်စရိုက်ကြမ်းတယ်၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်းနိမ့်တယ်၊ ဒီလိုနေရာသွားတာကိုတောင် သားကသက်တော်စောင့်တွေကို ခေါ်မသွားချင်ဘူး၊ မေမေတို့အစီစဉ်နဲ့ ထည့်မလွှတ်လိုက်ရသေးဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သျှင်မင်းအိမ်ရှိသားပဲလို့ ရင်ထဲကစောဒကတက်မိသည်။ နောက်တစ်ခါဆို မေမေတို့ကိုမတင်ပြီနဲ့ သက်တော်စောင့်တွေကို သတိပေးထားရမှာတွေ့လိုက်၏။

အခုပြဿနာကို သူ့ဖြေရှင်းဖို့ခက်နေသည်။ ဖေဖေက မေမေထက်ပင် အစိုးရိမ်ကြီးနေကာ

“သားတို့ကို ဖေဖေ ပိုးမွှေးသလို မွှေးခဲ့တာသား၊ မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သားသမီးရတနာတွေကို တန်ဖိုးထားလို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် သားသမီးတွေ မပြိုင်အောင်လို့ ပြည့်စုံအောင်ထားခဲ့တယ်၊ အပြိုင်အဆိုင်တွေကြားမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ အခုအရွယ်မှာလည်း စိတ်မချနိုင်သေးလို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီ”

သက်တော်စောင့်တွေထားပေးခဲ့တာပဲ၊ အခုတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သားကို တာဝန်ခံခေါ်သွားတဲ့ သျှင်မင်းအိမ်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲသား”

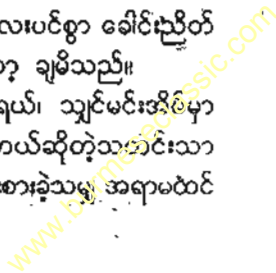
“သူက သူ့ရပ်ရွာကိုအကျိုးပြုတယ်ဆိုတာ သားတို့လည်း အကျိုးအမြတ်ရတာပဲ ဖေဖေ၊ အခုဂျာနယ်တွေထဲမှာ ကောင်းသတင်းတွေ ပြန့်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဒါကိုတော့ ဦးအံမင်း လက်ခံသလို ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရကာ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုမငြင်းဘူးသား၊ အချင်းချင်းတောင် အံ့ဩနေတယ်၊ အရမ်းကြီးကျယ်ဂုဏ်မောက်တယ်ထင်ထားပြီး၊ အများရဲ့ ယုံကြည်မှုရအောင် ဒီလိုအဆင့်အတန်းမခွဲတဲ့နည်းလမ်းသုံးလိုက်လို့ အိုင်ဒီယာကောင်းတယ် ချီးမွမ်းနေကြတာ၊ ခေတ်စနစ်ပြောင်းသွားပြီလေ၊ အရင်းရှင်ခေတ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ အလွှာတူတာတွေ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပြန်တိုက်ခိုက်ခံနေရမှာထက်စာရင် သျှင်မင်းအိမ်ကို သားလက်ထပ်လိုက်တာ မမှားဘူးလို့တော့ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး နောက်မဖြစ်အောင်တော့ ...”

“ဖေဖေ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒါဟာစည်းရုံးမှုတစ်ခုပါ ဖေဖေ၊ ဒီလိုလူတွေနဲ့ တရင်းတန်းနေတယ်ဆိုတာ၊ သားတို့လုပ်ငန်းတွေအတွက် လုံခြုံမှုရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မဟုတ်ရင် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မြေလှန်ပြရတာနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အခုခေတ်က အများကိုအကျိုးပြုနိုင်မှုကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေတည်မြဲမှာ ဖေဖေ”

သားရဲ့စကားတွေအတွက် ဦးအံမင်း လေးပင်စွာ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်ရသော်လည်း သက်ပြင်းတွေတော့ ချမိသည်။

“အစစအရာရာ သတိတော့ထားသားရယ်၊ သျှင်မင်းအိမ်မှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီချစ်သူက သားကိုရန်ပြုတယ်ဆိုတဲ့သဘင်းသာ ဖေဖေတို့လောကမှာပေါက်ကြားရင် ဖေဖေတို့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ အရာမထင်ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... နောက်ထပ်မဖြစ်အောင် သားသတိထားပါစိတ်ပါ”

“အေး... စက်ရုံတွေ ကုမ္ပဏီတွေဘက်လှည့်ပြီး ဂရုစိုက်သား။ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုတွေ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သားကိုယ်တိုင် မျက်နှာပြလိုက်ရင် ပိုပြီးလေးနက်မှုရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ အလှည့်ကျတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုချင်းစီ သားလှည့်ပြီး သွားကြည့်ပါတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“အင်း... ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ အဲဒီနေရာတွေကို သျှင်မ အိမ်ကို ခေါ်သွားလို့ရအောင် လေ့ကျင့်ပေးထားဦးသား၊ အနေအထိ အပြုအမူတွေ အဆင့်အတန်းရှိဖို့နဲ့ အားလုံးကိုနားလည်ထားအောင်ပေး သျှင်မင်းအိမ်က အဆင့်အတန်းနိမ့်ပါးတဲ့ အတန်းအစားက ပေမယ့်၊ အတွေးအခေါ် ထက်မြက်တဲ့သူလို့ထင်တယ် ဖေဖေ”

“ဟုတ်မှာပါ။ နောက်တစ်ခေါက် သူ့ကိုအိမ်လည်ခေါ်လာခဲ့ သား၊ ဖေဖေတို့နဲ့ရင်းနှီးအောင်ပေါ့၊ ဒီလိုကိစ္စတွေအတွက် သတိပေးသ တာလည်းပေးရမယ်”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့”

မပြောပါနဲ့ ကိုယ့်မှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိ။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်က သျှင်မင်းအိမ်ကို ခြောက်လှန့်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေမယ့်၊ မိဘပ စောဒကတတ်တာမျိုး သူမလုပ်ချင်ပေ။

သူ့ကို ဒီလိုဘဝမျိုးနှင့်နေနိုင်အောင် မေတ္တာတွေထားနိုင်ခဲ့တာ နည်းတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေလား။ ဒီလို ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမျိုးနှင့် လူတို နေနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေနိုင်ဖို့ ဖေဖေတို့အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာ သားဟု ဖေဖေ ခဏခဏပြောခဲ့ဖူးသည်။ စီးပွားရေးလောကဆိုတာ အတိုက်အခိုက် အပြိုင်အဆိုင်အရမ်းများ၏။ ဂုဏ်ပကာသနပြိုင်ဆိုင် တွေဖော်ကျူးရဦး၊ တစ်ယောက်ရဲ့ကျရှုံးမှုကို အရသာခံတတ်ကြသတဲ့

ဒီအသိုက်အဝန်းမှာ အမှားမရှိအောင်နေတတ်မဖြစ်သည်။

မဟုတ်လျှင် လူကုန်ထံ အသိုက်အဝန်းကနေ ပြေးပေါက်မရှိဖြစ် သွားနိုင်၏။ ဒါကြောင့် သျှင်မင်းအိမ်က ရှင်တို့ကမ္ဘာက ကျဉ်းလွန်းတယ်ဟု ပြောခဲ့တာဖြစ်မည်။

ဒီမိန်းကလေးက တကယ်တော့စကားပြောလည်ဝယ်ကာ ထက်မြက် တာတော့ အမှန်ပင်။ သူ့အပေါ် ကြောက်ရွံ့နေတာမျိုး ရှိန်နေတာမျိုးမရှိ။ ပြောရဲသည် ဆိုရဲသည်။ တုံ့ပြန်ရဲသည်။ စကားတွေနှင့် ချုပ် နောင်ကိုင်တွယ်တတ်၏။

မျက်နှာလေးက လှသလောက် သူ့အပေါ်လွမ်းမိုးနိုင်သည်။

“သခင်လေး... ဟိုတယ်မှာ ဂျပန်ကလုပ်ငန်းရှင်တွေရောက် နေပြီလို့ သတင်းပို့ပါတယ်”

“ဪ... အေး”

သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် အတွေး တွေ တိခန့်ရပ်တန့်သွားရ၏။ ဖေဖေတို့ကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်လာ ခဲ့သည်။

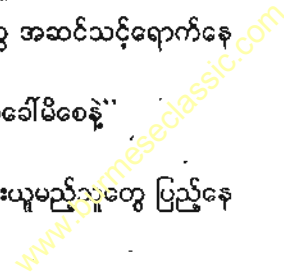
သူ့အနားမှာ အနည်းဆုံးဘော်ဒီဂတ်နစ်ယောက်ကတော့ ပါ စမြဲပါ။ သူ့လည်း ဒီလိုတွေ သွားလာရတာ တစ်ခါတလေ စိတ်မွန်းကျပ် မိသည်။ တခြားသူတွေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်နေချင် ၏။ ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ သက်တော်စောင့်တစ်ယောက် အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးသော ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။

“သခင်လေး မိဒီယာအဖွဲ့အစည်းတွေ အဆင်သင့်ရောက်နေ ပါပြီ”

“သူတို့ရှေ့မှာ ငါ့ကိုသခင်လေးလို့ မခေါ်မိစေနဲ့”

“သတိထားပါမယ် သခင်လေး”

ဟိုတယ်ညှော်ခန်းဝင်ပေါက်မှာ သတင်းယူမည့်သူတွေ ပြည့်နေ

၉၂ ✧ လှပ

၏။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးရလိုက်
သည်မို့ သတင်းက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပွားပွားဖို့ အရေးကြီးသည်။
ထိုသတင်းက အပြိုင်အဆိုင်တွေ့ကြားမှာ အောင်မြင်မှုတစ်ခုဖြစ်
နေသည်။

“ဦးထည်ဝါ”

“ဟာ... မင်း”

ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော စံမင်းညံ့အသံ
ကြောင့် ထည်ဝါခုံညား အံ့အားသင့်သွားသည်။ လည်ပင်းမှာ ကင်မရ
တစ်လုံးလွယ်ထားသော စံမင်းညံ့ပုံစံက ထိမထင်မဲ့ပြီးများနှင့်ပါ။

သက်တော်စောင့်များက ထည်ဝါခုံညားအနားမှာ အဆင်သင့်
ရှိနေခဲ့သည်။ ထည်ဝါခုံညား ဒေါသဖြစ်သွားကာ

“အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထုတ်”

“ခင်ဗျားယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ဦးထည်ဝါ။ ကျုပ်ဒီနေရာ
ကို ရောက်အောင်လာခဲ့တာ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်လို့ပဲ။ ခင်ဗျား သတ္တိရှိတယ်
ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းရှင်း”

“မင်းလိုအတန်းမရှိတဲ့ကောင်နဲ့ ဘာမှရှင်းစရာမလိုဘူး ဟိတ်ကောင်
မင်းလိုအလေ့အကျင့်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာအလုပ်ရှိတယ်။ မင်းလား
မရှုပ်နဲ့”

“အခု ကျုပ်နဲ့ရင်မဆိုင်ဘဲ ဆွဲထုတ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနောင်ထ
ရသွားမယ်နော်။ မိဒီယာဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ဘဝကိုမြင့်အောင် နိမ့်အောင်
လုပ်လို့ရတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်တွေဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“မင်းက ဘာကောင်လဲ။ အဲဒီမိဒီယာတွေအားလုံး ငါကျွေးမွေး
ထောက်ပံ့ထားတာ”

“တစ်ယောက်လား တစ်ရာလား။ ခင်ဗျားအားလုံးကို မဖြည့်
ဆည်းနိုင်ပါဘူး။ သျှင်မင်းအိမ်ကို ကျုပ်ဘဝထဲက လှပူပြီး ငွေနှံဝယ်ထား

တာလို့ ဖွလိုက်ရင် ခင်ဗျားဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ ဟိတ်ကောင် မြန်မြန်ပြော ငါ့မှာအချိန်မရှိ

ဘူး”

“ဒီကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ကျုပ်စောင့်မယ်။ ပြီးရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တွေ့

မယ်”

“ကျွတ်”

အပေးအယူက ညှိနှိုင်းလို့အဆင်မပြေနိုင်။ ဒီကောင်သက်သက်မဲ့
ထူညစ်လုပ်နေတာ။ သူ့ကိုမြင်သွားသော မိဒီယာသမားတွေက အပြေး
အလွှားလာနေကြသည်။

သက်တော်စောင့်တွေက သတင်းယူလို့မရအောင် သူတို့ကိုအကာ
အကွယ်ပေးထား၏။ ဒီအချိန်မှာ စံမင်းညံ့က သျှင်မင်းအိမ်ချစ်သူဆို
တာသိသွားလျှင်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေနိုင်သော ဂျာနယ်စာမျက်နှာမှာ
စာလုံးမည်းနှင့် ဖွလိုကောင်သည် သတင်းစာစံမင်းဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

“ဟိတ်ကောင် မင်းစောင့်နေ။ ငါပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်။ ဟန်မင်း

သူ့ကို သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ညှော်ခံထားလိုက်။ သတင်းမထွက်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အများအမြင်မှာ ရင်းနှီးသည့်သဘောဖြစ်အောင် စံမင်းညံ့ ပခုံး
တိုဖက်ကာ တွန်းပို့လိုက်ပြီး မိဒီယာသမားတွေကို ဣန္ဒြေမပျက်ပြုံးပြ
လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာဒေါသများ ဖြစ်ထွန်းနေသော်လည်း
ဟန်ဆောင်ပြုံးပြနေရတာ တကယ်ကို ခိုးလှီးခုလုနိုင်၏။

စံမင်းညံ့ အကောင်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းသည်ဟုပင်
မှတ်ချက်ချရတော့မလား။ ကိုယ့်ကို တော်တော်ကသိကအောက်ဖြစ်စေ
သည့်ကောင်ပါ။ မင်းအိမ်ကို ငါချိုးပြမယ် စံမင်းညံ့ ...။

အားနွေးမဖြစ်မည်။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ကြောင့်မို့ ဒီလိုကောင်မျိုး နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေရတာ တကယ်ပင် ကသိ အအောက်နိုင်၏။

“မင်းနိုင်သေးရင်ထပ်ချ၊ ဒီအရက်ပုလင်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုးတန် ဆိုတာ မင်းသိချင်မှသိမှာ”

“အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ မှူးမှူးအရက်ရဲ့တန်ဖိုးကို သိရတာ မလွယ်တူပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာမှူးအောင် ဝယ်သောက်နိုင်ပါတယ်”

“မင်းမှာလည်း မာနရှိသားပဲ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ် သျှင်မင်းအိမ်ကို ပြန်လိုချင်တယ်”

“ဘာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ထားတာလဲ၊ ကျုပ်ပြန်ဝယ်မယ်”

“ဟား... မင်းဘယ်လောက်ချမ်းသာလာလို့ ဒီစကားပြောနေတာလဲ စံမင်းညံ့၊ မင်းလူမိုက်ဆန်ဆန် စိန်လာမခေါ်နဲ့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံးပါ ငါဝယ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ သျှင်မင်းအိမ်ကိုများ ငါ့ဆီက ပြန်ဝယ်ဦးမယ်တဲ့၊ လူကသာ ခြစ်စွဲလောက် လေကမိုးပေါ်မှာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်ထင်နေလဲ”

“ငွေကြေးကတော့ ခင်ဗျားတို့လောက် မချမ်းသာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သျှင်မင်းအိမ်အချစ်တွေကို ကျုပ်အပြည့်အဝရထားပြီးသား။ အဲဒီအချစ်တွေပဲ ကျုပ်ပြန်လိုချင်တာ”

“မင်းသူငယ်နာမစင်သေးဘူးလား၊ ကလေးကလား၊ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သျှင်မင်းအိမ်က ငါ့မိန်းမဖြစ်နေပြီ၊ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ လာပြောနေတော့ မင်းအရူးဖြစ်တာပေါ့”

“ခင်ဗျား”

လက်ထဲကအရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင်ခနဲပစ်ချရင်း ထည့်ဝါညှားကို စံမင်းညံ့ မကျေမနပ် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၏။ ထည့်ဝါခွဲညားက

အခန်း (၁၅)

“မင်းဘာဖြစ်ချင်တာလဲပြော စံမင်းညံ့”

အားလုံးကိစ္စပြီးသည်နှင့် စံမင်းညံ့ရှိနေသော သီးသန့်ခန်းထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့သည်။ သက်တော်စောင့်တွေက ကာကွယ်ပေးကာ တာဝန်ကျေချင်သော်လည်း သတ္တိကြောင့်သည်ဟု ထင်မှာစိုး၍ အားလုံးကို ရှင်းထားခဲ့သည်။

စံမင်းညံ့ စားသောက်ထားတာတွေက စားပွဲနှင့်အပြည့်။

ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံထားခိုင်းသည်ဆိုတော့ အလကားရတာ သွားမြဲကာ မျိုဆို့ထားပေမပေ။ သူ့ကိုမြင်မှ ဘီယာခွက်ကို ကိုင်မြှောက်သောက်ပြီး ...

“ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်ပိုက်ဆံနဲ့ရှင်းပြီးသားနော်၊ အလကားပေးကျွေးလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်ခံချင်နေမှာစိုးလို့”

ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာနေလို့လဲဟု တွေ့ငေါ့ကာ မေးမနေချင်တော့။ မရှိမာနက လေးစားစရာကောင်းသည်ဟုလည်း မတွေးပါ။ ဘဲလိနိုပ်ကာ သိန်းကျော်တန်အရက်ပုလင်းနှင့် အမြည်းအကောင်းစားတွေကို စားပွဲနှင့်အပြည့်မှာလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ဒီကောင်နှင့် ဇာတ်လမ်းပြတ်အောင် အေးအေးဆေးဆေး

ဝိတ်တာလေးထည့်ပေးသွားသော အရက်ခွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖိပ်ခံသောကံ၍

“ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိရင် မင်းအပင်ပန်းခံကြိုးစားမနေသင့်ဘူး”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တော်လှတတ်လှပြီထင်ပြီး သိပ်ဂုဏ်ယုပုံကြားမနေနဲ့ ဦးထည်ဝါ၊ သျှင်မင်းအိမ်က သူ့ချစ်တတ်သမျှတွေ ကျုပ်ကို အကုန်ပေးပြီးသားဆိုတော့ ခင်ဗျားလိုလူကို ဘယ်တော့မှချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းငါ့ကို စိန်ခေါ်တာလား စံမင်းညံ၊ သျှင်မင်းအိမ် အချစ်ကို ငါရအောင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းအခုလို တိုက်ခိုက်နေတာတွေ ရပ်တန့်ကရင်မလား”

“တရားမျှတတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို သျှင်မင်းအိမ်တွေ့ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘာကွ”

“သူ့အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခဲခဲ့ရတာတွေ တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့ရတာတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံး သူ့ကိုရှင်းပြရမယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးမှမရရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေ ရပ်တန့်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရောင်အဝယ်တည့်သွားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖတ်ကြောင်းတွေကို မီဒီယာတွေက တစ်ဆင့် အားလုံးဖွင့်ချရလိမ့်မယ်”

“တောက်”

လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ အံကြိတ်ထားရသည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးကချေတစ်ယောက်ရဲ့ခြိမ်းခြောက်မှုကို သူကြောက်စွာ လို့တော့ မဟုတ်ပါ။

စားကို စားချင်း၊ လုံ့ကို လုံ့ချင်း၊ အသက်ကို အသက်ချင်းရင်

ကိုက်ရလည်း သူ့သိပ်ဂရုစိုက်တတ်တာမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စအကျယ်ပိုင် အပုပ်ချစ်ရလျှင် မိဘတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအားလုံး ရေစုန်မျောပေလိမ့်မည်။

စံမင်းညံမျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး

“မင်းဘာလိုချင်တာလဲ၊ ငါ့ကိုငွေညှစ်ချင်တာလား၊ မင်းဘယ်သာကံလိုချင်လဲ၊ သိန်းတစ်ထောင်လား တစ်သောင်းလား”

“ခင်ဗျားတတ်နိုင်တာ အဲဒါပဲလား၊ သျှင်မင်းအိမ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွဲပြီးသွားရင် သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့အချစ်ကို ခင်ဗျားရအောင်ကြိုးစားမိတာ မသေချာတော့လို့လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိတာလား”

“သျှင်မင်းအိမ်ကို မင်းပြားယောင်းဖို့စဉ်းစားနဲ့ စံမင်းညံ၊ သူ့အဖွဲ့မပါဘဲ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲ အထမမြောက်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့မက်လုံးတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲကြားခဲ့တာဆိုရင် ကျုပ်အချစ်တွေနဲ့ အဲဒီစိတ်တွေကို ပြန်ရအောင်ယူမယ်ပဲ။ ကျုပ်ပေးဆပ်ခဲ့သမျှတွေအတွက် အချည်းနှီးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ကျုပ်ကို ချစ်နေဆဲပဲဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ သူနဲ့ကျုပ်က နက်တီရှိုင်းရှိုင်းချစ်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်ရွာလုံးက ကျုပ်ကိုလူမိုက်လူပေ တစ်ယောက်လို အမြင်ကတ်နေကြပေမယ့် သူကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘဲ ကျုပ်ကိုတန်ဖိုးထားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဘဝကို အမြင့်ဆုံးရောက်စေချင်တဲ့ အတုအယူတွေရှိခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ဝါသနာပါတဲ့ အားကစားကိုလည်း ထိပ်ဆုံး ရောက်အောင် အားပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အတွက် ကျုပ်ကြိုးစားတာခဲ့တာ”

“ဟင်”

ပြောနေတာတွေက အလေးအနက်ပါ။ တကယ်ကို ဒီကောင်ပြာသလို သျှင်မင်းအိမ် တန်ဖိုးထားခဲ့လေသလား။

ဒီပွဲမှာ ဒုတိယနေရာကနေ ပြိုင်ခွင့်မရဘဲ ရှုံးနိမ့်ရတာမျိုးတော့

မဖြစ်ချင်။

“မင်းဘယ်နေ့ သူ့နဲ့တွေ့ချင်လဲ”

“မြန်လေကောင်းလေပေါ့၊ ဒီနေ့ ခင်ဗျားအိမ်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ အစောင့်အရှောက်တွေများလွန်းလို့ သူ့နဲ့မတွေ့ခဲ့ရတစ်မင်းညံ့ ရဲတင်းလွန်းတာတော့ အံ့မခမ်းပင်။ ကိုယ်နေသည့် ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းကလူတွေတောင် တချို့တလေပဲသိကြတာကိုယ်တွေ့အကြောင်းကို ဒီကောင်ဘယ်လောက်တောင် စုံစမ်းထားလဲ။”

ခေသူမဟုတ်ပါလားလို့ အထင်ကြီးကြောက်ရွံ့သွားတာ မဟုတ်ပေမယ့်၊ သျှင်မင်းအိမ်အတွက် လုံခြုံမှုမရှိမှာကို စိုးရိမ်မိသလို ကိုယ်ကကိစ္စတစ်မျိုးမျိုးနှင့် အပြင်ကိုရောက်နေတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။

“ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ထိ နောက်ယှက်တာမျိုးကိုတော့ ငါသည်းမဟုတ်ဘူး စံမင်းညံ့၊ ငါဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲဆိုတာ မင်းသိပြီးသိဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ငါအခု သတိပေးရုံပေးနေတာ ကြောက်လို့တော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ့ကြောင့်ဆိုတာမျိုး သျှင်မင်းအိမ် စွပ်စွဲရမှာမို့လို့ပဲ။ ဒါက သျှင်မင်းအိမ် စိတ်ထိခိုက်ရတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေလို့”

“ကျုပ်ကြောင့် သျှင်မင်းအိမ် စိတ်ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေသားပဲ”

“မင်းဘဝင်မြင့်တတ်တဲ့ကောင်ဆိုတာကို သျှင်မင်းပြောတာ အခုမှသဘောပေါက်တယ်။ မင်းက့ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတတ်ကောင်မျိုးပဲ”

“လုပ်ချင်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ ညဉ့်လေးရှိလို့ပါ။ အကြောင့် သျှင်မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ကျုပ်ငါသနာပါတဲ့ အားကစား

ဥပဒေအောင်ရှာလာခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားနဲ့သာ မပတ်သက်လိုက်ရင် သူ့ကို ခင်တောင်းတင့်တယ် အနေအထားမျိုးထားနိုင်တဲ့ ငွေတွေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ညီရွယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ အခုတော့”

“နောက်ကျသွားပြီလို့ ထင်ရင်လည်း တာတာပြပြီး မင်းပြန် ချိတ်သင့်တာကွာ”

“ရှုံးခဲ့ရင်တောင် အမြတ်အစွန်းတော့ ကျန်ဦးမှဖြစ်မှာပေါ့ ထည့်ပါ။ ကျုပ်ဟိုနိုင်မှာ တရားမဝင်အောက်လမ်းက သွားခဲ့လို့ အပတ်ထိအပြတ်ပြတ် ဒုက္ခဆင်းရဲခံခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းအခက်အသွယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းနစ်ကို ကြေးစားသမားအဖြစ်နဲ့ ရိုက်ခဲ့တယ်။ အနိုင်ရိုက်ရလည်း ငွေရတယ်။ အရှုံးပေးလိုက်လည်း ငွေရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အတွက် အမြတ်အစွန်းကတော့ ကျန်တာချည်းပဲ”

“ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသားပဲ။ မင်းမဆိုးပါဘူး။ အားကစား ဖတ်စာတ်အပြည့်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား ငွေရှာခဲ့တာပဲ”

“သျှင်မင်းအိမ်အတွက်ဆို ဘယ်လိုနည်းလမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ချုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“ဟား”

စံမင်းညံ့ကို လျှော့တွက်လို့မရပါလားဟု တွေးမိလိုက်၏။ စိတ် ချစ်ထွေးစွာ အရက်ခွက်ကို နှစ်ခွက်ဆင့်မော့သောက်ပစ်လိုက်ပြီး

“သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက မင်းအတွက် အခြေအနေကောင်း မယ်လို့ မျှော်လင့်နေသလား”

“သူ့အချစ်တွေကို ယုံကြည်နေဆဲပဲ။ လူကိုဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုရင် ထောင် အချစ်တွေကိုတော့ ကျုပ်ရမုဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကနှစ်ခုလုံးရ အောင်ကြိုးစားမှာ။ မတရားသိမ်းထားတဲ့လက်ထဲကို ဘာကိုမှပေးနိုင် ဘူး”

“လူငယ်သလောက် မင်းတော်တော်လော့ဘကြီးတဲ့ကောင်

ပါလား။ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့လွဲခဲ့တာ သျှင်မင်းအိမ် တော်တော်ကံကော
တယ်။ အရမ်းကိုမျှော်လင့်ချက်ရှိနေရင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ကွာ”

ခန်းခန့်ပြောချလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းအစုံကိုပါ မှဲ့ပစ်လိုက်
ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်မှုနည်းကာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တထိတ်ထိတ်နင့်ပါ။

သျှင်မင်းအိမ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။ အချစ်နှင့်တည်ဆောက်
သော အိမ်ထောင်ရေး မဟုတ်၍ သူမရုန်းထွက်သွားလျှင် ဘယ်လို
မလဲ။ သူမဆီက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဘာတစ်ခုမှမရသေးပါ။

သူ့အခု ပြိုင်ဘက်ရှိလာမှ သူမဆီကတစ်ခုခုကို လိုချင်စိတ်ပြင်
လာမိသည်။ လိုချင်တာရှိလျှင် မပေးဆပ်ဘဲရပါ့မလား။

မင်းဘာတွေလိုချင်လဲ သျှင်မင်းအိမ်ရယ်။ ငါအကုန်ပေးပါမ
မင်းကတော့ မင်းဆီကတစ်ခုပဲပြန်ပေးပါ။

အခန်း (၁၆)

“မင်းဘာလိုချင်လဲ သျှင်မင်း။ မင်းအဝတ်အစားတွေလိုတယ်
ဟုတ်လား သွားဝယ်ရအောင်”

“ဘီရိုနစ်လုံး ရှင်အပြည့်ဝယ်ထည့်ပေးထားတာပဲ မလိုပါဘူး”

“အသုံးအဆောင်ရော ဘာလိုသေးလဲ”

“အားလုံးအပြည့်ပဲဥစ္စာ၊ ဒီရက်လေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကုန်ဦးမှာလဲ”

“ရတနာပစ္စည်းရော ဘာဝတ်ချင်လဲ၊ ဘာထပ်လိုချင်လဲ”

“ရတနာပစ္စည်းတွေ တစ်ဆင်ဆာစီအပြည့်ရှိနေတာ ကျွန်မက
ဘာထပ်ဝယ်ရမှာလဲ၊ ဒါတွေတောင် မဝတ်ဖြစ်ဘူး”

“မင်းမိဘတွေဆီရော အလည်မသွားချင်ဘူးလား၊ ငါလိုက်ပို့မယ်”

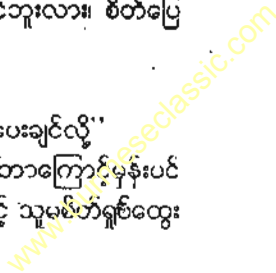
“နွေလယ်ကပဲ အမေတို့ဇာတာလားတယ်၊ မသွားသေးပါဘူး”

“အပျော်ခရီးလေးဘာလေးရော မထွက်ချင်ဘူးလား၊ စိတ်ပြေ
ဝက်ပျောက်ပေါ့”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ကို တစ်ခုခုတောင်းဆိုစမ်းပါ၊ ငါလုပ်ပေးချင်လို့”

ပြန်ရောက်ကတည်းက တဂျီဂျီဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်နန်းပင်
မိပ္ပာယ်မသိရ။ ဇွတ်တရွတ်ကြီးလိုဖြစ်နေတာကြောင့် သူမမိတ်ရှစ်ထွေး

နောက်ကျီလာသည်။

ပန်းကိုဖက်လာတော့ သူမ သိသိသာသာပင် ရှောင်ထွက်မလိုက်၏။

“သျှင်မင်း”

“ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဦးထည်ဝါ၊ ရှင်အရက်သောက်လာတာကိုတော့မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီအနံ့လည်းမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီလို ရစ်တာလည်း မုန်းတယ်”

“မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းပြန်ရုတ်သိမ်းပေး သျှင်မင်းအိမ်မင်းဆီက အချစ်တွေတောင်မရသေးဘဲနဲ့ အမုန်းတွေမခံနိုင်ဘူး”

“ကြည့်... ရှင်ရစ်နေတာ၊ မူးနေရင် ကိုယ့်ဘာသာအိပ်ပါလား”

“ငါမူးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသောက်တဲ့အရက်က တန်ဖိုးရှိတယ်၊ မမူးဘူး”

“ဪ... ရှင်ပဲ အပြောကောင်း၊ အရက်ပဲ တန်ဖိုးကြီးပဲ”

သေးသေးမူးတာက မူးတာပေါ့၊ မူးရင်ရစ်မယ် ရမ်းမယ်၊ ပေါက်တတ်ကတော့ပြောမယ်၊ ဂျီကျမယ်”

“မင်းအရက်ဘယ်နှခါသောက်ဖူးလို့လဲ”

“သောက်ဖူးမှပဲ သိရမှာလား၊ အရက်သမားတိုင်း ဒီလိုပဲဟန်ကို”

“ငါမမူးပါဘူး သျှင်မင်းအိမ်၊ တကယ်ပြောတာ”

“သောက်တော့ သောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဘာလို့သောက်လာတာလဲလို့ မေးပါလား”

“မမေးချင်ပါဘူး၊ ရှင်သောက်ချင်လို့ သောက်လာတာဖြစ်ပေါ့”

“ကျွတ်... မင်းကွာ”

သူမရဲ့ ဥပေက္ခာများအတွက် သူမခံချိမခံသာဖြစ်လို့သွားသည်။

ပန်းလေးကို သူ့ဘက်ယိုင်နဲ့လာအောင် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ပြီး...

“မင်းဘက်က ဘာမှတောင်းဆိုစရာမရှိလည်း ငါ့ဘက်က တောင်းဆိုစရာရှိတယ် သျှင်မင်း”

“ဘာလဲ၊ ဘာတောင်းဆိုမလို့လဲ”

“စံမင်းညံကို မချစ်ပါနဲ့”

“ဘာ”

“မချစ်ပါနဲ့ စံမင်းညံကို မင်းလုံးဝမချစ်ပါနဲ့”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်းသူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆို အရမ်းကိုတန်ဖိုးထားခဲ့တယ်ဆို နှစ်ထပ်ကြာဖို့အတွက် မင်းကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားကိုသွားခိုင်းခဲ့တာတဲ့ အဲဒါ နှစ်လား”

“ရှင်ကိုဘယ်သူပြောတာလဲ”

“စံမင်းညံကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

“ဟိုနေ့က အလှူလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ပြောခဲ့တာလား၊ အဲဒါက”

“သူ ငါ့ကိုဒီနေ့လာတွေ့တယ်”

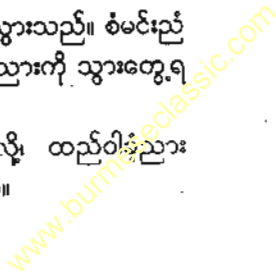
“ဟင်”

“မိဒီယာတွေမှာ ဖွင့်ချမယ်တဲ့ ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ၊ မင်းထိသိက္ခာကိုသာမခွဲကွက်ရင် အဲဒီကောင်ကိုအမှုန့်ချေပစ်လိုက်ပြီ၊ မိဒီယာတွေရှေ့မှာမို့ ငါမနည်းစိတ်ကိုထိန်းခဲ့ရတာ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”

သူမ ထိတ်လန့်တကြားလေး ညည်းညူမိသွားသည်။ စံမင်းညံတယ်လို့အကြံအစည်တွေနှင့် အတင့်ရဲစွာ ထည်ဝါခုံညားကို သွားတွေ့ရတာလဲတဲ့။

ဘယ်လောက်ထိ အခြေအတင်ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ ထည်ဝါခုံညားအသည်းအသန်ပေါက်ကွဲချင်နေတာလည်း မသိပေ။

“သျှင်မင်း”

“ရှင်”

“မင်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ အဲဒီကောင်ကို ငါ့ရဲသက်တွေ စောင့်တွေက တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီထင်ပြီး စိုးရိမ်သွားတာလား”

“ရှင်ကသာအတွေးလွန်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာ ကျွန်မတွေ နေတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတင့်ရဲတာကို အံ့ဩနေတာ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ စကားပြောဖို့ သူ့ဘယ်လိုကြံစည်ပြီး ရောက်လာသလဲဆိုတာ”

“အရမ်းညာဏ်ကောင်းတဲ့ကောင်ပါ။ ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ဂျာနယ် လစ်တစ်ယောက်လိုလိုပဲ။ ဟား... ငါ့ကိုစိန်ခေါ်သွားတယ်၊ မင်းရဲ့အချက်ကိုရော လူ့ကိုရော ရအောင်ပြန်ယူမယ်တဲ့”

“ဟင် ... သူ့အဲလိုပဲပြောသွားလား”

သူမ အံ့ဩလွန်းစွာပင် မေးခွန်းထုတ်မိသည်။ ထည်ဝါခဲ့ညာ သွေးရူးသွေးတမ်းဖြစ်နေသည်က မဟုတ်ဘဲပြောမည့်ပုံစံမျိုးမှမဟုတ်တာ ထည်ဝါခဲ့ညားက ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး

“သူ့ဘက်က ခြိမ်းခြောက်မှုတွေများလွန်းလို့ မင်းနဲ့တွေ့ပေး တောင် ငါလက်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟင် ... အဲ ... အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ”

“မင်း... တွ့ချင်တယ်တဲ့၊ မင်းနဲ့ပြောစရာ ရှင်းစရာတွေရှိတယ် တဲ့၊ လက်မခံရင် သူ့အမိအရာကိုထားတဲ့ စနစ်တံကိုဖြုတ်ချမှာပဲ။ မင် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်နိုင်သလားဆိုတာလည်း သူမတွေ့ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေတယ်၊ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်သင့်တာ သူ နားမလည်တော့ဘူး။ မင်းကို ပေါက်ကွဲဖို့လား၊ ဖြားယောင်းဖို့လား၊ ဖြေရှင်း ဖို့လား။ အဲဒါပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိနေတယ်”

“အမိဖွယ်မရှိလိုက်တာ၊ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီလေ၊ သူ့ ဘာမှမဆိုတော့ဘူး။ သူ့ဖြေရှင်းလို့ရော ဒီကိစ္စကြီးကပြောင်းလဲလို့ရမှာလား”

“အဲဒီစကား သူ့သဘောပေါက်အောင် မှင်းပြောခဲ့မှဖြစ်မယ် သျှင်မင်းအိမ်၊ မင်းစကားဆိုရင် သူ့နားထောင်တယ်ဆို၊ သူ့ဒီလိုတွေ နောက်ယုတ်နေမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဘက်မှာ ပဋိပက္ခတွေ အများကြီးဖြစ်သွား နိုင်တယ်၊ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်က နည်းနည်းလေးမှ အမှားခံတာမဟုတ်ဘူး”

သူမတာဝန်ယူပါလို့ သတိပေးလိုက်တာဖြစ်မည်။ သူမလည်း ဘာမှမဖြစ်စေချင်ပါ။

ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတာမျိုးနှင့် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပင်။

“ကျွန်မ သူ့နဲ့ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ သွားတွေ့ရမှာလဲ”

“အဲဒါ သူ့ကိုငါ့ချိန်းခွဲပါတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့နေရာပေါ့။

သတင်းမီဒီယာ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်သူမှသတိမထားမိနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးပဲ၊ မင်းကို ငါ့မိန်းမဆိုတာ အားလုံးကသိနေပြီဖြစ်လို့ ငါစိစဉ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ငါစိုးရိမ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ မင်းကိုဖြားယောင်းလိုက်မှာ၊ သိမ်းသွင်းလိုက်မှာ မင်းယိမ်း ယိုင်သွားမှာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ကတိအထပ်ထပ်ပေးဖူးပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေးမဖောက်ပြန်ဘူးဆိုတာ”

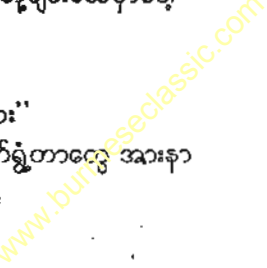
“ငါ့ကိုမချစ်သေးသရွေ့ ငါမယုံကြည်နိုင်သေးဘူး သျှင်မင်းအိမ်၊ အချစ်က ဖောက်ပြန်လွယ်လောက်အောင် နူးညံ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ မင်းတို့ချင်း ဘယ်လောက်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ချင်းပဲသိမှာပေါ့”

“ရှင်မယုံရင် ရှင်လိုက်လာလို့ရတာပဲ”

“ငါ့ကိုလိုက်မလာရဘူးတဲ့”

“ဘာ... အဲဒါကို ရှင်သဘောတူခဲ့သလား”

“အဲလိုတွေ မလိုက်လျောရင် ငါ့ကိုကြောက်ရွံ့တာတွေ အားနာ တာတွေဖြစ်ပြီး မင်းပွင့်လင်းရဲမှာမဟုတ်လို့တဲ့”

“ရှင်အရှုံးပဲ၊ လိုက်လျောသင့်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်ဘာလို့”

“မင်းကို ယုံကြည်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟင်”

“ငါ့ကွယ်ရာမှာ မင်းဘယ်လိုတွေ ဆုံးဖြတ်မလဲ သိချင်တယ်၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကိုခံရတာ ငါ့ဗာနကို ထိခိုက်ပါတယ်၊ မင်းကိုသာ ငါမျှော်လင့်မထားရင် အရှက်ပြေအောင်စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တယ် သျှင်မင်းအိမ်၊ သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ငါတစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အခုက ငါဘာကိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့”

စကားလုံးတွေ လေးနက်နေပါလျက် ရီဝေနေသော မျက်ဝန်းများက မှေးဆင်းကျလာခဲ့သည်။ မျက်လွှာချလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အသည်းနုတတ်သူမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ဦးထည်ဝါ”

ကိုယ့်နာမည်ဖြစ်ပါလျက် သူမခေါ်လိုက်တိုင်း အစိမ်းသက်သက် လို ခံစားရသည်။ ချစ်နိုင်မည်ဆိုမှ ကိုကိုလို့ခေါ်မည်ဆိုတာ ပြောထားတာပဲ။

“ဘာလဲ သျှင်မင်းအိမ်”

“ကျွန်မကိုယုံကြည်ပေးပါ၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါ ကျွန်မ ပြတ်ပြတ် သားသားပြောခဲ့ပါမယ်၊ ချစ်ခဲ့ဖူးတာမှန်ပေမယ့် သံသရာရှည်အောင် ဆွဲမဆန်ပါဘူး၊ ဖူးစာမပါတာဟာ ကံတရားကြောင့်ဆိုတာ သူနားလည်လာမှာပါ”

“မင်းကောင်က တရားပြတာကို နားလည်ဦးမှကို၊ ငါစိုးရိမ်တာက သူ့မှာအကြောက်တရားမရှိဘူး သျှင်မင်းအိမ်၊ သိမ်းပိုက်ဖို့ဆန္ဒတွေထဲမှာ မင်းကိုချစ်တာလည်းပါချင်ပါမယ်၊ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ချင်တာလည်းပါချင်ပါမယ်၊ သေချာတာက သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရလို့”

“ရှာကြည့်သွားတာပဲ”

မှန်းထိုက်လို့ မှန်းခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲလို့ ဖြေသိခဲ့စကားမဆို ချင်ပါ။ ဒါမာ ထည်ဝါခဲ့သွားအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ။

စံမင်းညံ့နှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ လွမ်းခဲ့ဖူးတာတောင် ခပ်ဝါးပါ။ သေသည် ရှင်သည် မသိရဘဲ သူမကို ခြေရာဖျောက်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

အခုမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ရလို့ရော ဘာထူးဦးမှာလဲ။ သစ္စာမဲ့သူအမည်စာရင်းသွင်းခံရလည်း သူမ ဖောက်ပြန်တဲ့သူ အမည်စာရင်းအသွင်းမခံရအောင် သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုညက ထည်ဝါခဲ့သွား အိပ်မောကျသည်ဟု မထင်။

သက်ပြင်းချသံတွေ အနီးကပ်ကြားနေရပြီး သူမဆီက ဘာကို ထောင်းတနေသလဲဆိုတာ သိချင်လှသည်။ သစ္စာတရားလား၊ ယုံကြည်ခြင်းလား ဒါမှမဟုတ်အချစ်ပဲလား။

သူမဘက်ကရော ဘာတွေပေးချင်နေတာလဲ။ မရောမရာသော အတွေ့များဖြင့် ထိုတစ်ည သူမလည်း အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၁၇)

တံခါးချပ်ကြီးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝိန်းပိတ်အောင် မှောင်မဲနေသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ အပြင်မှာ အလင်းရောင်အားကောင်းနေခဲ့သေးသော်လည်း ဂိုထောင်ကြီးက တံခါးတွေ အံ့လုံပိတ်ထားခဲ့၍ အထဲမှာမှောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

ထည်ဝါခုံညားက စံမင်းညီရောက်နေလောက်ပြီဟု မှာလိုက်သော်လည်း ဘာကြောင့်မီးတွေမဖွင့်ဘဲရှိနေခဲ့တာလဲ။

မီးခံလုတ်တွေ ဘယ်နားမှာရှိနေမှန်းမသိ၍ သူမ စမ်းတဝါးဝါး ဝင်လာခဲ့ရသည်။

“ချောက်... ချောက်”

“ဟင်... စံမင်းညီ”

အခန်းမီးတွေ လင်းထိန်သွားသည့်အတွက် သူမမျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေသွားခဲ့၏။ ညှော်ခန်းလိုမဟုတ်သော်လည်း မီးချောင်းတွေကိုဖွင့်ပြီး စံမင်းညီက ကျွန်းထိုင်ခုံရည်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

ထိုင်ခုံက ထိုတစ်လုံးတည်းလား။

“ကိုယ်တို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေသိုလှောင်ဖို့ ဂိုထောင်အသစ်ဆောက်ထားတာ၊ အဲဒီနေရာက ဘယ်သူမှမသိသေးဘူး။ သတင်းဖြန့်မယ့်

ဈာနယ်လစ်တွေမသိဖို့က ဒီတစ်နေရာပဲရှိတယ်။ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ကို လူတိုင်းက သတိထားနိုင်တဲ့အတွက် စံမင်းညီကို ဒီနေရာမှာပဲ ချိန်းလိုက်ရတယ်။ စကားကို ပြန်ပြန်ဖြတ်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့ပါ။ သူ့ဘက်က ဒီထက်နှောက်ယှက်လာတာမျိုးကို ကိုယ်တို့ခဏခဏ ထိပ်ထိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရရင် ကိုယ်တို့အတွက်ရော၊ မင်းအတွက်ရော ကောင်းဘူး။ သူ့ကိုပေါက်ကွဲခွင့်ဖြစ်ဖြစ် ပေးလိုက်မှ အဆင်ပြေနိုင်မယ် ထင်လို့ တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ရတာ၊ တကယ်တော့ မင်းကိုစိတ်မချဘူး”

“လာခါနီးထိ တတွတ်တွတ်မှာလိုက်သော ထည်ဝါခုံညားစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။ သူမနောက်ဆံတင်းလောက်အောင် သူ့အသံတွေက နူးညံ့နွေးထွေးစွာဖြင့် တောင်းတမူမကင်းသော မျက်ဝန်းတွေက သူမကိုညှို့ယူဖမ်းစားနေခဲ့၏။

ရင်မခုန်တတ်သေးသော်လည်း သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲလာမှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုပေးရတော့မည်ထင်သည်။

“သျှင်မင်းလာလေ၊ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

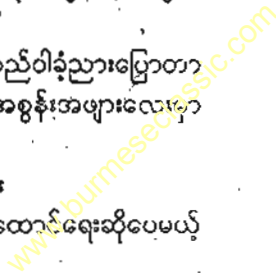
“ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး စံမင်းညီ၊ နင်ဘာလို့ ဒီလိုတွေလုပ်နေတာလဲ လာမေးတာ”

“အဲဒီမေးခွန်းလောက်ပဲ မေးစရာရှိတာဆိုရင် ဒီအတိုင်းလှည့်ပြန် သွားလိုက်တော့ သျှင်မင်း၊ ငါလည်း ဒီအတိုင်း အဲဒီလူကို မကျေမနပ် လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေဦးမှာပဲ။ ငါ့ရင်ထဲက နင့်ကိုဆွဲထုတ်သွားတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ကျေအေးပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စံမင်းညီ ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်လို့ ထည်ဝါခုံညားပြောတာ မှားမည်မထင်။ သူမရှေ့ကိုတိုးသွားကာ ထိုင်ခုံအစွန်းအဖျားလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

စံမင်းညီမျက်နှာကို မဝံမရဲလေးကြည့်ပြီး

“ငါဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုပေမယ့်

ဒီအပေါ်မှာ သစ္စာရှိဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ငါတို့ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီဟာ။ ဒီလိုတွေမလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ရွှေဘုံ ငွေဘုံပေါ်မှာ ပျော်နိုင်ပြီလို့ ပြောတာလား။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို နှင်မက်မောသွားပြီလား။ ဒီလိုတွေဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် နှင်ခိုင်းခဲ့တာကို ခေါင်းညှိတ်နာခံပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲတွေခံရအောင် ငါထွက်သွားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သျှင်မင်း။ ငါနိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတာ ငါမိသားစု ငါမိဘအတွက် ငါပတ်ဝန်းကျင် ငါ့ရပ်ရွာအတွက် မဟုတ်ဘူး။ နှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ နှင်နဲ့အတူနေရဖို့ နှင်နဲ့မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ဖို့”

“ငါနင့်ကို စောင့်ခဲ့ပါတယ်။ ထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်နှစ်လုံး နှင်စာလေးတစ်ကြောင်း စကားလေးတစ်ခွန်း ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့လို့လား”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲလို့ အစတည်းက အရင်ဆုံးပေးရမှာ။ ငါ့မြင်လိုက်တာနဲ့ နှင်ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်သွားမယ်ထင်ခဲ့တာ။ မျှော်လင့်ချက်ပေးအပြည့်နဲ့ ငါပြန်ရောက်လာတော့ နှင်ကလက်ထပ်သွားပြီတဲ့။ မိသားစုအတွက် နှင်မချစ်တဲ့သူကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီးပေးဆပ်လိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ငါစိတ်မဆိုးနိုင် မနာကြည်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလူလက်ထဲက နှင်ဘဝကို ပြုကယ်မယ်။ ဒီလူခြေတော်တင်ထားပေးမယ့် နှင်အချစ်တွေ သန့်ရှင်းစေမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက်ပြည့်စုံတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့ခဲ့တယ်”

“စံမင်းညံ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ကြေကွဲနေသလားဟု ထိတ်လန့်စွာပင် ခေါ်၏။ စံမင်းညံက မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပြီး သူမကို မျက်ဝန်ညှပ်များဖြင့် တစ်ခွဲခွဲကြည့်နေကာ

“ငါ နှင်နဲ့လက်ထပ်ချင်လွန်းလို့ နှင်စကားကိုနားထောင်ပြီး စွန့်စွန့် စားစားထွက်သွားခဲ့တာပါ။ ငွေကြေးမတတ်နိုင်လို့ ပုန်းလှိုးကွယ်

လှိုး အောက်လမ်းကသွားရတဲ့အတွက် ဟိုဘက်နိုင်ငံအရောက်မှာ ငါအမမ်းခံရတယ်”

“ဟင်”

“ထောင်ထဲမှာ ရွေးစာစားပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဆက်ဆံခံရတယ်။ အရိုက်အနက် အထုအထောင်းခံရတယ်။ သေရာပါဒဏ်ရာတွေ တောင်ရခဲ့သေးတာ ဒီမှာကြည့် ရင်ဘတ်မှာ ဓားနဲ့အမွှန်းခံရတယ် စစ်ဖိနပ်တွေနဲ့ အကန့်ခံရတယ်”

“ဟယ် ... စံမင်းညံရယ်”

စံမင်းညံက ကြည့်ပြောရောင်စိဖိုရှင်လေးကို ခေါင်းကနေလှန်၍ ချွတ်ပြသည်။ ရင်ဘတ်တပြင်လုံးမှာ အနာရွတ်တွေနှင့်။

သူမ စိတ်မကောင်းစွာ အနာရွတ်တွေကို ဖွဖလေးကိုင်တွယ်ကြည့်မိသည်။ စံမင်းညံက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေသည့် သူမလက်ကလေးကို သူ့လက်နှင့်ဖိအုပ်ကိုင်ထားပြီး ...

“ဒီဒဏ်ရာတွေက နှင်ကြောင့်ရတာဆိုပြီး ငါမနာကြည်းမိသေးဘူး။ သျှင်မင်း။ အဲဒီဒဏ်ရာတွေရဲ့နာကျင်မှုကို ခံစားနေရတဲ့အချိန်တွေက နှင်နဲ့အတူနေရဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ငါမျက်ရည်မကျအောင် အောင့်အည်းကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့တယ်”

“ငါ ... ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး စံမင်းညံရယ်။ ဒါပေမဲ့”

သူမကိုစကားအဆက်မခံဘဲ သူမနှုတ်ခမ်းလေးပေါ် သူ့လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ

“နှင်ပြောချင်တာတွေ နောက်မှပြောပါ။ ငါပြောမှာတွေ အရင်ကပေးပေးပါဦး။ ငါ အဲဒီနိုင်ငံမှာ အဲလိုတွေဒုက္ခခံလာခဲ့တာကို ခုန့်ကွယ် ငါ့နောင်တမရဘူး။ သျှင်မင်း။ အဲဒါရချိန်ထိ ငါနင့်ကို မျှော်လင့်နေသေးလို့ပဲ”

“ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့တာ”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါအခုငွေတွေ အများကြီးရှာနိုင်ပြီ၊ နင့်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်လို့ လာခေါ်တာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်... ပထမပိုင်း အဲလိုဒုက္ခသုက္ခတွေခံပြီးချိန်မှာ ထောင်ပိုင်မှူးက ငါတင်းနစ်ရိုက်တတ်တာကို သိသွားတယ်၊ သူ့ထောင်သားတွေထဲကနေ လက်ဝှေ့ထိုးတတ်တဲ့သူ၊ ဂေါက်ရိုက်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ၊ ဖိစွား ကြက်တောင်ရိုက်၊ တင်းနစ်ရိုက်၊ ဘောလုံးအားကစားသမား အဲလိုလူမျိုးတွေကို ထောင်တွင်းမှာလေ့ကျင့်ပေးပြီး ပြပွဲလုပ်ငွေရှာနေတဲ့သူပဲ၊ ငါက အဲဒါကိုသိတော့ ကျွန်တော်တင်းနစ်ရိုက်တတ်တယ်၊ ဆုတွေလည်းရဖူးတယ်လို့သွား ပြောပြီးရောခဲ့တာ”

“အဲဒါနဲ့”

“ငါ့ကို အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်မှုတွေပေးပြီး ကြေးစားတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးငွေရှာခဲ့တယ်”

“ဒါဆို နင်ကြေးစားတင်းနစ်ရိုက်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ကြေးစားဆိုတာ အရုံးပေးလိုက်လည်း ငွေရတယ်၊ နိုင်အောင်လုပ်ရရင်လည်း ငွေရတယ်၊ ထောင်ကလည်း လွတ်သွားပြီဆိုတော့ ငွေရှာလို့ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ငါအခု ဟိုနိုင်ငံသားခံယူပြီး အိမ်ရော ကာရော ဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါလာခေါ်တာ သျှင်မင်း”

တက်ကြွစွာပြောနေသော စကားတွေက သူမနုလုံးသားတယ်မ်းယိုင်အောင် မလုပ်နိုင်ပေ။ စံမင်းညှပ်ပတ်သက်ပြီး သူမမျှော်လင့်ချက်မထားတော့ပါ။

ထည်ဝါခုံညားလို ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်တာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကို အထင်မကြီးနိုင်တော့တာဖြစ်သည်။

“ငါ နင်နဲ့ မလိုက်တော့ဘူး စံမင်းညှပ်”

“ဘာ... ထည်ဝါခုံညားက နင့်ကိုခိုထက် ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်လား။ ဒီအသိုက်အဝန်းရဲ့ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မက်မောလို့လား၊ နှင်မင်း”

“အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး စံမင်းညှပ်၊ ငါဟာလက်ထပ်ပြီးသား၊ မတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီထက်မကတဲ့ စည်စိမ်ဥစ္စာတွေ နှင်ရှာပေးနိုင်တယ်လည်း ငါအိမ်ထောင်ရေးမောက်ပြန်ပြီး နှင်ဆီရောက်လာမှာမဟုတ်ပါ”

“ဒါဆို ငါ့ရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေ ဒုက္ခဆင်းရဲခံခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေထက် နှင်ဘာပြန်လုပ်ပေးမှာလဲ၊ ဒီနိုင်ငံကိုစွန့် ငါ့မိသားစုကိုစွန့် ငါ့ဘဝစွန့်ပြီး နှင်အတွက် ငွေသွားရှာခဲ့တဲ့ငါ့ကို နှင်ဘာပြန်ပေးမှာလဲ”

“အဲဒါက ...”

သူမ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ စံမင်းညှပ်ရဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေထက် ဒီအချိန်မှာ သူမဘာမှပြန်ပေးစရာမရှိပါ။

အတွေးရခက်စွာ ထိုင်ခိုကနေထရပ်တော့၊ စံမင်းညှပ်က သူမတက်ဆွဲထားသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ သူမယိမ်းယိုင်သွားသည်အခါမှာ စံမင်းညှပ်က အကိုချွတ်ထားသော သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ထိန်းမတ်ဖက်ပွေ့ထား

“ဖယ်ပါ”

သူမ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သူ့ဆွဲထားသောလက်ကိုလည်း အာင့်ရုန်းလျက်

“ငါကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိနေပြီ စံမင်းညှပ်၊ နင်အဲလိုတွေ ဆုပ်ပါနဲ့”

“နင်အဲလိုပြောလိုက်တာ ငါ့ကိုသွေးဆူအောင်ဆွဲနေသလိုပဲ၊ ဘာမှ ပြန်မရရင် နင့်ကိုနာကြည်းမိသွားလိမ့်မယ် သျှင်မင်း”

“နင်က ဘာလိုချင်တာလဲ”

“နင်အချစ်ကို၊ ဒါမှမဟုတ် လူကို”

“မဖြစ်နိုင်တော့တာကို နင်ဘာလို့ အတင်းအကျပ်လုပ်နေလဲ စံမင်းညွှန်၊ ငါ့ကို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခိုင်းနေတာလား။ အချစ်ပေးပေး လူကိုပေးပေး ဒါဟာဖောက်ပြန်မှုပဲ သစ္စာမဲ့မှုပဲ”

“ငါ့ကိုသစ္စာမဲ့ဖို့ကျတော့၊ နင်အဲလို မတွေးခဲ့ဘူးမဟုတ်လို့ သျှင်မင်း”

“နင်ကို ငါစောင့်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပြီးပြီ၊ နင်သာငါ့အနားမှာရှိသူတို့ဘယ်လောက်ပဲ မက်လုံးတွေပုံပေးပေး။ မိသားစုမျက်နှာဖော်ထောက်ထားဘဲ နင်နောက်ကို စွန့်စွန့်စားစားလိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ”

“အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး။ နင်သူနဲ့ လက်ထပ်အိမ်နစ်ရက် ဘယ်နှစ်လပဲ ပေါင်းပြီးပြီ။ ငါကြည်ဖြူနိုင်တယ်၊ ငါနဲ့လက်ထပ်နိုင်စာယ် သျှင်မင်း”

“ကျွတ် ... စံမင်းညွှန်ရယ်၊ နင်ကို ငါဘယ်လိုပြောရတော့မှာ သျှင်မင်းအိမ် တကယ်ကို စိတ်ညစ်လာပြီဖြစ်သည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ထည့်ဝါခဲ့သွား စိတ်ပူမှာလည်း စိုးရိမ်၏။ ကားလင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့စိမ်းယောလေးကို ဒီလောက်ကြာကြာ လက်ခံစကားပြောနေဖို့လည်း မသင့်ဘူးထင်သည်။

“ငါသွားတော့မယ်”

“သျှင်မင်း ငါ့ကို မပြတ်မသားမလုပ်ခဲ့နဲ့”

“ငါအပြတ်ပြောပြီးပြီလေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာယောက်ျားရှိတယ်၊ နင်နဲ့ ဖောက်ပြန်ဖို့ ငါဘယ်တော့မှ စိတ်မကူး”

“အဲဒါ နင့်စကားအကျန်ပဲလား။ နင့်ယောက်ျားနဲ့ နင်နဲ့ကွဲလွဲလုပ်ပြီး နင်ကို ငါရအောင်ယူမယ်ဆိုရင်ရော”

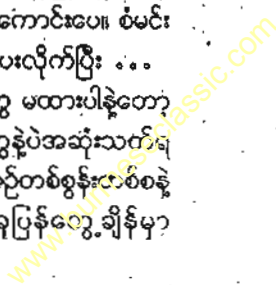
“နင်မယုတ်မာနဲ့ မရိုင်းစိုင်းနဲ့ စံမင်းညွှန်၊ ငါတို့က ပညာမဲ့ ရွှေကုန်ပကားသနချို့တဲ့တဲ့ လူတန်းစားဆိုပေမယ့်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမာင်းရင် အဆင်အတန်းဆိုတာရှိပါသေးတယ်။ နင့်လိုအောက်တန်းကျရင် ဝါးလုံးရှည်နဲ့သိမ်းကျုံးရမ်းပြီး အောက်တန်းစားတွေလို့ အထင်မြင်အဆံ့နေရဦးမယ်၊ နင့်လမ်း နင်လျှောက်ပါတော့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်လို့လည်း ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ မေ့ပစ်ပေးပါ”

စူးစိမ်းကာကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းအစုံမဲ့ကျသွားပြီး စံမင်းညွှန် ခေါင်းနင်းသည်။

“အခုမှအသစ်ဖြစ်တာ ချက်ချင်းကြီးမေ့ပစ်လိုက်လို့ရမလား၊ စံမင်း၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရက်လနှစ်တွေမှာ နင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်စိတ်နစ်ခတ်နည်းနဲ့ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး အနာကျင်ခံစတေးပြီး ကြိုးစားနေခဲ့ဖူးပါ။ နင်လျှောက်ခိုင်းတဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့အတွက် နင်ငါ့အိမ်ထဲ သစ္စာရှိမယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်။ အခုလို နင်လက်ထပ်လိုက်တာကို စာင် ငါစိတ်မဆိုးရက် မနာကြည်းရက်ဘူး။ ငါ့ဘက်မှာကြိုးစားနေရတဲ့ နှိပ်စွဲတွေကြောင့် အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင်ခဲ့တာ ငါ့အမှားလို့ ငါတွေးမိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ နင်ငါ့ကိုငိုညွှာသင့်တာ သနားသင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား သျှင်မင်း။ ဟင်ပြောစမ်းပါ”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံညှစ်ပြီးမေးတော့ သူမ နာကျင်လွန်းစွာ ရုန်းဆုတ်သွားသည်။ စံမင်းညွှန်က ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်တွေပြိုကျလာ၏။ အောက်က ပေးဆပ်မှုတွေအတွက် သူမရင်ထဲတော့ မကောင်းပေ။ စံမင်းညွှန် မျက်ရည်တွေကို သူမလက်ဖမိုးလေးနှင့် သုတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ဖူးစာကံမပါလို့ ဝေးရတာကို အာယာတတွေ မထားပါနဲ့တော့ စံမင်းညွှန်၊ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေကလည်း ပဋိပက္ခတွေနဲ့ပဲအဆုံးသတ်ရပါမယ်။ ဝေးနေရတဲ့အချိန်တွေတုန်းကလည်း သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခုပြန်တွေ့ချိန်မှာ

၁၁၆ ✧ လှပ

တစ်ဘဝစီခြားသွားပြီ ဘာလို့မျက်ရည်တွေနဲ့ သံသရာကို ဆွဲဆန်နေမှာလဲ၊ ငါ့ကိုနာကြည်းပြီး မုန်းမေ့လိုက်ပါ။ သစ္စာမဲ့သူရယ်လို့ အပြစ်စကားနဲ့ စိမ်းစိမ်းကားကား လမ်းခွဲသွားလိုက်ပါ စံမင်းညို၊ အဲဒါနောက်ဆုံးစကားပါပဲ”

“ဒါဆို ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးအနမ်းကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လှပပေးပါ သျှင်မင်း၊ နောက်ဆုံးပါဟာ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ တောင်းဆိုမှုအတွက်၊ သူမရှောင်တိမ်ခက်သွားလေသည်။ သူမ နဖူးပြင်လေးထက်မှာ ကြင်နာစွာ နမ်းစိုလိုက်တာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူအနမ်းခံဖို့အတွက်တော့ စိတ်ထဲမှာ မလဲ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာနောက်ဆုံးအနမ်း။ နှုတ်ဆက်အနမ်းပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး နောက်ယုတ်မခံရတော့ဘူးဆိုလျှင် ထည်ဝါခုံစိတ်ချမ်း စိတ်သက်သာပေလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးနှင့် သူမမျက်လွှာရေငြိမ်သက်ပေးလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ သစ္စာတရားနှင့် တိုင်တည်ထားလိုက်တဲ့ ဒါဟာ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခြင်း သစ္စာမဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားအညစ်အကြေး အစွန်းအထင်း စိတ်ဆန္ဒများလည်း မရှိပါဘူး။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ထည်ဝါခုံညားရဲ့အချစ်ကို ထည်ဝါခုံညားကို ပြန်ချစ်လာနိုင်သည်သူ ဖြစ်ရပါလိမ့်။

အခန်း (၁၈)

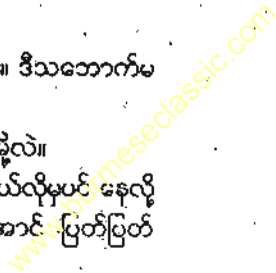
နာရီလက်တံတို့၏ ရွေ့လျားခြင်းက နှေးကွေးလွန်းလှသည်ဟု သိသည်။ စောင့်ဆိုင်းရင်းဖြင့် စက္ကန့်နှင့်အမျှ ရင်ခုန်သံတို့က မြန်၏။ စံမင်းညိုနှင့် သျှင်မင်းအိမ် နှစ်ယောက်သားတွေ့ချိန်မှာ ဘာတွေ့ပြီး ဘာတွေ လုပ်နေကြလဲ။

နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာနေခဲ့ကြသည့် ချစ်သူတွေမို့ အလွမ်းစိတ်က အချစ်နယ်ကျယ်သည်အထိ ခံစားမှုတွေ အစွန်းများရောက်နေကြတာ။

မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း နာကျင်ကြေကွဲနေကြမလား။ အတွေးများဖြင့် အမျိုးမျိုးမြင်ယောင်ကြည့်ရင်း၊ စိတ်ဝေဒနာကိုယုံကိုယ်ကိုပြန်ပြီး ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြ၏။

“ဟား”

အစတည်းက ပေးမတွေ့လိုက်ရင်ကောင်းသား။ ဒီသဘောကံမရဲ့ မြိမ်းခြောက်မှုတွေကို ဘာကြောက်စရာလိုလဲ။ သူဘယ်လောက်ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှာမို့လဲ။ စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ကြီး ဂနာငြိမ်ငြိမ်တယ်လို့မှပင် နေလို့လို့မရ။ ဒီကောင်ကို နောက်ထပ်မနောက်ယုတ်အောင် ပြတ်ပြတ်

သားသားမှ သျှင်မင်းအိမ် ပြောရက်ပါ့မလား။

ကိုယ့်ကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်၍ မယုံကြည်ရဲဘဲ နေခဲ့သည်။ ငါမင်းကိုစွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်နေလို့ပါ။ သျှင်မင်းအိမ် စိတ်တွေပျော့ညံ့ပြီး ချစ်သူရဲ့ခြားယောင်းမှုနောက်ကိုပါသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိတယ်။

ငါ့ကို မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့။ မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့။

“ဟင်”

ဂိုထောင်တံခါး ကျိခနဲ ဖွင့်လာခြင်းနှင့်အတူ သျှင်မင်းအိမ် လာတာမြင်လိုက်ရ၍ သူ့ရှင်တွေ ပရမ်းပတာလှုပ်ရှားယမ်းခါသွားသူ သူ့ဆောက်တည်ရာမှစွာပင် ချွပ်ထိန်းမရစွာ သူမကို လွတ်ထွက်မိအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြေးပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်၏။

“သျှင်... သျှင်မင်း”

“ရှင် ဒီခြံထဲထိလာစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... အဝေးကြီးကနေစောင့်နေရမှာ စိတ်မပူမင်း... မင်းဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ စကားသွားပြောတဲ့ဟာကို”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကိုယ်စိုးရိမ်နေတာ၊ သူနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားရော ပြောဖြစ်ရဲ့လား၊ သူ့နောက်ထပ် မနောက်ယှက်တော့ဘူး မလဲလားဟင်၊ ကိုယ့်ကိုရော မင်းကိုရော စိတ်ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး မလဲလား”

“ကဲ... ဖယ်ပါဦး ပြောပြပါမယ် ဒီမှာ အသက်ရှူကြပ်ရော”

“ဪ... ကိုယ်ဖက်ထားမိတာပဲ၊ စိုးရိမ်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတောင်မသိလိုက်ဘူး။ ကဲပါ... နေလက်စနဲ့ ဒီအတိုင်းလေး”

“နေပါဦးကွာ၊ မင်းကို မဆုံးရှုံးရဘူးဆိုတာ သေချာချင်လို့ပါ”

ထည်ဝါခုံညား နူးညံ့လာတာကတော့ အသိအမှတ်မပြု

တော့ပေ။ သူ့ဘက်က အရေးထယူ လိုက်လို့မရှိလာတာတွေက သူမ နှလုံးယိုယွင်းလှောင်အောင် ပြုစားနေသည်ဆိုတာ သိမှတ်ပါရဲ့လား။ နှလုံးသား နှုတ်က ခုန်လှုပ်ပူနွေးလျက်၊ သူ့ရဲ့ဖက်တွယ်ခြင်းမှ သူမရုန်းမထွက်မိပေ။

“သိပ်ကိုအချစ်ကံနေကြပါလား၊ အမြင်မတော်ဘူး ကြည့်လို့ ကောင်းဘူးဗျာ”

“ဟင်”

“စံမင်းညံ”

အခုမှ ဂိုထောင်ထဲက ထွက်လာသော စံမင်းညံက ပခုံးထက် ကျောပိုးအိတ်အသေးစားလေးလွယ်လျက်၊ ခုနကချွတ်ထားသော ထည်ပြာရောင်စပို့ရှပ်အင်္ကျီကို လက်ကဒီအတိုင်းကိုင်ထားသည်။

အင်္ကျီချွတ်လျက် ဗလာကျင်းနေသော စံမင်းညံကိုကြည့်၍ ထည်ဝါခုံညား မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နှစ်ယောက် တွေ့ပြီး အင်္ကျီချွတ်ထားရတာလဲ။

စံမင်းညံ မှဲ့ပြုံးက ဘယ်အရာကိုမှ အခဲမကျေသလို အဆိပ် တွန့် ပြည့်နက်နေကာ

“ခင်ဗျား အပိုင်ရပြီဆိုပြီး သိပ်ပျော်မနေနဲ့ ဦးထည်ဝါ၊ သျှင်မင်း နဲ့ ငါ့ချစ်တုန်းပဲ၊ တခြားသူလက်ထဲက ပြန်လုယူရမှာ ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှား ကောင်းတယ်၊ နင်တစ်နေ့ ငါ့ရှင်ခွင်ထဲရောက်ကိုရောက်စေရမယ် စံမင်း၊ အဲဒါကို နင်မြဲမြဲမှတ်ထား”

ကြိမ်းဝါးမှုများနှင့် ထည်ဝါခုံညားရဲ့ကားထက် တန်ဖိုးနိမ့်သော အားကို ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်ပြီးမှ စံမင်းညံ ကားကို ဝှေးခနဲမောင်းထွက်သွား သည်။

ထည်ဝါခုံညားက စံမင်းညံကားလေးမောင်းထွက်သွားရာကို စိတ်ဆိုးလိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

“သူ မင်းနဲ့ရှိနေတည်းက အင်္ကျီချွတ်ထားတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့

အဲဒီအကျိုးက”

“ရှင်အတွေးမများပါနဲ့၊ သူဟိုနိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုအနိုင်စက်ခံ ခံပြီး နေလာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူ့ရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာတွေကိုပြတာ ဓားနဲ့အမွှန်းခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာအနာရွတ်တွေ အများကြီးပဲ”

“မင်းရဲ့ ကရုဏာကိုလိုချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ပြရုံပဲလား၊ သူတဖြား “ရှင်မယုံဘူးလား”

“မင်းတို့ နာရီဝက်ကျော်တွေကြတယ်၊ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဘူး၊ တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ မင်းတို့ချင်းက သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူတွေ သူက မင်းအိမ်ထောင်ကျတာကိုတောင် စိတ်မကုန် စိတ်မနာဘဲ နေတုန်းဆိုတော့”

“သူ့ဆီကို ကျွန်မဆန္ဒနဲ့ ကျွန်မ သွားတွေ့ခဲ့တာလား၊ သံသယ ဝင်မယ် မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့သူနဲ့သွားတွေ့ခိုင်းခဲ့တာလဲ ဦးထည် သူနဲ့တွေ့ပါရစေလို့ ရှင်ကိုကျွန်မတောင်းဆိုမိခဲ့သလား” လွမ်းတဲ့အ အယောင်တွေ သံယောဇဉ်မပြတ်တဲ့ အပြုအမူတွေရော ရှင်မြင်ခဲ့ဖူး ခဲ့လို့လား”

“သူမ မေးခွန်းတွေက ပြတ်သားပွင့်လင်းရဲရင့်နေသည်။ လိမ်ညှာ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ။

သူ့ဘာတွေ စိုးရိမ်လွန်ကဲနေမိတာလဲ။ တကယ်ကို သျှင်မင်းအား ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်နေတာများလား။

တုံ့လိုတာပေါ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို သျှင်မင်းအိမ် အားရပုံမရော “ရှင် ကျွန်မကို သံသယမကင်းရင် အချိန်မရွေးကွာရှင်းနိုင် တယ် ဦးထည်ဝါ၊ မယုံမကြည်နဲ့ မသကာသလို မသဒီသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ဝေ ဆက်ဆံမခံနိုင်ဘူး”

“မင်း... မင်းကို ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ခိုင်းမိတာ ကို အမှားပါ။ တကယ်ဆို သူနဲ့သွားမတွေ့ခိုင်းသင့်ဘူး၊ သူ့ကို ကိုယ်တို့ဘ

ကြောက်စရာလိုလဲ”

“မိဒီယာတွေကနေ သတင်းဖြန့်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်ဆို အားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်တွေးပြီး ရှင်ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မမှားပါဘူး၊ အခုတွေ့လိုက်တော့လည်း ကျွန်မ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ခုနကလို ခြိမ်းခြောက်စကားတွေတော့ ပြောသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သျှင်မင်း၊ မင်းစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရှင်းခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ၊ ရှင်လူမိုက်အလုပ်တွေ တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကိုမထိခိုက်စေခင်တဲ့စေတာနာကတော့ နိုးသားတယ်မဟုတ် လား”

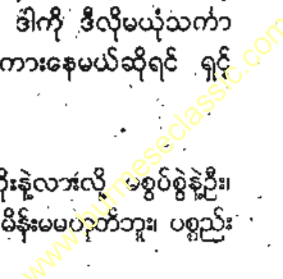
“ဘာ”

သူမဒေါသကြောင့် ဆတ်ခနဲခါသွားသည်။ သူ့ဖက်တွယ်ထား သော လက်ကိုလည်း တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ကာ

“ရှင် ကျွန်မကို သံသယမရှင်းဘူးမဟုတ်လား၊ အဲလိုမေးခွန်း တွေက ကျွန်မကိုယ်ကျင့်တရားကို စော်ကားနေသလိုပဲ၊ ကျွန်မရှင်ဆီက ဘာကိုမှမကံမောလို့ တွယ်ကပ်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မိသားစုအဆင် ပြေဖို့ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာလည်း သစ္စာဆိုပြီးပြီ၊ ဒါကို ဒီလိုမယုံသကာ မေးခွန်းတွေနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျင့်တရားကိုစော်ကားနေမယ်ဆိုရင် ရှင် ကိုကျွန်မ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး”

“သျှင်မင်း”

“တကယ်ပြောတု၊ စံမင်းည့် အားကိုးခဲ့လားလို့ မစွပ်စွဲနဲ့ဦး၊ ကျွန်မ ယောက်ျားငမ်းငမ်းတက်ကို လိုချင်နေတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်း

ဥစ္စာမရှိလည်းဖြစ်တယ်၊ အချစ်မရှိလည်းဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မက အေးချမ်းမှု နဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုပဲလိုချင်တာ၊ မပြည့်စုံတဲ့ဘဝကတည်းက ချောင့်ရဲတတ် ပြီးသား”

စွာစွာသလဲ ရန်တွေ့နေတာမို့ ထည်ဝါခွဲညား ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမ စိတ်ဆိုးနေပုံလေးက မျက်နှာလေးနီရဲကာ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့် ချစ်စရာလေးပါ။

ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် သူမကိုယ်လေးကို နောက်ကနေ တင်းတင်းလေး ဖက်ပွေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူမ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ရုန်းဖယ် သော်လည်း သူ့လွှတ်မပေးဖြစ်ဘဲ သူမနားနားကိုက်ကာ

“ကိုယ်မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် သူ့မင်းအိမ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကနေ လေးလေးနက်နက်ပြောတာပါ။ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်း တန်ဖိုး ထားပါတယ်။ ဘယ်တော့မှမယုံမကြည်မဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ စိတ်မကောက် နဲ့တော့”

“စိတ်ကောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာ၊ စံမင်း ညံ့နဲ့ ရှင့်ကိုယ်တိုင်တွေ့ခိုင်းပြီး မယုံသကာမေးခွန်းတွေနဲ့ သံသယဝင်ခံရ လို့ ရင်နာတာ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ရင် ရှင်နဲ့တောင် လက်မထပ် ဖြစ်ဘူး သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်နားလည်ပြီး မင်းကိုမယုံမကြည် မဖြစ်တော့ပါ လူး၊ မင်းပြောသလို ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို ယုံကြည်မှုနဲ့ တည် ဆောက်ကြမယ်နော်၊ ကိုယ်တောင်းဆိုချင်တာက ကိုယ့်ကိုချစ်လာနိုင် အောင်ကြိုးစားပေးပါ၊ ကိုယ့်အတွက် သားသားမီးမီးလေးတွေလည်း မွေး ပေးပါ”

“ရှင် အရမ်းလောဘကြီးတာပဲ”

ထိုစကားပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့မျက်နှာကြီးပြုံးပြီးသွားသလို၊ သူမလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုရိုန်းမြဲနေခဲ့သည်။

ကျွန်မလည်း ရှင့်ကိုချစ်မိနေပြီထင်တယ်ဟုတော့ ဝန်မခံဖြစ် သေး။ သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်မိရင်း အိမ်ပြန်လမ်းမှာ သူ့နှင့်လက်ထပ်ဖြစ်တာ နောင်တဆိုတာမရှိတော့တာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရာသက်ပန်ပေါင်းသင်းပြီး နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေးနဲ့ နေချင်ပါတယ် ဦးထည်ဝါ။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ရှင့်ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်နိုင် လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်တယ်။

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ခဏလေးစောင့်ပါ ဦးထည်ဝါ ခဏ လေးပါ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

“ထည်ဝါခံညားဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါမကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီကောင်ကို ငါသတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ဘာလို့ ဒေါသဒီလောက်ကြီးနေတာလဲ။ ဟိုက အကောင်ကြီး တယ်။ မင်းလေလုံးနဲ့ပစ် သေမသွားဘူး။ ကိုယ့်တာသာနေလိုက်စမ်းပါကွာ”

“နေလို့မရဘူး။ အခု ငါကမြန်မာပြည်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ပြန်လာ သလိုဖြစ်နေပြီ။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရည်မှန်းချက်တွေ အားလုံးပျောက် နေပြီ။ အခုငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သျှင်မင်းအိမ်က ယောက်ျားရသွားပြီပဲဥစ္စာ၊ အေးဆေးခွေနေ လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသားကြီးကို ဘာလုပ်လို့ရ မှာလဲ”

“တောက်”

အားပေးသူမရှိတော့ ဒေါသကို အလုံးလိုက်မျှီချရမလို့ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ စံမင်းညံဆိုတာ ဒီအတိုင်းပြီးသွားတတ်သည့်ကောင်မျိုးမဟုတ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေအပြည့်။ ဝေဒနာတွေအပြည့်။

“ငါ သျှင်မင်းအိမ်ကို ရအောင်ပြန်ယူပြမယ်။ မင်းလောင်းကြေး ထပ်မလား သိန်းဇော်”

“မင်းက ကြေးစားသမားပီပီ ငွေရအောင်ကြိုမလို့လား။ ထည်ဝါ ခံညား အရှိန်အဝါကို မင်းမယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ သူကအားလုံးကို လွှမ်းမိုးထား နိုင်အောင် အရှိန်အဝါကြီးတယ်နော် ငါ့ကောင်”

“သူ သျှင်မင်းအိမ်ကို ကွာရှင်းမှာပါ”

“ဘာ ... မင်းကအာလို့ အဲလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ငါအခုတော့ မင်းကို ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင် ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းယုံကြည်ထားလိုက်”

“ဟဲ ... ဘာအကြံအစည်တွေလဲ ငါ့ကိုပြောဦးလေကွာ”

“သတင်းပေါက်ကြားရင် ထည်ဝါခံညားလက်ဦးသွားမှာစိုးလို့ မင်းကိုပြောမပြသေးဘူး။ သျှင်မင်းအိမ် ငါ့ရင်ခွင်ထဲရောက်မှ မင်းကိုတစ်ဝ ကြီး စားပိုးနှင့်အောင်ကျွေးတော့မယ်”

“သျှင်မင်းအိမ်ဘက်ကို ကမောက်ကမဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ သူလည်း ငါတို့ဘက်ရပ်ကွက်တည်နေကြတဲ့ ဘဝတူချင်းပဲ။ သူဒီလိုလူမျိုး နဲ့လက်ထပ်သွားတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ရပ်ရွာကို လျစ်လျူရှုထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် သူ့အများကြီးကူညီပေးထားတယ်။ ထည်ဝါခံညား သာ စိတ်ဓာတ်မပြည့်ဝရင် သျှင်မင်းအိမ် ဒီလိုလုပ်ပေးလို့ရမှာလား”

“ဟား ... မင်းတို့က ဒီကောင်ကိုတော်တော်အထင်ကြီးနေ တာပဲ။ ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်မျိုးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ သူတို့ အတွက် အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ ဘာကိုမှရင်းနှီးမြှုပ်နှံတတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သျှင်မင်းအိမ် ကို အပိုင်ရထားတာ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

အကောင်မြင်ပေးပြီး ကျေးဇူးမတင်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ အဖုအထစ် အလုံးအခဲနဲ့ပါ။ တန်ဖိုးထားရဆုံးအရာတစ်ခု ဆုံးရှုံးခံရပြီးမှ တစ်ခုခု ပြန်မရလျှင် ဘယ်တော့မှ အခဲကျေနိုင်မည်မထင်။ သိန်းဇော်က သောက် လက်စအရက်ခွက်ထဲ အရက်ထပ်ထည့်ပေးပြီး ...

“ငါတို့လည်း မင်းနေရာက ခံစားရရင် အဲလိုဒေါသမျိုးဖြစ်မိမှာပဲ”

ပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသားသူကိုတော့ ပြစ်မှားမိမယ်မထင်ဘူး။
“ဟိတ်ကောင်၊ ဒုဿနသော ငါကျူးလွန်နေတာမဟုတ်ဘူး။
ငါ့ချစ်သူကိုသာ ဒီကောင်က ငွေခွဲဝယ်ပြီး လုယူထားတာ။ အဲဒါကြောင့်
ငါပြန်ယူမှာ”

“သျှင်မင်းအိမ်က လက်ခံမှာမို့ မင်းအပြောကြီးနေတာလား
စံမင်းညံ၊ မိန်းမတွေပေါ့ပါတယ်၊ မင်းကလည်းထားလိုက်စမ်းပါ။”

“ထားလိုက်လို့ရရင် ငါမြန်မာပြည်ကိုတောင် ပြန်မလာဘူး။ အခု
သျှင်မင်း အချိုးပြောင်းနေတော့ ငါပိုပြီးခံရခက်တယ်။ ငါခံလာရတဲ့ဒုက္ခက
နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် စွန့်စားပေးဆပ်ခဲ့တာကို နည်းနည်း
လောက် ငွေပေးခဲ့ရင် ဒီလောက်ထိ ငါခံစားချင်မှ ခံစားရမှာ အခုတော့ကွာ”

အခဲမကျေစွာ လက်သီးကိုတင်းတင်းဆုပ်ဖြစ်ရင်း စားပွဲခွဲကို
ဒုန်းခနဲထုပစ်လိုက်၏။ သိန်းဇော်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ တခြား
စားပွဲပိုင်းတွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဟိတ်ကောင် ငါတို့က နယ်ကျော်လာတာနော်၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းပေါက်ကွဲချင်ရင် အိမ်ကျမှပေါက်ကွဲ”

“ငါ့အိမ်ကလည်း သျှင်မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပဲလျှော့ခိုင်းနေ
တာ၊ ဘာလို့ သျှင်မင်းကို အပြစ်မမြင်ကြတာလဲ”

“သျှင်မင်းက သစ္စာမဲ့ချင်လို့မဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မိသားစု
အခက်အခဲတွေ ပြေလည်အောင်လို့ လက်ထပ်လိုက်ရတာ၊ မင်းဘက်
အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့တာ မင်းမှာအပြစ်ရှိတယ်လေကွာ”

“ငါ့အခက်အခဲနဲ့ ငါလေ၊ သူ့ငွေရှာခိုင်းလို့ ငွေရှာနေတာ”

“အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ သတင်းပေးသင့်တာပေါ့ကွ၊ မင်း
မှာအပြစ်မရှိဘူးလို့ ကာကွယ်ချင်ရင်၊ သျှင်မင်းကိုလည်း အပြစ်မတင်သင့်
ဘူး။ မင်းသာရှိရင် သျှင်မင်း ဒီလိုလက်ထပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်
တယ်”

သိန်းဇော်က ကိုယ်တိုက်သည့်အရက်ကိုသောက်နေတာတောင်
ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိဟန်မတူ။ ကိုယ်က ဘာတွေ
မှားယွင်းနေလို့လဲ။

စိတ်တိုင်းမကျေစွာနှင့် စံမင်းညံ ထရပ်လိုက်သည်။

“အရက်ဖိုး ငါရင်းခွဲမယ် သွားပြီ”

“ဟား... ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ၊ မင်းပဲ အရက်တိုက်မယ်ဆိုပြီး
ခေါ်လာပြီးတော့”

“မင်းနဲ့စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ
ပြီး မင်းငါ့ဘက်ကမှ မယုံတာ”

“ငါဆိုလိုတာက သျှင်မင်းအိမ်က မင်းချစ်သူဆိုတာမှန်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသားလူနဲ့ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“အချစ်မှာ ပျိုတာအိုတာမရှိဘူး။ စံမင်းညံက တစ်ယောက်
တည်းပဲ ချစ်ဖူးတာကွ၊ သူလည်းငါ့ကို ခုချိန်ထိ ချစ်တုန်းပဲလို့ ငါထင်တယ်၊
ငါဘာမှားလို့လဲ”

“အေး... မင်းမမှားဘူး။ ဆက်ချစ်ကွာ ဆက်ချစ်၊ ရမယ်ဆို
လည်း ယူသာယူလိုက်”

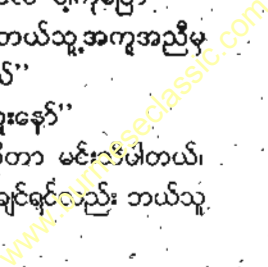
လူစိုက်အားပေးစကားပြောမှ စံမင်းညံပြန်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။
သိန်းဇော်က အရက်ထပ်ငဲ့ပေး၏။

“မင်း အသည်းကွဲနေရင် အရက်နဲ့စိမ်လိုက်၊ မေ့သင့်တာကိုမေ့၊
မမေ့နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ငါ့ကိုပြော”

“သျှင်မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် ငါဘယ်သူ့အကူအညီမှ
မယူဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

“မင်းအပြောကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သိန်းဇော်... ငါဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊
ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်၊ မလုပ်ချင်ရင်လည်း ဘယ်သူ့

တိုက်တွန်းတာမှ လက်မခံဘူး။ အေး... ငါ့အလျှော့ပေးနာခံတာဆိုလို့ သျှင်မင်းအိမ် တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကိစ္စဖြစ်သွားတာကို ငါလက်မခံနိုင်တာ။ သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ကွဲ တစ်ခုပျက်ပြန်ပြီးပေးဆပ်မှ ငါကျောနှစ်နိုင်မယ်။

ကြိမ်းဝါးမူများ အသက်ဝင်လာဖို့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကြိတ် လက်သီးကို ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ဒီအတိုင်း အရှုံးပေးလှည့်ပြန်သွားတော့ စိတ်ကူး မရှိပါ။

ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် တက်ကြွနေခဲ့သော အချိန်တွေကို ဘာလဲ မေ့မစ်လိုက်ရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရှင်သန်ရမှာချင်းအတူတူ အဆိုဝါးဆို အခြေအနေကို ဖန်တီးလိုက်လို့ ထည်ဝါခဲ့ညား ပြုသွားလျှင် ကိုယ့်ဆီက သျှင်မင်းအိမ် ပြန်ရောက်လာနိုင်သည် ကိုယ်မျှော်လင့်တာ ဒီတစ်ခုတည်းပဲ။ လက်ပမ်းကျအောင် ကြိုးစားခဲ့ရပြီး နားခိုရာနေရာလေးက ရောက်ခါမှ နေပူပူမှာ ထီးမိုးပေးမည့်သူမရှိဘူးဆိုတော့ ဒီအပူကို ဘယ်လို လုပ်တောင့်ခံနိုင်မှာလဲ။ နင်ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ သျှင်မင်းအိမ်။

အခန်း(၂၀)

“သျှင်မင်း”

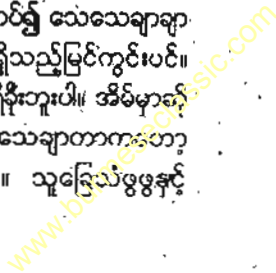
မျက်ရူးနှစ်လုံးဖွင့်သည်နှင့် အိမ်ရာဘေးနားမှ သူမကိုရှာမိသည်။ မျက်ရူးလင်းတိုင်း သူ့ထက်အရင်အိပ်ရာထဲပြီး သူမ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ တွေ့လိုက်တိုင်းတော့ ရေမိုးချိုး ပြီးလိမ်ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နေတတ်သည်။ အရင်နေ့တွေထက် ဒီနေ့အိပ်ရာစောစောနိုးပြီး သူမဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဆိုရအောင် လူးလဲကာ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲ အိမ်သာခန်းထဲမှာ သူမရှိနေဟန်မတူ။

အိမ်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘုရားခန်းဆိုတာ သပ်သပ်ရှိနေတာမို့ ဘုရားခန်းထဲကို သွားကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဘုရားခန်းထဲမှာ ဆွမ်းတော်ပွဲ သစ်သီးပွဲများကပ်၍ သေသေချာချာ ဘုရားရှိခိုးနေတာပါလား။ တကယ်ကို ကျက်သရေရှိသည့်မြင်ကွင်းပင်။ ပြာရလျှင် သူတစ်ခါမှ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး ဘုရားမရှိခိုးဘူးပါ။ အိမ်မှာဆို နှင် ဖေဖေနှင့်မေမေ အဲလိုလုပ်သလားဆိုတာမသိ။ သေချာတာကတော့ အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေအားလုံးလုပ်သွားတာပင်။ သူ့ခြေသံဖွဖွနှင့် မျက်လှည့်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကိုလာခဲ့သည်။

“ဟင်... သခင်လေး အိပ်ရာနီးပြီလား။ ဘာသုံးဆောင်မလဲ မမလေးက သခင်လေးအတွက် အားလုံးစီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဟိတ်... နင်တို့ ဘာလို့သူ့ကို သခင်မလေးလို့ မခေါ်တာ အလုပ်ပြုတ်သွားချင်လို့လား”

“ရှင်... မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မမလေးက အဲလိုပဲခေါ်ခိုင်းလို့ ကျွန်မတို့က မဖြစ်ဘူးလို့ပြောပါသေးတယ်။ မမလေးက သူနဲ့ ရင်းနှီးချင် အဲလိုပဲခေါ်ရမယ်ဆိုလို့ပါ”

“ငါ့အတွက် သူစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာကရော”

“ယောက်ျားအတွက် မိန်းမကပဲ စီစဉ်ရမယ်တဲ့၊ မိန်းမဝတ္ထုဆိုတာ ယောက်ျားထက် အိပ်ရာစောစောထပြီး စားသောက်ဖွယ် စီစဉ်ပေးရတာလည်းပါတယ်လို့ပြောတယ်။ ဝိုက်ဆံတွေ အပိုကုန်အေးသူ့အတွက်သပ်ဆပ် ကိုယ့်အတွက်သပ်သပ် အများကြီးမလုပ်ရဘူးဆို အားလုံးကို စီမံပေးပါတယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ၊ ချက်တာ ပြုတ်တာ တစ်အိမ်လုံးကို မမလေး စီမံပေးတာ စနစ်ကျစည်းကမ်းရှိလာပါတယ်။ သခင်လေး”

“ဟုတ်လား ငါ့ကိုလည်း သခင်လေးလို့ မခေါ်နဲ့တော့၊ အိမ်လေးလို့ပဲခေါ် ကြားလား”

“အဟိ... ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲမော့မကြည့်ရဲသော ကောင်မလေးတွေ ပါးစပ်ကို လက်ဖျတ်အုပ်၍ ဟိခနဲရယ်တော့ သူ့ရက်သလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“နင်တို့က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့အတွက် သူ့ဘာစီစဉ်ထားလဲ”

“နွားနို့ရယ်၊ သစ်သီးရယ်၊ ကိတ်ရယ်၊ ကြက်ဥရယ်ပါ”

“သူက ဘာစားမှာတဲ့လဲ”

“တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ဆိုပြီး မမလေးကိုယ်တိုင် မုန့်ဟင်းခါးချက် စားပါတယ်။ ငရုပ်သီးစပ်စပ်၊ နံနံပင်များများလေးစားချင်လို့တဲ့”

“ငါလည်း အဲဒါပဲစားမယ်”

“ရှင်”

“နောက်နေ့ကစပြီး သူ့စားတာပဲ ငါစားမယ်လို့ပြောတာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ကောင်မလေးတွေ ပြုံးစိမ့်ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ သူ့အရှင်တူနေလို့လား။ ဘာကြောင့်ရယ်ကြတာလဲ။

သူ့ကိုရှက်အောင်လုပ်သည့် ကောင်မလေးတွေကို အရင်ကစိတ်ကူးနှင့်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်မိမှာအမှန်ပင်။

အခုတော့ သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု၊ မိန်းမပီသမှုလေးတွေကို ပီတိများနှင့် ကြည်နူးကျေနပ်နေပြီး သူမကိုတန်ဖိုးထား၍ ချစ်လာမိသည်။

သူမ ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရာထက်မှာ ပြန်ခွေနေလိုက်၏။ နေမြင့်မွန်းတည့်ထိ မအိပ်အောင် သူ့ကို သူမ အိမ်ရာကနိုးနေကျပါ။

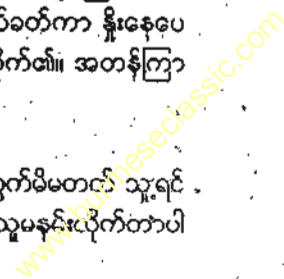
အခန်းထဲကိုဝင်လာသည့် ခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ သူမမျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဦးထည်ဝါ၊ ဦးထည်ဝါ ထံတော့လေး၊ အရမ်းအိပ်ပုပ်ကြီးတာပဲ”

သူ့အနားဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို လှုပ်ခတ်ကာ နှိုးနေပေမယ့် သူပေကပ်ပြီး အိပ်မောကျချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ အတန်ကြာ သူမ အသံတိတ်သွား၏။

“ဟာ”

သူ့နဖူးပြင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွား၍ သူ့အသံထွက်မိမတင် သူ့ရင်ထဲတွင် တခိုင်းခိုင်းခနဲက လှိုက်ဆူသွားသည်။ သူ့ကို သူမနင်းလိုက်တာပါ

လာ။ သူ မသိဘူးအထင်နှင့် သူမခိုးနမ်းလိုက်တာဖြစ်မည်။

ဒါဆို သူမ သူ့ကိုချစ်လို့ပေါ့။ သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လျှင် ရှက်သွားမလား။

တကယ်ကို ကုန်ကြေးသည် မိန်းကလေးပါ။ သူ့ရင်တွေ အစုန်လွန်းနေ၍ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်။ အင်းအဲ အသံပြု၍ လူ့လိုနဲ့လိုက်ချီ သူမ ကိုယ်လေးတောင့်မတ်မတ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဦးထည်ဝါ အပျင်းကြီးမနေနဲ့ ထတော့လို့”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါလား”

“ဘာ”

“ခုနက မင်းနမ်းလိုက်တာ ကိုယ်သိတယ်”

“ရှင်နော် ဘာမှမနမ်းဘူး။ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ဘာလို့ ညာတာလဲကွာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်နမ်း

ဘယ်သူကဲ့ရဲ့မှာလဲ”

“မသိဘူးသွား၊ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဦးထည်ဝါနော်”

“ကိုကိုနော်လို့ ပြော”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ”

အရှက်သည်းနေသော သူမမျက်နှာလေးကို အားမလိုအားမရ အသည်းတွေယားကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး မျက်နှာလေးအနံ တပျက်မက် နမ်းပစ်လိုက်သည်။

သူမ လွန်လွန်လေးရုန်းပေမယ့် အင်အားမပါပါ။

“ချစ်တယ် သျှင်မင်းရယ်၊ မင်းကို တန်ဖိုးထားပြီး ကိုယ်အ

ချစ်မိနေပြီ”

“အဲလိုစကားမျိုး မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်ကိုပြောဖူးလဲ”

“ကိုယ်ပြောရင် ယုံမှာလား”

“အင်း”

“အပျော်သဘောမျိုးတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး ဘယ် တကလေးကိုမှမချစ်ဖူးဘူး။ ပြောလည်းမပြောဖူးဘူး။ ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင် ထင်နေသလို လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ပြောတော့လည်း ရှင်စကားပေါ့”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ သျှင်မင်း၊ မင်းပဲပြောတယ်လေ၊ ကိုပဲတို့ ထိထောင်ရေးက ယုံကြည်မှုနဲ့ တည်ဆောက်မှ ခိုင်မြဲမှာဆို”

“ဒါဆို ရှင်လည်း ကျွန်မကို ယုံကြည်တယ်ပေါ့”

ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်နှာလေးမော့ကာ မေးတော့ နှုတ်ခမ်းလေး အနမ်းတစ်ချက်ပေးရင်း သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်မင်းကို ယုံပါတယ်၊ မင်းရဲ့မိန်းမပီသမှုလေးတွေကိုလည်း နှိုးထားလေးစားတယ်၊ ကိုယ်ဒီထက်ပိုချစ်သွားမှာပါ သျှင်မင်း”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကျွန်မကို မုန်းမသွားပါ လို့ သစ္စာဆိုရလား”

“ပါးစပ်ကဆိုတဲ့ သစ္စာတရားထက် ရင်ထဲက သစ္စာတရားနဲ့ ကို တစ်သက်လုံးထွေးပိုက်ထားမယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဘယ်အကြောင်း ရာနဲ့မှ မင်းကိုမခွဲဘူး”

“ချစ်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ဘာ”

“ဟင့်အင်း တစ်ခါပဲရမယ်၊ နှစ်ခါမရဘူး”

“ဟာ ... မရဘူးပြော”

“ဟင့်အင်း”

၁၃၄ ◊ လှပ

“ဟိတ် ... သျှင်မင်း”

မျက်နှာကို မမော့တော့ဘဲ၊ ရင်ခွင်ထဲထွတ်အတင်းတိုးနေသူ ထားသော သျှင်မင်းမျက်နှာလေးကို သူ့ဘယ်လိုမှ ဆွဲယူမော့ရုံ သူ့အသည်းတွေယားကာ သူ့မကိုယ်လေးအနံ့အနမ်းမှီးတွေ ကြုံဖြန့် လိုက်၏။ ရင်ခုန်သံတွေနှင့် အသက်ဝင်နေသော မနက်ခင်းလေး အရင်နေ့တွေထက် သာယာကြည်နူးစရာကောင်းနေခဲ့သည်။

သူမရဲ့အချစ်တွေရလိုက်သည့်အတွက် သူ့ဘဝမှာ အရာ ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရသည်။

လှိုက်ဖိုမိန်းမခြင်းများနှင့် အချစ်ရဲ့ရသာများကို ကြည်နူးစွာခံ နေလိုက်၏။

ဘယ်တော့မှ ဘယ်အကြောင်းအရာနဲ့မှ မခွဲကြေး သျှင်မင်းရဲ့ ဒီဘဝတစ်သက်စာမကတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါရစေ မင်းကို သွိပ်ချစ်လို့ပါ။ အရမ်းချစ်လို့ပါ ...။

အခန်း (၂၀)

“ဟင် ... ဒီမုန့်ဟင်းခါးတွေ ရှင်စားမယ်၊ စားနိုင်လို့လား”

“မင်းကိုကိုလို့ခေါ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တယ်”

သူက ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ကူခြေသိက္ခာနှင့် ဟိတ်ကြီး အနံ့ကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးဆန်စွာပြောတော့ သူ့မရွက်စိတ်ပိုကာ မျက်နှာလေးနီသွားသည်။ အကဲပိုနေသောသူ့ကို အမြင်ကတ်လာ၍ သူ့ အတွက် မုန့်ဟင်းခါးပြင်ပေးပြီး ငရုပ်သီးမှုန့်တွေ၊ နံနံပင်တွေ အများကြီး ထည့်ပေးလိုက်၏။

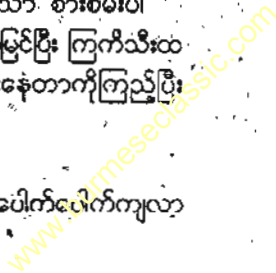
“ကျွန်မစားသလိုပဲ သံပရာသီးပါညှစ်ထည့်ထားတယ်၊ ချဉ်ငန် စပ်လေး စားနိုင်အောင်စား”

“မင်းစေတနာရှိလို့ ကျွေးတာပဲရပါတယ်၊ မင်းကျွေးရင် သေ ဆေးတောင်စားဦးမယ်”

“ရှင်တော်တော် အပြောကြီးတဲ့သူ၊ အဲဒါသာ စားစမ်းပါ”
သူ့ရှေ့ပန်းကန်ထိုးပေးတော့ ငရုပ်သီးတွေကိုမြင်ပြီး ကြက်သီးထ သလို၊ ပခုံးတွန့်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမမြိန်ရေယုက်ရေစားနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့လည်းခပ်စားသည်။

“အား ... အား စပ်တယ် စပ်တယ်”

ထည်ဝါခွံညား ချက်ချင်းမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ

ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီခဲ့သွားသည်။ လျှာတစ်လှစ်ဖြစ်ပြီး လက်နှင့်ယပ်မိနေ၏။

သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်နေလိုက်သည်။ ဒီလောက်အပြောကြီးတဲ့သူ မှတ်ရောပေါ့။

“သခင်လေး အဲ... အစ်ကိုလေး ရေသောက်လိုက်လေ ဒီမှာ ရေ”

“ရေသောက်ရင် အရှုံးနော်၊ ကုန်အောင်စားရင်လည်း အရှုံးပဲ သူမ တမင်ညစ်ပြီး ပြောလိုက်တော့၊ ထည်ဝါခုံညား နှပ်တွေထွက်ကျလာလျက်

“တစ်သူ့တော့ သုံးလို့ရတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်သူ့မသုံးရဘဲ နှပ်တွေ မုန့်ပန်းကန်ထဲ ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“အိုကေ... ကိုယ်မရှုံးစေရဘူး၊ ကုန်အောင်စားမယ်၊ မင်းက ချစ်တဲ့သက်သေခေရန် ယုံပေးရမယ်”

“အင်း... ပြီးရော”

“အိုကေ”

ထည်ဝါခုံညား နှပ်တံရွဲ၍ မျက်ရည်တဝဲဝဲဖြင့် တရားရှူးအသံတွေ ဖြည့်ကာ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ကုန်အောင်စားလေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်းဖြင့် သူမရင်ထဲ သနားစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ လူကုတ်အသိုက်အဝိုက်က ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားပြီး အရှိန်အဝါကြီးမားသောသူဖြစ်ပါလျက်၊ သူမက ချစ်သက်သေပြချင်တာနှင့် ကလေးကလေးဆန်နေခြင်းသည် သူမအချစ်တွေကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူမလည်း ထိုယောက်ျားကို ချစ်မိသွားပြီဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

“ကိုကို အရှမ်းစပ်နေလား၊ ရေလေးသောက်လိုက်နော်၊ ပြီးရင်

အချစ်စား အစပ်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

“နေပါစေ အစပ်ခံနိုင်တယ်၊ ကိုယ်မသောက်ဘူး”

“ကဲပါ ရှင်မရှုံးပါဘူး ရှင်နိုင်ပါတယ်ဆို၊ ဒီမှာ ရှင့်မျက်ရည်တွေကိုမြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသားဘူး၊ ရော့... ရေသောက်”

“ကိုယ့်အချစ်တွေကို ယုံတယ်နော်”

“ယုံပါတယ်ဆို၊ တကယ်ကလေးကျနေတာပဲ၊ တကယ်ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“ခုနလို တစ်ခါလောက်ခေါ်ဦး”

“ဟင့်အင်း တစ်ခါတည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အမြဲတမ်းခေါ်တော့မှာ”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဟား... ပျော်လိုက်တာ”

“ရှင်အရှူးလား၊ ကလေးတွေရှေ့မှာ အော်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ်ပျော်လို့ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုးကြည်နူးပြီး တွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ဖူးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သူတို့ရှေ့မှာ မျက်နှာထည့် မျက်နှာထားနဲ့ သူတို့ပြင်ဆင်ကျွေးတာစားပြီး စိတ်တိုင်းမကျရင် အော်ဟစ်မာန်မဲ အလုပ်ထုတ်၊ အဆင်ပြေတဲ့နေ့မှာလည်း အပျော်ဆိုတာ ရှိတဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့နေနေရတာ၊ မင်းနဲ့ကျမှ လူ့ဘဝထဲ ကိုရောက်ပြီး လူနဲ့တူလာတယ်လို့ ခံစားလာရတယ်၊ မေတ္တာပေးရင် မေတ္တာရတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်မယ်”

သူ့ရဲ့အလေးအနက်စကားကြောင့် သူမကြည်ကြည်နူးနူးလေးနူးဖြစ်ကာ

“အဲလိုတွေ ပြောပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို၊ ကျွန်မလည်း ကိုကိုကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့နေ့ရက်တွေ အမြဲတမ်းပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်

ထားပါတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ သက်တမ်းတိုပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြင့် သန်းနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကျွန်မကိုချစ်သလို လူတိုင်းအပေါ်မေတ္တာ ထားနိုင်ရင် လူတွေ့ဆီက မေတ္တာတွေလည်း ကိုကိုရမှာပါ။

“အားလုံးဆီက မေတ္တာတွေလည်း ကိုယ်လိုချင်ပါတယ်။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင်းကလမ်းညွှန်ပါ။”

“အခု ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်လေးကို လမ်းတွေပြင်ပေး ကျောင်းတွေဆောက်ပေးဖို့ ရပ်ရွာလူကြီးတွေကိုခေါ်ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား သူတို့က ကျွေးကျော်ရပ်ကွက်လိုဖြစ်နေတော့ ကျေးရွာအဆင့်မီရင် အပြစ် တမ်းနေလို့ရကြမှာပဲ။ ရပ်ကွက်မီးလင်းရေးအတွက် ကူညီပေးပြီး ဆေး ဆေးခန်းလေးပါ လုပ်ပေးလိုက်ရင် အားလုံးက ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ကြ ကြမှာပါ။ ဒီလောက်ကိစ္စက ရှင်တို့အတွက် အခက်အခဲမရှိပေမယ့် သူတို့ အတွက် အများကြီး အကူအညီရလိုက်သလိုပဲ။”

“ကိုယ် အဲဒါတွေအားလုံးလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ် တော့ ကိုယ်ပြောချင်တယ်။ အဲဒီရပ်ရွာလူကြီးတွေကို အိမ်မှာပဲခေါ်ပြီး မင်းအဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ပါ။ အဲဒီကို မင်းသွားရင် စံမင်းညွှန် ထပ်တွေ့မှ စိုးတယ်။ ကိုယ် မင်းကိုမယုံလို့မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူနဲ့ထပ်တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ရပ်ရွာကောင်းကျိုးလုပ်ပေးတယ်ဆိုတာလည်း ရှင်တို့ ကုမ္ပဏီနာမည်ကောင်းရပြီး အောင်မြင်စေချင်လို့ပါ။ တချို့က ဝိုက်ဆံရိုက် လူတွေကို လူကောင်းလို့ မထင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကအစပေါ့လေ။ အခု တော့ အကျိုးပေးကောင်းလို့ ချမ်းသာတာကို မနာလိုဖြစ်စရာမလိုဘူးလို့ တွေးလိုက်ပါပြီ။ ရှင်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ လက်ခံလာလို့ပါ။”

သူမစကားကြောင့် ထည်ဝါခံညားမျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွား သည်။ သူမလက်ကလေးကိုဆွဲယူကာ သူ့မျက်နှာမှာကပ်ပြီး ...

“အဲလိုပြောပေးလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကိုယ်မင်းအတွက်

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေရပါမယ်။ မိန်းမကိုချစ်ပေးတဲ့ နားလည်ပေးတဲ့ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်စေရမယ် သိလား”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ။ ရှင့်ဖုန်းမြည်နေတယ် ကိုင်လိုက်ဦး”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းကိုဖွင့်၍ ထည်ဝါခံညား နားနားမှာ တပ်ပေးလိုက်သည်။ ထည်ဝါခံညားက သူမခါးလေးကို သိမ်းဖက်ထား လျက်နှင့် ဖုန်းနားထောင်၏။

“တုတ်ကဲ့ ပြောပါမေမေ”

“မင်းမိန်းမကိုခေါ်ပြီး အခုချက်ချင်းအိမ်လာခဲ့ အမြန်ဆုံးလား နော်”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေမေ”

“အိမ်ကိုသာလာခဲ့ပါ။ ဖုန်းထဲကပြောရုံနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေ အခုသွေးတိုးပြီး ရောဂါရနေပြီ။ ချက်ချင်းလာခဲ့ထည်ဝါ။ မင်း မိန်းမကို ခေါ်ဖြစ်အောင်ခေါ်ခဲ့ ဒါပဲ”

မေမေက ဖုန်းအရင်ပိတ်သွားသည်။ မေမေ ဘာကြောင့်အသံ တွေ တုန်လောက်အောင်ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ။

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကို”

“မင်းကိုခေါ်ပြီး အခုလာခဲ့တဲ့ ဖေဖေလည်း သွေးတွေတိုးပြီး ရောဂါရနေပြီပြောတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလည်း မသိဘူး”

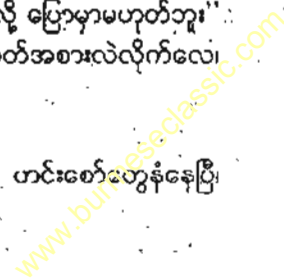
“ကုမ္ပဏီမှာ ဘာတွေအမှားအယွင်းဖြစ်လို့လဲ”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စဆိုရင် မင်းကိုခေါ်လာပါလို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“သွေးကြည့်ရင်တော့ သိရမှာပဲ။ အဝတ်အစားလဲလိုက်လေ။ သွားရအောင်”

“မင်းရောလဲဦးမှာလား”

“လဲလိုက်မယ်။ အဝတ်အစားတွေက ဟင်းစော်တွေနံနေပြီ။ လာလေ ကျွန်မအဝတ်အစားထုတ်ပေးမယ်”

၁၄၀ ✧ လှမ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသည် ဦးရိပ်စိတ်များရှိနေပေမယ့် သူမရဲ့ဂရုစိုက်မှုများကြောင့်၊ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွနေရသည်။ သူမ မျက်နှာလေးကို မြင်နေရတာ သူ့ဘဝအတွက် အရာရာပြည့်စုံအိမ်ပွယ်ရှိ နေသလို ခံစားနေရ၏။

ထိုခံစားမှုလေး ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်အောင် ရင်နှင့် အပြည့် မှတ်တမ်းတင်ထားခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ...။

အခန်း (၂၂)

“ဒီမှတ်တမ်းတွေ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ၊ ဓာတ်ပုံတွေရော စီဒီခွေရော ကြည့်စမ်းပါဦး”

နှစ်ယောက်ရှေ့ပစ်ချလိုက်တာကြောင့် ပြန်ကျကျလာသော ဓာတ်ပုံ တွေကိုကြည့်ကာ ထည်ဝါခံ့ညားရော သျှင်မင်းအိမ်ရော မျက်လုံး မျက်ဆံပြုံးသွားကြသည်။

“ဒါ ... ဒါတွေက”

“ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖြတ်ဆက်ဖန်တီးထားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်းအသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

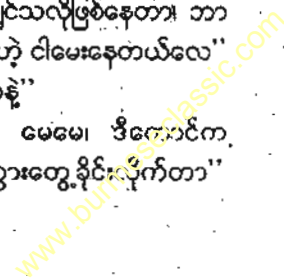
“မေ ... မေမေ သားရှင်းပြမယ်”

“မင်းဘာရှင်းပြစရာလိုသလဲ၊ အဲဒါ မင်းပုံလာ။ သျှင်မင်းအိမ် တခြားယောက်ျားနဲ့ ဖက်လဲတကင်းပူးတွဲပြီး ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သျှင်မင်းအိမ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ဟဲ့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဒါ ... ဒါက ဒီလိုပါ၊ သူ့က ကျွန်မနဲ့”

“သား ... သားလုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စပါ မေမေ၊ ဒီတောင်က သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းပါ၊ သားက သွားတွေ့ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာ”

သူမဖြေရှင်းရခက်နေတာကို ထည့်ဝါခဲ့ညား ပျာပျာသလဲကြားဝင် ကာကွယ်ပေးတာကို သူ့အမေကျေနပ်ပုံမရ။ စားပွဲခုံကို မြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီ။

“မင်းက သွားတွေ့ခိုင်းတာ ဘာကိစ္စလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားတို့ကို အနှောက်အယှက်ပေးနေလို့ ဖြေရှင်းခိုင်းတာပါ မေမေ”

“ဒါဆို ဇာတ်ရှုပ်ထားလို့ပေါ့။ အခုဒီပုံတွေမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ တွေကို မင်းကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ သဘောထားကြီးနိုင်တယ်ပေါ့။ ကြည့်စစ် ဟိုကောင်က အင်္ကျီချွတ်နဲ့ သူတို့ဖက်နေကြတာ နမ်းနေကြတာ၊ အဲဒါ ဖြေရှင်းနေတဲ့ပုံစံလား။ ဖောက်ပြန်မှုတွေနဲ့ ပလူးနေကြတာ”

“မေမေ”

“ငါ ရုတ်လို့သေတော့မယ်။ မင်းအဖေ ဒီပုံတွေမြင်ပြီး အိပ်ရာ ထဲလဲ သွားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒီကိစ္စဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မေးခွန်းတွေကို မဖြေနိုင်။ စံမင်းညံ့ရဲ့ ကြိုတင်ကြံစည်မှုများက အရမ်းကို အောက်တန်းကျလွန်းသည်။ ဒီဇာတ်ပုံတွေထွက်လာအောင် ဂိုထောင်ထဲမှာ အရင်ကြိုရောက်နေပြီး စီစဉ်ထားခဲ့မှာပေါ့။ မိုးသားပါတယ် လို့ ဝန်ခံသစ္စာစကားပြောခဲ့သော သျှင်မင်းအိမ်က စံမင်းညံ့ကို မျက်ရည် သုတ်ပေးနေတာ၊ စံမင်းညံ့ နမ်းတာကို ငြိမ်သက်စွာ ခံနေတာတွေက သူ့ရင်ကို မီးစနှင့်ထိုးသလို ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေစေသည်။ ဘာကြောင့် ဒီအခြေအနေမျိုးထိဖြစ်အောင်နေခဲ့တာလဲ။ ရင်ထဲမှာမေးခွန်း တွေရှိနေပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ မေမေကိုဖြေရှင်းဖို့က ပို၍အရေးကြီးနေသည်။ ဇာတ်ပုံတွေကို မကြည့်ပုံသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော သျှင်မင်းအိမ်ကို သူ့ကာကွယ်ပေးရဦးမှာပါ။ ဒီကိစ္စက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာ။

“သား... သားအများပါ မေမေ။ သျှင်မင်းက မတွေ့ချင်ပါဘူး။ သားက တွေ့ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ဒီနေရာကို မေမေသိတယ်မဟုတ်လား။ သားက ကုန်ပစ္စည်းတွေထားဖို့ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ ဂိုထောင်လေ။ တခြား

ဘယ်သူစိမ်းမှ မသိသေးတဲ့နေရာပါ။ သားက အဲဒီကောင်လေးကို အဲဒီမှာ ချိန်ပြီး သျှင်မင်းကို သွားတွေ့ခိုင်းတာ”

“မင်းမိန်းမဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မင်းကာကွယ်ပေးချင်နေပြီပေါ့။ ထားပါတော့ မင်းအများပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ။ ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ”

“ဗျာ”

“အဲဒီဇာတ်ပုံတွေနဲ့အတူ စာဝါပါလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့သားနဲ့ သျှင်မင်းအိမ်ကို တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကွာရှင်းနိုင်ပါ။ မကွာရှင်းရင် ဒီဇာတ်ပုံ နဲ့ စီဒီတွေ အင်တာနက်နဲ့ မီဒီယာတွေကနေ ပြန့်နှံ့အောင်လုပ်ပစ်မယ်တဲ့”

“ဗျာ ဟာ ဒီကောင်သက်သက်ယုတ်မာတာ။ အောက်တန်းကျတာ”

စံမင်းညံ့ စိတ်ဓာတ်ကြောက်စရာကောင်းဖူးနဲ့ အခုမှပိုပြီးသိလာ သည်။ သျှင်မင်းအိမ်လည်း ဘာမှမပြောတတ်အောင် ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် ဒေါ်သရေမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီမှတ်တမ်းတွေက မိုးသားပါတယ် ဘယ်လိုပြောပြော ဖြေရှင်းဖို့ မလွယ်။ ထည့်ဝါခဲ့ညားလက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ထားချင်သော် လည်း မဝံ့မရဲဖြစ်လို့နေသည်။

“ဒီလို အောက်တန်းစားတွေက ဒီလိုမျိုးယုတ်ညံ့တတ်တဲ့စိတ်ရှိ တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ထည့်ဝါ။ အခု ငါတို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သျှင်မင်းအိမ်ကို မင်းကွာရှင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟာ ... မေမေ”

“မြင့်မိုင့်ဦးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သား လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက တိုက်ကျင့်ရာမှမကောင်းလို့ ကွာရှင်းလိုက်ပါပြီဆိုတဲ့အကြောင်း သတင်းစာထဲ တာ ထည့်ပြီးကြော်ငြာပါ။ တရားစင်ကွာရှင်းတာကိုလည်း တစ်ခါတည်းလုပ်ပါ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး မေမေ။ သား အဲလိုမလုပ်ဘူး။ သျှင်မင်းကို မကွာရှင်းဘူး။ ဒီကိစ္စက အဲဒီကောင် သက်သက်ယုတ်မာတာ။ သျှင်မင်းမှာ

အပြစ်မရှိပါဘူး မေမေ၊ သျှင်မင်း ကိုယ်ကျင့်တရားကို သားယုံထက် သျှင်မင်း လော်မာတာ ဖောက်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း သူ့ကိုချစ်လို့ ကာကွယ်ပေးရုံနဲ့ ဒီကိစ္စက ပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီခတ်ပုံတွေ စိဒီတွေ နေရာအနံ့အပြားပြန်သွားရင် ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သွားမလဲ၊ ငါတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“အဲ... အဲဒီကိစ္စ သားရှင်းလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

မရေမရာ အာမခံလိုက်တာကို ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် မျက်စေ့စေ့ ငှေ့သည်။ သျှင်မင်းအိမ်ကို မေးငေါ့ပြီး

“ဒါညည်းကိစ္စ ညည်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ နောက်ကြောင်းက တွေ့ရှုပ်ထားပြီး ဘာလို့ ငါ့သားနဲ့လက်ထပ်မှာကို ခေါင်းညှိတ်လိုက်တာ သျှင်မင်းအိမ်၊ ညည်းကို ရိုးသားတယ်၊ ဖြူစင်တယ်ဆိုပြီး ငါ့သား လက်ထပ်ပေးဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်သဘောတူလိုက်တာ”

“သျှင်မင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ မေမေ”

“မင်းမပြောနဲ့၊ မင်း သူ့နဲ့လက်ထပ်တာ ရက်ပိုင်းလေးပဲရှိတယ်၊ ဘာလို့သူ့ဘက်က အသည်းအသန်ကာကွယ်ပေးနေတာ ကျန်တာတွေ ငါ့အကုန်လိုက်လျော့နိုင်တယ်၊ လူမှုရေးဖောက်ပြန်တဲ့ ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်လို့မရဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်သွားမလို့ ငိုရော၊ လူမှုရေးရော အားလုံးဆုံးရှုံးသွားမှာ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာပဲ ပြောပါ”

“ငါ့သားနဲ့ကွာရှင်းလိုက်ရင် ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်သွားလိမ့်မယ် အနည်းဆုံးတော့ ညည်းဘက်က ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့အတွက် ငါ့ဘက်က သိက္ခာဆယ်လို့ရသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီအတိုင်း ကောင်းမယ်ဆိုရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မမှာ တခြားပြောစရာစကားမရှိပါဘူး”

“သျှင်မင်း ဟာ... သားအဲလို မလုပ်ဘူးနော်၊ သျှင်မင်းနဲ့မတူ”

“ဘူးနော်မေမေ၊ ဒီကိစ္စ သျှင်မင်းမှားတာမဟုတ်ဘူးလို့ သားပြောပြီးပြီ၊ ဒီကောင် သက်သက်ယုတ်ည့်တာ၊ ယုတ်မာတာ၊ အောက်တန်းကျတာ၊ သျှင်မင်းကို ငွေနဲ့ပေါက်ဝယ်ထားတယ်ဆိုပြီး တိုက်ခိုက်တာ၊ အဲဒါ သူ့ဖြစ်သလို လုပ်ပေးလိုက်ရင် သားတို့ရွံ့တာပေါ့ မေမေ၊ သား သျှင်မင်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ လုံးဝကွာရှင်းမပေးဘူး”

သျှင်မင်းအိမ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထည်ဝါခုံညား သွေးရှူးသွေးစမ်းပြောသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်မှာ သားဒီလောက် သျှင်မင်းအိမ်ပေါ် အသည်းအသန်ဖြစ်တာ အံ့ဩလို့မဆုံး၊ အရင်က ဘယ်မိန်းကလေးပေါ့မု အလေးအနက်မရှိတာ။

ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလွန်းလို့ နာမည်ပျက်ရတာတွေကြောင့် သျှင်မင်းအိမ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ။ အခုတော့ အပြစ်မမြင်နိုင်အောင် အမှောင်ဖုံးနေပါရောလား။

ဒီအတိုင်းဆို တကယ်မလွယ်။ ဖအေတ ကုမ္ပဏီဂုဏ်သိက္ခာ၊ သားစုဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိခိုက်မှာစိုးရိမ်ပြီး အိပ်ရာထဲတောင် ဗုန်းခနဲ ခစ်လဲရှာသည်။ မိမိလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ခြေကုန်လက်မီးကျ စိတ်ဓာတ်တွေပါကျကာ ဆိုဖာခုံမှာ အရပ်ကြိုးပြတ်မိကျသွားသည်။

“မေမေ”

“ငါ့ကို စိုးရိမ်နေနဲ့၊ မင်းအဖေ အသက်ကိုကယ်ဖို့ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ငါလည်း အသက်ရှင်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ အလွှာတူချင်း သက်ထပ်ပေးစားတော့လည်း သားကြီးရော သမီးလတ်ရော အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မကောင်းဘူး။ အခုကောင်းမယ်ထင်လို့ ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ရွေးချယ်ပေးစားတော့လည်း ပြဿနာတွေပေါ်ရတယ်၊ မိဘတွေကို မင်းတို့တာတွေ ကောင်းကျိုးပြုလဲ၊ မိဘတွေအတွက် ဘာတွေစဉ်းစားပေးကြလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီကောင်နဲ့ သားတွေလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြဿနာကို ဖြေလည်အောင်ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ”

“ဒီကိုဖို့လိုက်တဲ့ဟာတွေက မှုရင်းတွေမဟုတ်ဘူးနော်၊ နာနို အတွင်းမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြန်နဲ့သွားအောင် လုပ်လို့ရတယ်၊ သူ့ဖြစ်ရ တာက ဆန္ဒတစ်ခုတည်း၊ မင်းဘာနဲ့ အလဲအထပ်လုပ်မှာလဲ”

“သားရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သားရဲ့အသက် ကြိုက်တာတောင်းပါ မေမေ၊ သျှင်မင်းကလွဲရင် အကုန်ပေးလိုက်မယ်”

“ကိုကို”

ဒီလောက်ထိ အမေ့ရှေ့မှာ ရဲတင်းစွာ ပြောထွက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ သူမကို တကယ်ချစ်တာပါလားလို့ ရင်ထဲမှာ နင့်သီးစွာခံစား လျက် မျက်ရည်ပါဝဲလာရသည်။

သူမလည်း သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ သက်သေ ပြခွင့်ရချင်ပါသည်။

“သျှင်မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၍ ထည်ဝါခုံညှာ အထိတ်တလန့်အော်သည်။ သူမက ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်ကို လက်အုပ်ချိုလိုက်၍

“ဒီကိစ္စဖြစ်သွားတာ မေမေတို့ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန် ရှိရှိပြီးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြီး မှားတဲ့အမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဖက်က ယုတ်မာတဲ့ကြိုတင်ကြံစည်မှုပါ။ ကျွန်မ ကိုကိုကိုရ တယ်၊ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်နဲ့တောင် ကျူးလွန်ခြင်းမရှိစေရပါဘူး။ အဲဒါကျွန်မဘဝနဲ့ ရင်းပြီးပေးတဲ့ ကတိသစ္စာပါ။

ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် မျက်နှာပေါ်က တင်းမာခြင်းတွေ အနည်းငယ် လျော့သယောင်လေးရှိပေမယ့် စိတ်ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးခြင်းကတော့ ဟန်ဆောင် မရအောင်ပေါ်လွင်နေသည်။ သူမ ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရမုန်းမသိပါ။ ထည်ဝါ ခုံညှားက စကားဖြတ်လို့ရအောင်၊ သျှင်မင်းအိမ် ကိုယ်လေးကိုဆွဲထူပြီး...

“သားတို့ ဖေဖေကို ဝင်တွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“မသွားနဲ့ မင်းတို့ကိုမြင်ပြီး ရောဂါပိုဆိုးနေမယ်၊ ဒီကို

အရှင်းမယ်ဆို အမြန်ဆုံးလုပ် ထည်ဝါ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ တစ်စစဖြစ်သွား ဆိုရင် သျှင်မင်းအိမ်ကို ငါလုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ သျှင်မင်းလား”

သျှင်မင်းအိမ်လက်ကိုဆွဲကာ မေမေ့ရှေ့က မြန်မြန်ပင်ထွက်လာခဲ့ သည်။ မေမေ့ရှေ့မှာ မှန်ကျပ်ပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်လို့ပါ။ သူ့ဟာ လင် သားကိုးတစ်ယောက်မို့ ဇနီးယားအတွက် အကာအကွယ်မပေးလို့ဖြစ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံတွေထဲက အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့ကိုရင်ခံစေ နည်း။ ဘာကြောင့် ဒီကောင်ရဲ့အနမ်းကိုခံရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီကောင် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေတာလဲ။

ဘာကြောင့် ဒီကောင်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို ကိုင်တွယ်နေတာလဲ...။

အခန်း (၂၃)

“အဲဒီကိစ္စ ကိုကိုကို ကြုံပြောခဲ့ရမှာ ကျွန်မ မေ့နေတယ်ကိုတောင် ထိန်းချိန်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စပေါ်လာလို့ အခုမှတောင်းပန် ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကြိုတင် ကြံစည်ထားတာကိုမသိဘဲ ကျွန်မရိုးရိုးသားသားပဲ ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံးအနမ်းတဲ့၊ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါတဲ့၊ နောက်ထပ်ပြဿနာမရှုပ်အောင် ရိုးရိုးသားသားပဲ လက်ခံလိုက်တာ”

“ဒီကိစ္စသာ ပေါ်မလာခဲ့ရင် မင်းတစ်သက်လုံး ထိန်းချိန်ထား တော့မှာ မဟုတ်လားသျှင်မင်း။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချင်တယ်ထားမှ အဲဒါဖြစ်သင့်လို့လားကွာ။ လင်ရှိမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းအနမ်းခံသလား မစဉ်းစားမိဘူးလား။ မင်းပြောတော့ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါဘူးဆို ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်ပြားပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးမဖောက်ပြန်ပါဘူးဆို အိမ်ရောက်မှ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲနေသော ထည်ဝါခံညှာ လေသံတွေက ပြင်းထန်မာကျောလှသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ သွေး သွေးတမ်းဖြစ်နေပုံက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့လို့ဖြစ်မည် သူမ မျက်နှာငယ်ငယ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်နှင့်ပင်။

“ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား

ပျက်တယ်လို့ထင်လိုက်ပြီလား။ သူ့လုပ်ကြံလီဆယ်ပြီး သနားအောင်ပြောလို့ သနားမိတာကတော့အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မကြောင့် သူ့နိုင်ငံခြားမှာ သေမတတ် နက္ခတ္တတွေခံလာရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကိုပြတယ်။ အဲဒါကို စာနာစိတ်နဲ့ တိုင်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မကြောင့်ခံစားရလို့ ယောက်ျားတန်မဲ့ သူငိုကြွေး တယ်။ ကျွန်မ စာနာစိတ်နဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးမိတယ်။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းပါလို့ ရိုးသားစွာခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါလဲ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိလို့ ရိုးရိုးသားသားလက်ခံလိုက်တာ။ သူက ကြုံရောက်နေပြီး အဲဒီ နေရာမှာကင်မရာတပ်ထားတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်လည်း သူ့အလောက် မျတ်မာမယ်ဆိုတာမသိလို့ ကျွန်မကို သူ့ဆီလွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ စကယ်တမ်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး သူ့လှည့်စားတာကိုခံလိုက်ရ တာပါ”

ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့နဲ့ သျှင်မင်းအိမ်ကို သူ့ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးမိမှန်း မသိပေ။ သျှင်မင်းအိမ်ကို သူ့များနမ်းတာမပြောနှင့် စေ့စေ့ကြည့်တာ တောင် သူမခံစားနိုင်။

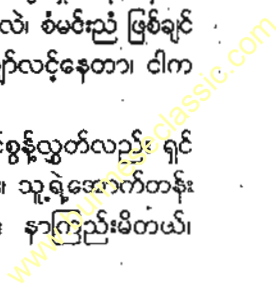
“ရှင်ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ ရှင်းရှင်းပြော၊ ရှင် ကျွန်မကိုမယုံဘူး လား။ မယုံရင် ရှင့်အမေပြောသလို”

“ဟင့်အင်း... မင်းကို ငါလုံးဝမကွာရှင်းဘူး သျှင်မင်း”

“ဒါဆို ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဒီကိစ္စကြီးက ကျွန်မ မှားမှားမှန်မှန် ရှင်တို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေပြီ။ ရှင်ကျွန်မကို ကွာရှင်းလိုက်မှ”

“မင်းဘာလို့ ဒါကိုပဲ ခဏခဏပြောနေတာလဲ။ စံမင်းညံ ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်စေချင်လို့လား။ သူက ငါတို့ကွာရှင်းဖို့ မျှော်လင့်နေတာ။ ငါက စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် သူကောက်ယူလိုက်မှာ”

“ကျွန်မ အရပ်တစ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ။ ရှင်စွန့်လွှတ်လည်း ရှင် တွာရှင်းလည်း ကျွန်မ သူ့ကိုလက်မထပ်ဘူး မယူဘူး။ သူ့ရဲ့အောက်တန်း ကျတုတ်စိတ်ကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ရွံမှန်းမိတယ်။ နာကြည်းမိတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မလက်နဲ့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“တကယ်လား၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ အဲလိုဖြစ်နေတာ တကယ်လား မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် ပန်းလေးကို ကိုင်လှုပ်မေးနေသေးထည့်ဝါခံ့ညားကို သူမ သွက်လက်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ စံခင်းညိုကို နာကြည်းသည့် အရိပ်အယောင်တွေရှိနေမှာ”

“သူ့အရင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်မပြည့်ပါဘူး၊ အားလုံးကလေးအမြင်မကြည့်ဘူး ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအပေါ်ကို သူကောင်းတယ်၊ အဲဒီတစ်နေ့လေးနဲ့ သူ့ကို အဖြေပြန်ပေးပြီး ကျွန်မတို့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ မပြည့်စုံအခြေအနေတွေမှာ လက်ထပ်ဖို့ ဘာအာမခံချက်မှမရှိလို့ သူ့ကို နိုင်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အရင်ကထက် အတတ်ကျောတော့တတ်လာပြီး အောက်တန်းပိုကျလာတာပေါ့၊ ရှင်ပြောသလိုပဲ သူနဲ့လွဲခဲ့တာ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းတာပဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ အဲလိုဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်စိတ်သဘာဝပါပြီ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်မင်းကို မယုံတာမဟုတ်ဘူး၊ သဝန်တို့တချစ်လို့ သဝန်တို့မိတာသျှင်မင်း၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုကိုယ်မစွန့်လွှဲနိုင်ပါဘူး သျှင်မင်းရယ်”

သူမကို ဖက်တွယ်လာသော သူ့လက်တွေက ဝေဒနာတောင့်တပိုးနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာ စာနာမိလျက် သူမ ဘယ်လိုဖြေသိခံပေးရမုန်းမသိဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကိုကို”

“ပြောပါ သျှင်မင်း”

“ကျွန်မကို မစွန့်လွှတ်ချင်တာတစ်ခုတည်း ရှင်တို့ကုမ္ပဏီမိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်ပါစေနဲ့၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်မမှားလိုက်ပါနဲ့နော်”

“ကိုယ်ယောက်ျားပါ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်း သူနဲ့ထိပ်တို

င်ဆိုင်ကြည့်တာပေါ့”

“သူ့လက်ထဲမှာရှိနေတာ အားလုံးကို တစ်စစီဖြိုခွဲပစ်နိုင်တဲ့ ခက်နက်ကြီးတစ်ခုပဲ၊ ရှင်ဘာနဲ့မှမက်လုံးပေး အလဲအထပ်လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လိုချင်တာ ရွှေငွေပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“တောက်”

ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် အခက်အခဲတွေ့အောင်လုပ်နိုင်လွန်းသော မင်းညွှန်က သူ့အမှုနဲ့သာကြိုက်ပစ်ချင်လှသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီကောင်ကို တန်ပြန်နာကျင်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီကိစ္စ သျှင်မင်းအိမ်ကို တိုင်ပင်လို့တော့ မဖြစ်ပါ။ ယောက်ျားအချင်းချင်း အကြောတင်စော်ကားခံရတာလောက် မာနထိခိုက်တာမရှိ။ ဒီကောင် ဘယ်လောက်ပညာတွေတတ်နေလို့လဲ။

အောက်တန်းကျတယ်ဆိုတာ သိသန့်သင်တန်းတက်ပြီး သင်ယူနေရာမှမလိုတာ။ မင်းလောက်တော့ ငါလည်းအောက်တန်းကျတတ်ပါတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်ချပြီဆိုရင်တော့ ငါလည်းအနိုင်ရမှ ကျေနပ်တတ်တိုက်သူပါ။ မင်းညွှန်က မင်းအတွက် အရမ်းခက်ခက်ခဲခဲကြီး ကြိုးစားလိုက်ရသလားမသိပေမယ့် ငါအတွက်တော့ အမှုနဲ့အမွှားသေးသေးလေးပါ။

မင်းစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး စံမင်းညွှန် ...။

အခန်း (၂၄)

“စံမင်းညံ ဟဲ့လာဦး၊ နေ့ရှိသရွေ့ အပြင်ပဲထွက်နေတာပဲ၊ လာတုန်းလေး အိမ်မှာနေပါဦးလား၊ ပြောစရာရှိတာ မပြောရဘူး”

“ဘာလဲ အမေရာ”

စိတ်မရှည်စွာ ခေါင်းကုတ်ပြီး အမေ့ရှေ့မှာ စံမင်းညံဝင်ထိုင်လို့ သည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေပျောက်လို့ စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်တာ နားထောင် မပေးဘဲ ဆူပူဖို့ပဲတတ်တာကြောင့် အိမ်မှာမနေချင်တာ။

“ဒီမှာဟဲ့”

“ပြောပါ အမေရာ၊ ကျွန်တော်သိန်းဇော်နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“အဲဒါကအရေးကြီးလား၊ ဒီအမေပြောတာကို နားထောင်ပါဦး”

“ပြော”

“နင်ဘာလုပ်မှာလဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ မိသားစုကို အထောက်အပံ့မပေးဘဲနဲ့၊ သျှင်မင်းအိမ်နဲ့ လက်ထပ် စုထားတယ်၊ အခု ဟိုကလက်ထပ်သွားတော့ ဒီမိသားစုကို ထောက်လား၊ အိမ်ကမိသားစု အဆင်မပြေတဲ့ဟာကို”

“အမေကလည်း ခက်လိုက်တာ၊ သျှင်မင်းအိမ် ကျွန်တော်

ပြန်ရောက်လာမှာ၊ သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီး ဟိုခေါ်သွားမှာအမေ၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော်အိမ်ဝယ်ထားလို့ ပိုက်ဆံများများပါမလာတာ၊ ပါလာတဲ့အထဲက အမေတို့ကိုပေးသင့်သလောက် ပေးပြီးပြီပဲ”

“နင်အရူးလား၊ ဒီမှာတော့ အိမ်ပိုင်ဆိုတာမရှိဘူး၊ ဟိုမှာ ယောက်ျားရပြီးသားသူနဲ့နေဖို့တော့ အိမ်ဝယ်ထားတယ်၊ နင်အဓိပ္ပာယ် ရှိရှိလုပ်စမ်းပါ၊ သျှင်မင်းအိမ်က သူတို့တစ်မိသားစုလုံးဘဝကို မြှင့်တင် ပြောင်းလဲပေးထားတဲ့ သူငွေကိုကွာရှင်းပြီး နှင့်လိုကောင်နောက်ကို လိုက် မတဲ့လား”

“မကွာရှင်းရင် ကွာရှင်းအောင်၊ မလိုက်ရင်လိုက်အောင် လုပ်ရ မှာပေါ့အမေ၊ ကျွန်တော်က မိသားစုအတွက် ထည့်မတွေးဘဲ သူ့အတွက် ကြိုးစားနေတာ၊ သူက ဒီလိုမျိုးလက်ထပ်သွားတာ ကျွန်တော်ဘယ်လို ခံစားရမလဲ တွေးကြည့်ပါဦး”

“အေး... တွေးကြည့်ရင်တော့ နင်ကိုပဲစိတ်နာတယ်၊ ငါတို့ မှာတော့ ငါ့သားလေးပညာတတ်ပါစေဆိုပြီး ပညာသင်ပေးတယ်၊ တစ်ဦး တည်းသောသားလေးဆိုပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းကလည်း ပိုးမွေးသလိုမွေးပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို နင်တစ်စက်မှ မထောက် ထားဘူး၊ အသက်ကြီးလို့ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ ရောဂါရနေတဲ့ မိဘတွေ ကို နင်မငဲ့ညှာဘူး၊ နင်လုပ်နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား တွေးကြည့်ပါဦး”

ရင်ဘတ်ထုကာ ရင်ထုမနာပြောနေသော အမေကို စံမင်းညံ မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ

“ကျွန်တော်အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် က အဲလိုမိဘတွေကိုတောင်ငဲ့မကြည့်ဘဲ သူ့အတွက် စွန့်စားခဲ့ ကြိုးစားခဲ့ တာကို သျှင်မင်းသစ္စာမရှိလို့ အဲဒီအမှတ်မပြုလို့ ပိုပြီးရင်နာတာ၊ ကျွန်တော်ကို ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်၊ ပန်းတိုင်ပျောက်အောင်လုပ်လို့ ပိုပြီးစိတ်နာတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်ရအောင်ပြန်ယူမှာ”

“နင်ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ဒီစကားပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်သူ့ကိုရအောင်ယူမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာအစီအစဉ်ရှိပြီးသားပါ။ သျှင်မင်းကို လူယုတ်မာလက်ထဲက မရရအောင်ကို ပြန်ယူပြမယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့က သူယုတ်မာမဟုတ်ဘူး သူတော်ကောင်း သျှင်မင်းကိုယူလိုက်တာနဲ့ ငါတို့ရုပ်ရွာကို အများကြီးကောင်းကျိုးပြုထားတယ်။ မီးရအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ လမ်းပြင်ပေးမယ်၊ ကျောင်းဆောက်ဆေးရုံဆောက်ပေးမယ်၊ ဒီရုပ်ရွာမှာ အမြဲတမ်းနေလိုရအောင်၊ ကျေးရွာညီညွတ်ပါတယ်ဆိုပြီး အထက်ကို အားလုံးတင်ပြပေးထားတယ်။ အဲဒါတွေသာ အဆင်ပြေသွားရင် ဘယ်အချိန်ဖယ်ပေးရမလဲလို့ ကျီးလန့်စားစားရတဲ့ဘဝကလွတ်မှာဟဲ့ သိခဲ့လား။ နင့်လိုမျိုး ရုပ်ရွာမပြောနဲ့ မိသားစုကောင်းကျိုးတောင်လုပ်မပေးတဲ့ အညံ့စားမဟုတ်ဘူး”

နိမ့်ချပြောရတာထက် ထည်ဝါခုံညားနှင့် အယှဉ်ခံရတာက နာကျင်သွားကာ

“အဲဒီလူကို တစ်ရွာလုံးက သိပ်ကိုအထင်ကြီးနေကြတာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ကြီးအောင်လုပ်ပြမှတော့ ကြီးရမှာပေါ့၊ နင်က ဘာကောင်းကျိုးတစ်ခုပြုဖူးလို့လဲ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ပညာကိုတောင် ပြန်အသုံးချတတ်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလို့လား၊ ငါ့သားလေးကို ငါဒီလိုမပြောရက်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ယောက် တည်းမွေးထားတာ၊ အဖော်မဲ့ပါတယ်လေဆိုပြီး ဘာမဆိုဖြည့်ဆည်းခဲ့တယ်၊ အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ အားကစားဘက်မှာ ဝါသနာပါတော့လည်း မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်ရတာ၊ အခုနှင့်အဖေကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အလုပ်သိပ်မလုပ်နိုင်တော့၊ နင်တစ်လည် ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား၊ ဟင် ပြောစမ်းပါစမ်းညံ့ရဲ့”

သူ့ကျောပြင်ကို တစ်ဖုန်းဖုန်းထုကာ အမေပြောတော့ စံမင်းညှပ်ခပ်တွေတွေလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မိဘတွေကို သူပြန်ညှပ်

ဆင်မှန်းနားလည်ပါသည်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဘာကောင်းကျိုးမှ မပြုခဲ့ဘူးတာကိုလည်းသိသည်။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမလဲ။ အပေအတေလို ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ ရည်မှန်းချက်မရှိ ဘဝကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းရတာကိုပျော်ဖွေခဲ့ပြီး အားကစားဘက်မှာထူးချွန်တော့ ဒီရုပ်ရွာမှာ ငါသာအတော်ဆုံးလို့ ဘဝင်မြင့်နေခဲ့သည်။ ကြော့ကြော့မော့မော့ကြားကြားဝါဝါနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အထင်ကြီးတတ်ခဲ့၏။ သျှင်မင်းအိမ်နှင့်ချစ်သူတွေဖြစ်မှ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေကို ပြောင်းလဲခဲ့တာပါ။ သူမအတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားတတ်လာသည်။ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ရည်မှန်းချက်တွေထားပြီး ကြိုးစားခဲ့၏။

ဒီစိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာကျင်သည်ဟုမထင်။ မင်ပန်းသည်ဟုမထင်။ ပြန်ရတဲ့ရလဒ်ကျတော့ ကြည့်ပါဦး။

“ကျွန်တော် တောင်ပန်ပါတယ် အမေ၊ သျှင်မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် အမေတို့အတွက်လည်း စဉ်းစားထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟိုကို ပြန်ရင် သျှင်မင်းကိုရော၊ အမေနဲ့ အဖေကိုရော ခေါ်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ငွေရှာလို့ကောင်းတယ် အမေ”

“အမယ်လေး ကျုပ်တို့ သူများနိုင်ငံမှာမနေနိုင်ပါဘူးတော်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးအုပ်ချုပ်တာပဲပါမယ်၊ သူများဆီသွားပြီး မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကျွန်ခံပြီးတော့ မနေနိုင်ဘူး”

“အမေတို့က အဲဒါခက်တာပဲ၊ အမြင်ကျဉ်း အရိုးခွဲတဲ့အတွေးတွေနဲ့ မကြီးပွားမချမ်းသာဘဲ ဒီအတိုင်းနေသွားမလို့လား”

“ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းထက် ငါတို့က စိတ်ချမ်းသာလို့ခြင်းနဲ့ နှိပ် အရေးကြီးတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အမေတို့အတွက် ကျွန်တော်ငွေပေးမယ်”

“နင်ကတော့ သွားကိုသွားမှာပေါ့”

“ဟိုမှာကားရော၊ အိမ်ရောဝယ်ထားတယ်၊ အကြွေးတော့မပေး
သေးဘူး။ သျှင်မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းဆပ်သွားလို့ရတယ်
အမေ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ငွေရှာရလွယ်ပါတယ်၊ ပထမတစ်နှစ် ဒုတိယ

ရောက်ပေမယ့် အခုတစ်နှစ်တည်းနဲ့ ကျွန်တော်အခုလိုမျိုးနေနိုင်လာတာ
“နင်အရမ်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားတာပါလား၊ စံမင်းညို၊ နင်အိမ်
လောက်ထောင် သျှင်မင်းအိမ်အတွက် ကြိုးကြိုးစားစားရှိခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်အရမ်းခံစားရတာ
သူ့ အဲလိုလုပ်သွားတာ ယောက်ျားမာနထိခိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က အ
အတွက် နာကျင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူက တခြားယောက်ျားနဲ့ ပျော်နေမှာ
ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုကျွန်တော် ပိုင်ချိန်
အောင်ပြန်လုပ်မှာ အမေ”

“အမယ်လေး”

ဒေါ်စန်းမိုး ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ သားခံစားရတာ
စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သားက တော်ရုံတန်ခိုးခံရလေးတော့
နှင့် အရောလည်းမဝင် ချစ်လည်းမချစ်ဘူးပါ။

ရပ်ကွက်ထဲလည်း ဟိုလူ ဒီလူအပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ အ
ဘာသာ တသီးတသန့်နေတတ်လို့ ဘယ်သူကမှ သိပ်အမြင်မကြည်ကြ
တာ။ သျှင်မင်းအိမ်ကိုကုမှ ဘယ်လိုလုပ်တမ်းတမ်းခွဲချစ်သွားခဲ့လဲ မသိပေ

“ဒေါ်စန်းမိုး... ဒေါ်စန်းမိုး”

အိမ်ရှေ့က အော်ခေါ်သံတွေကြောင့် ဒေါ်စန်းမိုးခေါင်းထောင့်
သွားကာ

“ဪ... ရပ်ရွာလူကြီးတွေပါလား၊ လာကြပါ၊ ထိုင်ကြပါရဲ့
သားရေ ရေနှေးပွဲလေးလုပ်ပေးပါနော်၊ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ အမေရေ
ထည့်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုဘမောင်တို့ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

“ခင်ဗျားသားကိစ္စပဲဗျို့”

လူကြီးပြောလိုက်သည်စကားက ရေနှေးဓာတ်ဘူးကိုင်ထားဆဲ
ထက်တောင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ဘူးကို ခပ်မြန်
ဖြန်ပင် ယူလာလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကိစ္စ ဟုတ်လားဦးလေး။ လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်း
အမှတ်အားကစားပွဲလုပ်ဖို့လား။ ကျွန်တော်ပါနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်
က ဗီစာပြည့်ရင်ပြန်ရမှာ”

“အဲဒီကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အမှုအခင်းကိစ္စရယ်လို့ မသတ်မှတ်
သေးလို့ မင်းကိုရုံးကိုခေါ်မပြောတာ၊ အခုလာတာ မင်းရဲ့မိဘတွေလည်း
သိသင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ ကိုဘမောင်ရယ်၊ သားဘာတွေလုပ်ထားလို့လဲ၊ ကျွန်မ
ဟိုလူလိုက်တာ၊ သားဘာပြဿနာရှာထားပြန်ပြီလဲ၊ ဟိုရန်တွေ ဘာတွေဖြစ်”

“အမေကလည်းဗျား ကျွန်တော်ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊
ရန်မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုက ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ လူမှုရေးကိစ္စ
တို့၊ သူကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြဿနာရှာထားတယ်”

“ရှင်”

ဒေါ်စန်းမိုး သားကိုလှည့်ကြည့်ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။
ဘာတွေလုပ်လို့ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလိုက်လာရတာလဲ။

စံမင်းညိုက ဒေါသဖြစ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်တော်က ဘာတွေလုပ်လို့လဲ”

“ထည့်ပါခွဲညားနဲ့ သျှင်မင်းအိမ်ကို မင်းပြဿနာရှာထားတယ်
မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ချင်း လူမှုရေးပြဿနာ ဘယ်လိုပဲရှိရဲ့၊ ရပ်ရွာကို
ထိခိုက်လာမှာမျိုးတော့ ဦးတို့ခွင့်လွတ်လို့မရဘူး”

“ဘာ ... ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ ဦးဘမောင်ရယ်၊ သားကဘာလုပ်လို့လဲ”

“သူက ထည်ဝါခုံညားတို့ ကုမ္ပဏီနာမည်ပျက်အောင် သိက္ခာတွေကျအောင်၊ သူနဲ့သျှင်မင်းနဲ့ကို အထင်လွဲလောက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဝီဒီယိုတွေပြပြီး ငြိမ်းခြောက်တယ်တဲ့၊ သျှင်မင်းတို့ လင်မယားကို အိမ်ထောင်ကွဲစေချင်တာ၊ သျှင်မင်းအိမ်ဖောက်ပြန်နေတယ်ပေါ့၊ ဟိုဘက်က သိက္ခာတရားနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ရင် သျှင်မင်းအိမ်ကို သူယူမယ်၊ အဲလိုပဲ လွယ်လွယ်တွေးထားတာ”

“ဟယ် ... သားရယ် မကြကောင်းမစည်ရာ”

“အဲဒီတော့ ဟိုဘက်မှာပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ရင်ကွက်အတွက် လုပ်ပေးမယ့်ဟာတွေကို အကုန်လုံး ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟင်”

“ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ကုသိုလ်လာလုပ်တဲ့အချိန်က တစ်ရွာလုံးက ပြဿနာရှာတာကိုတောင် သျှင်မင်းအိမ်ပျက်နာနဲ့ ဒါတွေလုပ်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ အခုဒီကိစ္စက သူတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့သက်ဆိုင်နေလို့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့မရတော့ဘဲပဲ၊ စံမင်းညံ ဆက်မလုပ်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ရင်တော့ စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“ဆိုတာက စံမင်းညံက ဒီသတင်းကို ဖွလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ နေရာကို သူတို့ကုမ္ပဏီက အပြတ်ဝယ်ပြီး၊ ဈေးဝယ်စင်တာတွေ ကုန်တိုက်တွေ၊ ကွန်ဒိုတွေ ဆောက်ပစ်လိုက်မယ်လို့ပြောတယ်၊ ကိုယ်မိဘဘိုးဘွားပိုင်တဲ့မြေလည်းမဟုတ်တော့၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ဖယ်ခိုင်းရင် ဖယ်ပေးလိုက်ရမယ့်သဘောဖြစ်နေပြီ၊ စံမင်းညံလုပ်ရင်တောင် ချီရီနေတဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနစ်နာတော့မှာ”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်စန်းမိုး ရင်ဘတ်ဖိကာ၊ လူကြီးတွေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတာလောက်အောင် အားနာမိသည်။ ကိုယ့်သားက ရပ်ရွာအကျိုး ဘာမှလုပ်မပေးဘူးပါပဲ၊ ဖျက်စီးမည့်သူဖြစ်နေပါရောလား။

“စံမင်းညံရယ် နင်ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အမေရာ ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်လား၊ သူလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရလားဗျ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့နေလာတာ ဘယ်လေး ဘက်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟဲ့ ... နေသာနေတာ၊ တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး တာ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ နိုင်ငံတို့ ဂရန်မြေစာရွက်၊ နေရာမရှိလို့ သနားတဲ့ညွှန်းနားလည်းမရှိဘူးလား၊ အခုထည်ဝါခုံညားတို့ကျေးဇူးကြောင့် ငါတို့မိမိချစ်အားတွေ့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ဘယ်အိမ်ထဲမှာက ဘယ်သူက တို့ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပြီး အကူအညီတွေ ပေးဖူးလို့လဲ”

“အမေတို့က အဲလိုလုပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ သူတို့ဘက်ကောင်းထင်နေတာမဟုတ်လား၊ အခု သူ့ဘက်က ဒီလိုအကျိုးပေးနိုင်လာတာ ဘယ်အောက်အောက်တန်းကျလဲ”

“ဪ ... နင်လိုလူက ဒီစကားပြောတယ်၊ နင်ဘက်ကသာ သူတို့ညံရင် ဒီလိုအောက်တန်းကျမှုမျိုးဖြစ်လာပါမလား၊ ဟဲ့ စံမင်းညံရဲ့ နိမိတ်မိသားစုအတွက်၊ ရပ်ရွာအတွက် ဘာတွေများကောင်းကျိုးလုပ်ပေးလို့လဲ၊ နင့်ကိုယ်နင်တောင် ကောင်းခဲအောင်နေခဲ့ဖူးလို့လား”

“မသိဘူးဗျာ၊ အမေတို့က ကိုယ့်သားသမီးနိမ့်ချဖွဲ့ပတ်တယ်လား၊ သားအစ်မချင်းအခြေအတင် အတိုက်အခံဖြစ်လာတော့ လူကြီးတွေ မနေသာ၊ ပြဿနာက ဒီလိုရန်ဖြစ်နေရုံနှင့် ပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးတို့ကြားထဲကနေ မေတ္တာအုပ်ခံပေးပါတယ် စံမင်းညံ၊ မင်းတို့ချင်း လူမှုရေးပြဿနာကို ရပ်ရွာအကျိုးမထိဘဲ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ရှင်းစေချင်တယ်၊ ထိခိုက်နစ်နာမှာက တစ်ဦး

တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ရွာလုံး ဘာအာမခံချက်မှမရှိဘဲ အိမ်အိမ်စိုက်စိုက် ရာမဲ့ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့မှာငွေကြေးရှိတယ်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေရှိတယ်။”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်ခါဖြစ်တုန်းက ကိုယ့်ရွာသားကို အနိုင်ကျင့်မခံရအောင် ငှက်၊ ဓားဆွဲထွက်ရတာကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါတောင်မင်းက သွားစိန်ခေါ်လို့ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာ။ အခုလည်း သူတို့အညွှာကိုသွားကိုင်တွေ သူကလည်း ဒီဘဲကံက အားနည်းချက်အညွှာကိုကိုင်ပြီပေါ့။”

“အဲဒါ သက်သက် ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ပါဝါပြတာ”

“နင့်မှာ အဲလိုပြနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိလို့လား။ အလကားကိုတောင် ကိုယ်ရည် ခံစားမလေးနဲ့ သွားပြီးစိန်ခေါ်တယ်။ ချောက်ချာတတ်တဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကကောင်းတယ်ထင်နေလား။ နင်ဒီကိစ္စ ရပ်တန်းကရပ်လို့ စံမင်းညံ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ ရပ်ရွာထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်နေ နင့်ကိုငါကိုယ်တိုင် သဘိပစ်မယ်။”

ဒေါ်စန်းမိုး ထိုသို့မကြိမ်းဝါးလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ သားသမီးပေးမယ့် အများချက်နာကိုပဲ ကြည့်ရမည်။

ကိုယ့်သားက ကိုယ်အပေါ်တောင်မှ မကောင်းတာ။ မကောင်းမှန်းသိလျက်နဲ့တော့ ကိုယ့်သွေးသားဘက်က အတ္တကြီးပြီးအားမပေးနိုင် စံမင်းညံ့က စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းတွေကိုဖွက်ပစ်ပြီး...

“ဒီလူခြိမ်းခြောက်တာကို သျှင်မင်းအိမ်ရောသိသလား”

“မသိလောက်ဘူး။ ထည့်ဝါနဲ့ညားက ဦးတို့ကို သီးသန့်ခေါ်ပြီးပြောတာ။ မင်းမှာရှိနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ စီဒီတွေကို မူရင်းရမှ ဒီရပ်အတွက် သူဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ်တဲ့။ သူတို့အသိုက်အဝန်းအားလုံး ထိမယ်ဆိုရင် သူပြောသလိုလုပ်ရမှာပဲတဲ့လေ။ သူ့ဘက်ကလည်း အားနားခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် သူ့ရဲ့ခြိမ်းခြောက်မှုတကယ်ဖြစ်လာအောင်လုပ်နိုင်တဲ့သူတွေပဲ။ အဲဒီတော့ စံမင်းညံ့ကို

တောင်ပန်တယ်။ ဒီကိစ္စကိုရပ်တန်းကရပ်ပါ။ သူ့ကိုဓာတ်ပုံတွေ၊ စီဒီတွေ အကုန်ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ မင်းမကျေနပ်ရင် မင်းတို့ချင်းယောက်ျားပီပီ ညှိတ်သလိုရှင်းကြ၊ ဦးတို့ကတော့ မင်းအမေကိုအားနားပေးမယ့် ရပ်ရွာကို တာ အထိပါးမခံနိုင်ဘူး။ ရပ်ရွာခွဲပြီးဖို့ စည်းလုံးဖို့ တိုးတက်ဖို့ မိသားစုတောင် ငဲ့ညွှာမယ့်သူတွေမဟုတ်ဘူး။”

လူကြီးတွေက အပြောသက်သက်ခြိမ်းခြောက်ရုံမဟုတ်တာ လာလည်လိုက်သည်။ စံမင်းညံ့ ကြောက်ရွံ့လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ထည့်ဝါနဲ့ညားရဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်မှုကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမိ စဉ်းစားနေတာ။ အမေက သူ့ကျောပြင်ကို ဗုန်းခနဲထုပြီး

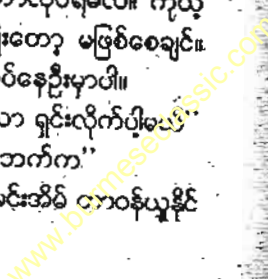
“စံမင်းညံ့ နင်ဘာအကြံတွေ ထုတ်နေပြန်ပြီလဲ။ သွား အဲဒါတွေ ပြန်ပေးလိုက်၊ နင်ဘာတစ်ခုမှမထားနဲ့။ ဘာမှလုပ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနဲ့။ ဘာကိုနိုင်မှာနေမှာဆို ပြန်နေလိုက်တော့ သွား။”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းတော့ အညံ့မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါမေ့ အထပ်စံမင်းခနဲရင် ကျွန်တော် လူသတ်မိလိမ့်မယ်။”

“နင်လူသတ်ချင်သလား ဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ငါ့ကိုသတ် စံမင်းနင့်ကို မွေးထုတ်မိတာ ငါ့ရှက်လွန်းလို့ နင်မှာအောက်တန်းကျတဲ့စိတ်တာ ငါ့ရှက်လွန်းလို့ပါဟဲ့ စံမင်းညံ့ရဲ့။”

အမေအော်ဟစ်လိုက်တော့ စံမင်းညံ့ စိတ်မချမ်းသာပေး။ အပေထည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ခြာင့် ရပ်ရွာထဲမှာ မိဘတွေမျက်နှာငယ်ရမှာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်။ ထမဲ့ သျှင်မင်းအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့လူခိုက်လုပ်နေဦးမှာပါ။

“ဦးတို့ ပြန်ကြပါ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှင်းလိုက်ပါမယ်။”
“မင်း အဲလိုတော့ အလွယ်မပြောနဲ့ ဟိုဘက်က။”
“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ရပ်ရွာမထိခိုက်အောင် သျှင်မင်းအိမ် တာဝန်ယူနိုင်မယ်။”

“မင်း သူ့ကိုဘာတွေသွားအကျပ်ကိုင်ဦးမလို့လဲ၊ သူ့ဘဝနဲ့ ပါစေ”

“ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ယောက်မှအားပေးမယ့်သူမရှိ စမ်းနည်းတယ်အမေ၊ သျှင်မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာတွေမှားခဲ့လို့လဲ၊ ကျွန်တော် ခံစားရသလောက် ဘာတုံ့ပြန်ခွင့်မှမရှိတော့ဘူးဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘဲ ကျွန်တော်နည်းလမ်းပြောင်းတိုက်မယ် အဲဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကဲ ... ကိုဘမောင်တို့ စိတ်အေးအေးထားပြီးပြန်ကြပါ။ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်စေရဘူးလို့ပြောတာ ကျွန်မ အာမခံပါတယ်။ ကျုပ်ရွာကိုထိရင်တော့ ရှင်တို့လိုပဲ ကျွန်မလည်း ကျွန်မသားကို ညှာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်ပါမယ်”

“အင်း အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချလက်ချပြန်လိုက်တော့ သူများကို နာမည်ဖျက် အပုပ်ချတာ ကိုယ့်အတွက်လည်းဘာမှ အကျိုးပါဘူး။ ရန်စရည်ရင် မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲရုံပဲရှိမယ်၊ လိမ်မာပါတော့မလို့ ကြီးတွေက စံမင်းညံ့ ပခုံးကိုပုတ်၍ပြောကာ ပြန်သွားသည်။ အမေရဲ့သက်ပြင်းရှိုက်သံတွေကြားရတော့ စံမင်းညံ့ လက်ထဲ တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။ ထည်ဝါခွဲညားရဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်မှုက ရောက်လွန်းနေသည်လား။

ပညာတတ်မို့ ဉာဏ်ပြေးတာကတော့ ဩချရလောက်ပေးလူတွေရဲ့အားနည်းချက်ကို အညှာကိုင်ကျမ်းကျင်တာကတော့ ဒီတန်းစားတွေရဲ့အတတ်ပညာဖြစ်မည်။

မင်းဘယ်လောက်ထိ သျှင်မင်းအိမ်ကိုချစ်နိုင်မလဲ ငါစောင့်ဦးမယ် ထည်ဝါခွဲညား။ ငါ့ရန်သူဖြစ်တဲ့မင်းကို ငါအနိုင်ယူပြမယ်။

အသန်း (၂၅)

“ဦးထည်ဝါ ... ဦးထည်ဝါ၊ ရှင်ထညီ၊ ကျွန်မမေးစရာရှိတယ် ပြန်လဲ”

သျှင်မင်းအိမ်အသံက နားထဲမှာမည်သော။ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခန်းခေါ်သံက တစ်ခုခုကိုဒေါသဖြစ်နေသလိုပင်။

“ဦးထည်ဝါ”

“ဘာလဲကွာ၊ မင်းကိုကိုလို့ခေါ်ရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ငါ့ကိုခနဲ ဆိုင်မှန်းသိရဲ့သား။ အဲဒီဦးထည်ဝါဆိုတာကြီးက နားကြားပြင်းကတ်ဖို့ ဘင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ့်နာမည်မဟုတ်သလိုပဲ ပြန်ခေါ်ကိုကိုလို့”

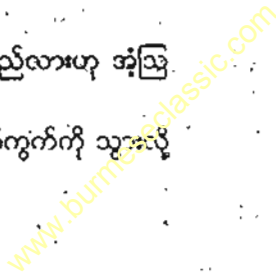
“မခေါ်နိုင်ဘူး။ အခုလေးတင် အမေတို့ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကျွန်မ နေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်လေးကို ရှင်ဝယ်မလို့ဆို၊ အဲဒါဘာလဲ တကယ်လား”

“ဟင်”

သတင်းက သျှင်မင်းဆီရောက်တာမြန်လှသည်လားဟု အံ့ဩ လှဲအိပ်နေရင်းက ထထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းအမေဖုန်းဆက်တာ၊ သူတို့က အဲဒီရပ်ကွက်ကို သွားလို့ ဘာ”

“သတင်းလာပေးတဲ့သူရှိလို့နေမှာပေါ့”

“အဲဒီသတင်းပေးတဲ့သူက စံမင်းညံ့မဟုတ်လား”

လှည့်ပတ်လိမ်ညာမထားချင်၍ သျှင်မင်းအိမ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အမေတို့ကို စံမင်းညံ့လာပြောတာတဲ့၊ ငါဖောက်ကျောင်းဆောက်တွေ လုပ်မပေးတော့ဘဲ ရှင့်ပရိတ်ရန်အတွက်ဝယ်လိုက်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါက”

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဦးထည်ဝါ၊ သူတို့ အဲဒီနေရာဖယ်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်သွားနေကြမှာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတောင်းဆိုတာတွေ များလွန်းနေလို့လား၊ အဲဒါဆို ဘာမှမလုပ်ပေးပါနဲ့၊ သူတို့လေးမှာ နေခြံအတိုင်းနေကြပါစေ၊ ဒုက္ခတော့သွားမပေးပါနဲ့”

“ငါ အဲလိုဒုက္ခမပေးရင် ငါတို့ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ် မင်းသိလားသျှင်မင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာလို့လဲ၊ ရှင်ကျွန်မကို ဘာမှမတိုင်မီ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီသတင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးအလောက်တောင် ပူလောင်နေကြပြီလဲမသိဘူး ဦးထည်ဝါရယ်၊ ရှင်ကျွန်မက သူတော်ကောင်းပါ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါလို့ ထင်ထားရင် ရှင့်ဇာတိရုပ်ပေါ်လာပြီ၊ ရှင့်ရဲ့ မင်းသားခေါင်းကြီးကျွတ်သွားပြီ၊ ကျွန်မကို အယုံသွင်းပြီး ကျွန်မနောက်ကျောကို ရှင်ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တာလား”

“သျှင်မင်း တော်ပါတော့”

စွာစွာသလဲ သူ့ကိုအပြစ်ပြောရန်တွေ နေသော သူမရဲ့ပါးစာလက်နှင့်လှမ်းပိတ်တော့ သူ့လက်ကိုဆွဲရုန်းကုတ်ဖဲကာ

“သွား... ကျွန်မကို လာမထိနဲ့၊ ရှင့်မှာ အဲလိုစိတ်ဓာတ်တယ်ဆိုရင် ရွံ့တယ်မှန်းတယ်”

“မင်းစွတ်ကောမနေနဲ့ ကိုယ်ရှင်းပြတာနားထောင်ဦး ကိုယ်မ

လုပ်ရင် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ကွဲရလိမ့်မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အဲလိုလုပ်မှ ရှင့်ကိုမှန်းပြီးကွဲမှာ၊ အခုကွဲမယ်နဲ့ မပေါင်းဘူး၊ လူဆိုးကြီး နောက်ကျောဓားနဲ့ထိုးတဲ့ လူယုတ်မာကြီး ချစ်ဘူး ရှင့်ကိုမချစ်ဘူး”

“သျှင်မင်း... မင်းကွာ”

“အား... ဖယ်နှော်ရှင်လွတ်”

သူမကို အိမ်ရာထဲခွဲလှဲ၍ နပမ်းလုံးပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသစိန်နေသော သူမအားသန်သန်နှင့် တွန်းထိုးရုန်းကန်၏။

ဆွဲရုန်းခိုက်ပုတ်ထုနှက်နေသော သူမလက်တွေကို ဖမ်းချုပ်ကာ ဖိတ်တိုတိုနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးသိမ်းကြိုးနမ်းပစ်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ စိယောက်လုံး မောပန်းချွေးပြန်ကာ ပွေယာကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်လန်သွားကြသည်။

“အဟင်... ဟင်”

“ဟာ... သျှင်... သျှင်မင်း၊ မင်းငိုနေတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာလို့ငိုတာလဲ”

သူလူးလဲထကာ ပွေထူပြီးမေးမှ သူမ သည်းသည်းထန်ထန် အော်ဟစ်ရှိုက်ငိုလေသည်။ တကယ်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးခြင်းပင်။

“သျှင်မင်း ဘာလို့ငိုတာလဲကွာ၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ရှင့်ကို ကွာရှင်းချင်တယ် ဦးထည်ဝါ၊ ကျွန်မကိုကွာပေး”

“ကိုယ်က မင်းနဲ့မကွာရှင်းချင်လို့ စံမင်းညံ့ကို ခြောက်လှန့်နေတာ၊ မင်းက ဘာလို့ကွာရှင်းချင်တယ်ပြောနေတာလဲ”

“ရှင်က စံမင်းညံ့ကို ခြောက်လှန့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အဲလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံးက ကြောက်လန့်ထုန်ထုန်နေလောက်ပြီ။”

ကျွန်မတို့ အားလုံးလုပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ သူတို့ပျော်နေကြတာပါ။

“အဲဒီလို မျှော်လင့်ချက်တွေရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဒီလိုလုပ်မိ ဆိုမှ စံမင်းညွှန်ကိုပိုပြီး မကောင်းပြင် ဖိအားပေးတော့မှာပေါ့ သူ့မင်းရဲ့ အဲဒီစီဒီခွေတွေ မှတ်တမ်းတွေအားလုံးနဲ့ ကိုယ်အလဲအထပ်လုပ်ထားပါ။”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်မှာ တခြားနည်းလမ်းသုံးစရာမရှိတော့။ အသနားခံတော်ငဲ့လို့လည်းမရ၊ ငွေပေးဝယ်လို့လည်းမရ၊ ညစ်ပတ်တာကို ညစ်ပတ်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ တိုက်စစ်ဆင်ကြည့်ရတာ သူ့မင်းရဲ့ လူကြီးတွေကို သူမကောင်းတာသိစေပြီး သူ့ကိုဖိအားပေးဖို့ တိုက်ဖို့ လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုမျိုး လူကြီးတွေကိုပါ စိတ်ညစ်အောင်ခြိမ်းခြောက်လို့ရတာ ကိုယ်မကောင်းဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တကယ်လို့ စံမင်းညွှန် ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့ညွှာဘဲ အလဲအလဲ အပေးအယူမလုပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ခြိမ်းခြောက်တယ် ပြောထားတာကို တကယ်လုပ်မှာလား၊ စံမင်းညွှန်ကို အရှုံးပေးလိုက်လား”

“နိုး ... စံမင်းညွှန်ကိုတော့ ကိုယ်အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ထည့်ဝါခဲ့ညား ပြတ်သားနေတာကြောင့် သူမဖိုးရိမ်မှုက အထိပ်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဘက်ကိုတည့်တည့်လှည့်ကာ သူ့မျက်စိကို မယုံမရဲစွာကြည့်၍

“ရှင်အဆုံးထိ ဘယ်လိုတွေလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆို ကျွန်မကို ပြောပါဦး၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့ တခြားသူတွေ ထိခိုက်မှာမျိုးဆို ကျွန်မလက်မခံဘူး”

“မင်းလို့ စေတနာမျိုးနဲ့ တခြားသူတွေအတွက် စံမင်းညွှန်

တတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ ကိုယ်တို့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါဘူးသွင်မင်း စိတ်ချပါ”

“အမေတို့တောင် အဲဒီသတင်းကြားပြီး တော်တော်စိတ်မကောင်းမိနေတာ။ ကိုယ့်ရဲ့ညွှန်အိမ်နဲ့ သူ့များတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မှာမို့လို့တဲ့လေ။ မေမေ့ပြီး ဖုန်းဆက်တော့ စိတ်ထဲအရမ်းကို ထိခိုက်ရတယ်။ အိမ်ခြေမဲ့သူတန်းစားတွေဆိုတာ အမြဲကျိုးလန့်စားစား ထိတ်လန့်နေရတာပါ”

“အဲဒါက စံမင်းညွှန် ငဲ့ညွှာတတ်စေချင်တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့် သူ့မိဘအပါအဝင် အားလုံးဒုက္ခရောက်မယ်အခြေအနေကို သူပဲကယ်တင်နိုင်မှာ။ ဒါကိုတောင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့မင်းကို အသိပေးတိုက်ခိုက်လိုက်တာလည်း မသိဘူး”

“ဟင် ... ကျွန်မကို အသိပေးတာ ရှင်ကိုတိုက်ခိုက်တာလား”
သူမ နားမလည်သလို၊ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်ကာမေးတော့ သူမခေါင်းလေးကိုပုတ်၍ သူပြုံးလိုက်ပြီး

“ကိုယ်ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ သူ့မင်းသိရင် ပေါက်ကွဲမယ်လေ။ ကိုယ်ကတစ်ဆင့်သူ့မင်းကို အသိပေး မတိုင်ပင်ချင်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မင်းသိရင် ခိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုမှခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ဘက်က တိုက်ခိုက်မှုမရှိတာနဲ့ သူကရဲတင်းပြီး သူ့လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွားမှာ။ အဲလိုလုပ်လို့ သူ့မင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သတင်းတွေ အင်တာနက်အနေ ပြန်သွားရင်၊ သူ့မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ဘာမှရစရာရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့မှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေရှိတယ်လေ။ ဖေဖေဆို အဲဒီစိတ်နဲ့ကျန်းမာရေးတောင် မကောင်းဘူး။ မေမေလည်း စိတ်ထိခိုက်နေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနည်းလမ်းကိုသုံးပြီး ကိုယ်တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ကြည့်တာပါ။ သူ့မင်း”

သူပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲလို့ ဖြေတော့နေရသော်လည်း ခုရိမ်စိတ်တို့က မပျောက်သေးပေ။ ထည့်ဝါခဲ့ညားကို လက်မထပ်ခဲ့လျှင်

ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်။

သူမ နောင်တပင်ရချင်ချင်ပါ။

“မင်း ဘာတွေ့နေတာလဲ သူ့ခင်မင်း။ ကိုယ့်ကိုမှားတယ်လဲ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပဲ မှားတယ်လို့ထင်တာ ရှင့်ကိုသာလက်မထပ်ခဲ့ရင် ဒီလိုကိစ္စတွေရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စံမင်းညွန့် လက်ထပ်ရင်သာ အဆင်ပြေမယ်ပေါ့လေ”

“အဲလိုဖြစ်လာမလား၊ မလာဘူးလားဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒီလိုပဋိပက္ခမျိုးဖြစ်မလာမှာကတော့ သေချာတယ်မဟုတ်လား”

သူ ကျွတ်ခနဲအသံပြုလျက် ခုတင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်သူ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ညဝတ်အင်္ကျီကို ခေါင်းကနေလှန်ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်ပစ်တင်လိုက်တာ။

“မင်းတို့ကြားမှာ ငါကပဲဝင်ရှုပ်နေတာ၊ အရှုပ်ထုပ်ကောင်မဟုတ်လားသွင်မင်း။ ထည်ဝါခွဲညားသာပေါ့မလာခဲ့ရင် မင်းတို့ချစ်နှစ်ယောက် အနောက်အယုတ်ကင်းကင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ကြည့်ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်၊ သာယာရွေးထွေးနိုင်မယ်”

“တော်တော့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

သူမ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ သူပီးစပ်ကို ခြေဖျားလေးထောင့်၍ လှမ်းပိတ်ရသည်။ သဝန်တို့ပြီး မခံချိုမခံသာပြောနေတာ သိလို့ ထည်ဝါခွဲညားက စိတ်ကောက်သလို သူမလက်ကိုပုတ်ချပြီး မျက်ကြိုးက စုချိတ်နေကာ ...

“ငါချစ်သလို မင်းမချစ်ဘူး၊ ငါချစ်သလောက် မင်းမချစ်ဘဲ စံမင်းညွန့်လောက် အရေးမပါဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ငါဒေတွဲ ဘာတွေ့ခဲ့ပြောနေတယ်နော်၊ ရှင်လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်တာလား”

“မင်းရော ဦးထည်ဝါလို့ မခေါ်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ရှင်တိုင်ပင်မထားတဲ့ကိစ္စသိလိုက်ရတော့ စိတ်ဆိုးလို့ပေါ့၊ လင်နဲ့မယားဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တိုင်ပင်ရမှာ”

“လင်နဲ့မယားဆိုတဲ့ အသိရှိရင် ခုနကစကားမျိုးမပြောသင့်ဘူး၊ စံမင်းညွန့်ကို စိတ်မပြတ်သလိုပြောတာ ငါဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ထင်လဲ”

“ကဲပါ ... လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်တာကြည့်လို့လည်း မကောင်းဘူး၊ မျက်နှာကြီးပြင်လိုက်”

“မပြင်ဘူး”

ထည်ဝါခွဲညား တကယ်ကို စိတ်ကောက်နေလေသည်။ သူမ စိတ်ကောက်လျှင် စိတ်ပြေအောင်ချောတတ်သူမို့ သူမလည်း သူ့စိတ်ပြေအောင် ချောရတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ အင်္ကျီချွတ်နှင့် ကျောခိုင်းနေသော ထည်ဝါခွဲညားကို နောက်ကနေသိုင်းဖက်လျက် သူ့ကျောပြင်ကျယ်ကို နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့်ထိပြီး ရှိုက်နှမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေ မြန်မြန်ပြီးပြတ်သွားရင်ကောင်းမှာပဲ၊ ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့ ဘာပဋိပက္ခတွေ့မှမရှိထဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တယ်၊ နစ်ဖက်မိဘတွေ့လည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ကျွန်မတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာပြီး တော့ သားသားမီးမီးလေးတွေအတွက် အချိန်ပေး”

“ဟင် ... မင်း ... မင်းမှာရင် ... ရင်သွေးလေးရှိနေပြီလား”

သူမဘက်ကိုလှည့်ကာ မျှော်လင့်တကြီးမေးတော့ သူမမျက်နှာလေး အရှက်သည်းကာ ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားသည်။

“မရှိသေးပါဘူး၊ စိတ်ကူးထဲမှာရှိတာကို ပြောတာ”

“အဲလိုစိတ်ကူးထဲရှိတယ်ပြောလို့ ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွင်မင်း၊ ကိုယ်ကလက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်အောင် ကြိုးစားပေးမယ်”

“ဘာကြိုးစားပေးမှာလဲ”

“ဪ... အားလုံးအဆင်ပြေအောင်လို့ပေါ့၊ စံမင်းညွန့်ကိုသာ

ရှင်းနိုင်ရင် ကိုယ်တို့အတွက် စိတ်ညစ်စရာဆိုတာရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။
“သူ့လွယ်လွယ်အလျှော့ပေးတတ်တဲ့သူ၊ သူများတွေကို ငဲ့ညှာ
တတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စရှေ့ဆက်တိုးလို့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆိုရင်
နောက်ထပ်နည်းလမ်းတစ်ခုနဲ့ တိုက်ခိုက်ဦးမှာပဲ”

“ကိုယ့်သူ့ကိုသွားတွေ့လိုက်မယ်၊ သူ့လည်းကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်နေ
လိမ့်မယ်၊ သူ့မှာမေးစရာတွေရှိနေမှာ၊ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုမေးစရာရှိတယ်။
မင်းမောင်လင့်ထားသလို သျှင်မင်းနဲ့ငါ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ဘူး။ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြရမယ်”

“ရှင် ရန်သွားစသလိုဖြစ်နေဦးမယ်၊ စံမင်းညံ့က ငယ်ငယ်တည်း
က သည်းခံတတ်တဲ့စိတ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက သူ့အကြောင်းတော်တော်များများ သိတယ်နော်၊
ငါ့အရမ်းသဝဏ်တိုတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ကို မင်းချစ်ခဲ့ပါလားလို့ တွေး
မိရင် ခါးသီးလွန်းတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းချစ်တဲ့ယောက်ျားက ငါ
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ချင်တာ”

“ရှင်ကလေး တကယ်လောဘကြီးတဲ့သူ”

“ဘာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ စိတ်မကောက်နဲ့နောက် ဒီတစ်ခါ
မချောဘူး”

သူမရဲ့အပြောလေးကြောင့် သူ့ရယ်လိုက်မိသည်။ သူမရဲ့
ပွင့်လင်းရိုးသားပုံလေးကို သူ့ခါကြောင့် ချစ်မိတာပဲ။ တချို့မိန်းကလေးတွေ
လို စိတ်ကုန်လောက်အောင် ကြာရှည်လည်း စိတ်မကောက်တတ်။

ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း အတီးကျန်ပျင်းခိုခြင်းမရှိ
အောင် ချောမောနှစ်သိမ့်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်။ အိမ်ထောင်မှု ထိန်း
သိမ်းတတ်သလို၊ သူ့အလိုဆန္ဒများကိုလည်း လိုက်လျောတတ်သည်။
ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို သူ့ဘယ်လိုလုပ် စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ တစ်သက်တာ

လုံးအတွက် ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း၊ လူယုဖို့ကြိုးစားနေသော စံမင်းညံ့ကို
သူ့ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ပေ။

အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားဘူးဆိုတာရှိပါ့မလား။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်
ပဲ စံမင်းညံ့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၆)

“စံမင်းညံ့ မင်းလားမှလာပါမလားလို့”

“ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်လို့လား။ စံမင်းညံ့ရာဇဝင်မှာ ကြောက်လို့ရှောင်ပြေးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အားမသန်လို့ မာန်လျော့လိုက်ရတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုလာဆွဲရင် ရှိသမျှအစွမ်းကို ပြန်ထုတ်ပြတတ်တယ်”

“မင်းလေးကြီးတယ်လို့ သတင်းဖွေးနေတာ မမှားဘူးပဲ။ အခုမင်းမျှော်လင့်ထားသလို ငါတို့လင်မယားမကွဲတော့ မင်းဘယ်လိုခံစားနေရလဲ”

“ရိုးပြေးဝေးတာ ယောက်ျားမဆန်ဘူးဆိုပေမယ့်၊ ကျုပ်ကရင်ဖွင့်ချင်နေတာနဲ့ အဲကိုက်ပဲဗျာ။ ကျုပ်အခု အရမ်းကြေကွဲနေတယ် နာကျင်နေတယ်။ ဟိုအရင် သျှင်မင်းနဲ့ ချစ်သူဘဝက အချိန်တွေကိုပြန်သတိရနေတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ကလေးကိုင်၊ သူ့ပခုံးလေးကို အတူလမ်းလျှောက်ခဲ့တာတွေ၊ လှူရှင်းတိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ ချိန်းတွေ့ပြီး၊ သူ့ပါးလေးတွေ နဖူးလေးတွေ ဆံပင်လေးတွေကို ဖြတ်ဖြတ်နိုးနိုးနမ်းရှိုက်ခဲ့တာတွေ”

“ဟိတ်ကောင်”

ဝန်တိုခြင်းတွေ အလိပ်လိုက်တက်လျက် မျက်နှာနီနီဖြင့် ဒေါသဖြစ်စွာအော်တော့၊ မခံချိမခံသာ အမြင်ကတ်လောက်အောင် စံမင်းညံ့

လျှောင်ရယ်လေသည်။

“ဒီထက်ထိတွေ့ပတ်သက်တာတွေပြောရင် ခင်ဗျားမှူးမေ့လဲ သွားဦးမယ်၊ ခင်ဗျားလည်းယောက်ျား၊ ကျုပ်လည်းယောက်ျား၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ ချစ်သူမိန်းကလေးကို မထိရက် မတို့ရက် မနမ်းရက်ဘဲ အလှထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မျိုးမရှိဘူးနော် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေးသိက္ခာကျအောင် မင်းလိုအောက်တန်းကျပြီး အလေ့နတော့လျှောက်ပြောကြမှာတော့ ဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမှာနမချင်းစာနာတဲ့စိတ် ငဲ့ညွှာတတ်တဲ့စိတ်မရှိဘူး။ တိုယ်အနိုင်ရဖို့ သူများကိုအပုပ်ချရမှာလည်း ဝန်မလေးဘူး”

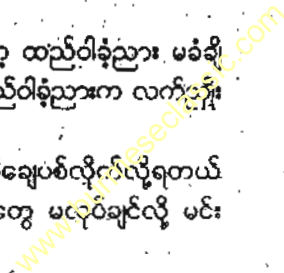
“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားရော သူတော်ကောင်းလို့ ထင်နေလား။ ကျုပ်ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်ချစ်သူကိုပြန်ရယူဖို့ပဲ ရည်ရွယ်တာ၊ ခင်ဗျားက နေအားကိုးနဲ့ အရင်းရှင်ဆန်ဆန် အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်တာ”

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားဘူးဆိုတာရှိလို့လား။ မင်းတောင်မလုပ်သင့်တာကို လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရသေးတာပဲ။ ငါကလည်း သျှင်မင်းကို မစွန့်လွှတ်ရဖို့အတွက် ကျန်တာတွေကို စတေးပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး စံမင်းညံ့။ မင်းက မလောက်လေး မလောက်စား မတောက်တခေါက်ညာဏ်လေးနဲ့ ငါ့ကိုထောင်ချောက်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားသတဲ့လား။ ဖားတုပြီး ခရုရန်ရင် အိုင်ပျက်ရုံပဲရှိမယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ ငါမင်းကို သနားတယ်ကွာ”

“တောက်”

စံမင်းညံ့ ခံရခက်စွာ တက်ခေါက်တော့ ထည့်ဝါခဲ့ညား၊ မခံချိမခံသာဖြစ်သွားအောင် ပြန်ပြီးလျှောင်ရယ်၏။ ထည့်ဝါခဲ့ညားက လက်ဖျားနှင့်လက်မပွတ်ပြီး ...

“မင်းလိုကောင်လေးမျိုးကို ဒီလိုပွတ်ချေပစ်လို့လဲလို့ရတယ်နားလည်လား။ သျှင်မင်းကြောင့် ငါ့အကုသိုလ်တွေ မလုပ်ချင်လို့ မင်း

သက်သာနေတယ်မှတ်ပါ။ မဟုတ်လို့ကတော့”

“ခင်ဗျားကြမ်းဝါးတိုင်း ကျွန်ကကြောက်ရွံ့မယ်သူမဟုတ်ဘူး ဦးထည်ဝါ။ ကျွန်ကို သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားအောင် ခြောက်လှန့်နိုင်တဲ့သူ မရှိသေးဘူး။ မယှဉ်ပြိုင်ရသေးဘဲ ကျွန်ကိုရှုံးနိုင်သွားပြီထင်ပြီး ဂုဏ်ယူ နေတာလား။”

“မင်းငါ့ကိုပေးဖို့ စိဒီနဲ့ ဓာတ်ပုံမူရင်းတွေပါလာတယ် မဟုတ် လား။ မင်းမိဘနဲ့ ရုပ်ရွာကလူတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် မင်းလာတောင်မယ် တယ်ထင်တာ”

“ပေးဖို့တော့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်းပန်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ အထဲ အထပ်လုပ်ဖို့၊ နောက်ထပ်ယှဉ်ပြိုင်မှုက နောက်ဆုံးစိန်ခေါ်ခြင်းပဲ”

“ဘာ”

“ရပ်ရွာလူကြီးတွေဆီက သတင်းကြောင့် ခင်ဗျားအရမ်းကို ပျော်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒါကိုအလျော့ပေးဖို့ စဉ်းစားတာက အရှုံးပေး လိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဦးထည်ဝါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက် စေဘဲ တရားမျှတတယှဉ်ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“စားချင်းယှဉ်ခတ်မလို့လား။ သေနတ်ချင်းယှဉ်ပစ်မလို့လား”

“အဲဒါက ဥပဒေမဲ့လုပ်ရင်တွေပါ။ ကျွန်နဲ့ခင်ဗျား တင်းနစ်ရိုက်မယ်”

“ဘာ ... တင်းနစ်ရိုက်မယ် ဟား”

တင်းနစ်မရိုက်တတ်တဲ့သူကို ဆရာတစ်ဆူလို ကျွမ်းကျင်နေ သည့် သူကစိန်ခေါ်တာ သက်သက်မဲ့ညစ်ပတ်တာပေါ့။ စံမင်းညှပ်က ခန်းခနဲပြုံးပြီး

“ဘာလဲ ခင်ဗျားကြောက်လို့လား”

“ငါမရိုက်တတ်တာကို စိန်ခေါ်တော့ မင်းကလူလည်လူတတ် ကြီးလုပ်သလိုဖြစ်မနေဘူးလား။ ငါက မင်းလိုကြေးစားတင်းနစ်ရိုက်စား နေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ဘာကိုတရားမျှတတဲ့နည်းလမ်းလို့ ပြော

နေတာလဲ။ ယောက်ျားပီသတဲ့ နည်းလမ်းကိုရွေးချယ်စမ်းပါ”

“ကျွန်က ဒီတစ်ခုပဲတတ်တော့ ဒါကိုပဲရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်။ ခင်ဗျားကြောက်တယ်ဆိုရင် အရှုံးပေးတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ နော် ရပြီလား”

“ကျွတ် ... မင်းအောက်တန်းကျတာပဲ”

အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စိန်ခေါ်မှုကြောင့် ယောက်ျားပီသဘူးလို့ ပြောမိလည်း စံမင်းညှပ် နာကျင်မှာမဟုတ်ပေ။ အနိုင်ရလိုမှုတစ်ခုတည်းကိုပဲ အပိုင်သေချာလိုချင်နေခဲ့တာဖြစ်မည်။

ဒီကောင်ရဲစိတ်က တကယ်ကို အခြေအမြစ်အလေးအနက်မရှိ။ သူ့ကိုနိုင်ချင်စိတ်နှင့် သျှင်မင်းအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် ဒါပဲသိသည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသောအိတ်လေးကို တဆဆလုပ်နေကာ

“သျှင်မင်းအတွက် စားချင်းတောင်ယှဉ်ခတ်ရမှာတော့ ဒါကိုမယှဉ်

ပြိုင်ရဲစရာဘာရှိလဲ။ ကျွန်လည်း သျှင်မင်းနဲ့လက်ထပ်လို့ရအောင် ငွေစုနိုင်ဖို့ အတွက် သူများနိုင်ငံမှာ အသေအလဲကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ကြေးစားအဆင့် ထိရောက်အောင် ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းခဲ့တယ်ထင်လဲ။ အဲဒီအပင် ပန်းခံ ကြိုးစားခဲ့ရတာတွေအတွက် ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုတော့ ထိုက်ထိုက် တန်တန် ရသင့်တာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်ရဲ့မျှော်လင့်ချက် တွေကို ခင်ဗျား သာသာလေးငွေနဲ့ဝယ်ပြီး ကောက်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားတရားတယ်လို့ ထင်နေလား”

“ကံတရားလို့ မဖြေသိမ့်ဘဲ၊ လောဘနဲ့လိုက်ပြီးတိုက်နေတော့

သျှင်မင်းရဲ့အမုန်းတွေပဲရမှာပေါ့။ မင်းအဲဒါကို ခံစားနိုင်လို့လား”

“သွေးရွေးသွေးတမ်းနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ကျွန်ကိုဖြေသိမ့်မနေနဲ့

ဦးထည်ဝါ။ ကျွန်ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ အားကစားနည်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်တာ တရားမျှတတယ်လို့ ကျွန်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားအရှုံးပေးပြီး လက်လွှတ်လိုက် မယ်ဆိုရင် ကျွန်ဒါတွေပေးမယ်။ အရာအားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ရောက်

သွားတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း မပွန်းပဲ့တော့ဘူးပေါ့။”

“သျှင်မင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ မင်းရှေ့လှိုင်းတန်းတယ်ထင်တယ်။”

“တစ်ခုလတ်၊ မုဆိုးမ ဘာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတန်ဖိုးထားတာတယ်။ စိတ်ချမ်းသာတယ်။”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာစိုးလို့ ငါသျှင်မင်းကို ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဘာ”

“ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ကို စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ မေတ္တာပို့ရအောင် ငါအရှားမဟုတ်တာ၊ မင်းရဲ့စိန်ခေါ်မှုက တရားမမျှတပေမယ့် ငါလက်ခံတယ် စံမင်းညံ့၊ မင်းလိုအရှားကို ငါအနိုင်ယူပြမယ်။”

“ဟား... သူ့ရဲကောင်းကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားကို လေ့ကျင့်ချိန်နှစ်ပတ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ရင် သျှင်မင်းကို ကျုပ်လက်ထဲကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူထည့်ပေးနိုင်ရမယ်။ ခင်ဗျားနိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ဂုဏ်သိက္ခာတွေအားလုံး ပြန်ပေးမယ်။ ကျုပ်မြတ်နိုးတဲ့ သျှင်မင်းကိုလည်း တစ်သက်လုံးပြန်မတောင်းတာတော့ဘူး။ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ဗီဇာလည်းပြည့်ပြီဆိုတော့ တာတာပြန်ဆက်ပြီး ပြန်ရုံပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲ စည်းကမ်းတွေကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။”

ရင်ထဲအောက်သီးအောင်သက်နိုင်သော်လည်း ထည်ဝါခံညွှားခေါင်းညှိတ်ပြရသည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်တာ သျှင်မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာနှင့် ယောက်ျားဝီသီချင်သည် စိတ်ကြောင့်ပါ။

“ငါ့ကိုစိန်ခေါ်လာရင် ငါလည်းကြောက်လန့်ပြီး အရှုံးပေးတတ်ဘူး စံမင်းညံ့၊ မင်းက မင်းကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်စားနေတဲ့ ဒီနည်းနဲ့ စိန်ခေါ်တယ်။ ငါက ဘယ်လိုဟာလဲဆိုတာတောင် မသိတဲ့ကောင်၊ တရားမမျှတမှန်းသိပေမယ့် သျှင်မင်းအတွက် ငါ့ဂုဏ်

ကျွာအတွက် ငါ့လုပ်ငန်း၊ ငါ့အသိုက်အဝန်းဂုဏ်သိက္ခာအားလုံးအတွက် ဦးစားမယ်။ ရှုံးမယ်လို့တော့ရင် ငါဘယ်တော့မှ အနိုင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ တော့ ငါနိုင်ကို နိုင်စေရမယ်။”

စံမင်းညံ့ရဲ့ လှောင်သလိုအပြုံးကခံရခက်စေသည်။ မပြိုင်ခင်က အပြုံးသားဟု တွေးနေဟန်တူ၏။

နိုင်မှာသေချာနေသော ပြိုင်ပွဲတစ်ခုအတွက် ကြိုးပမ်းသော ဟန်ရှိသည်။ သူ့ဘာကြောင့် သွေးပျက်ကြောက်ရွံ့ရမှာလဲ။ သျှင်မင်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်လျှင် သူ့နိုင်အောင်ကြိုးစားရုံပဲပေါ့။

မလွယ်ကူမှန်းသိပေမယ့် သျှင်မင်းကိုချစ်သော ချစ်ခြင်းတရား ပြုစဉ်။

အခန်း (၂၇)

“ဟင်”

သူမ အသိစိတ်များနိုးထလာသည့်အချိန်တွင် အိပ်ရာဘေးမှာ ထည်ဝါခုံညားမရှိ။ ဘယ်သွားတာလဲ။ ရေအိမ်ဝင်လို့လား။ အချိန်မျိုး သူတစ်ခါမှအိပ်ရာမထဘူးပါ။ သူမပဲ စောစီးစွာ အိပ်ရာထလာသူကိုစောင်ခြုံပေး အနမ်းပေးပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ခဲ့တာ။

အိပ်ရာထပျင်းပြီး အိပ်ပုတ်ကြီးတဲ့သူက ဘာတွေလုပ်ဖို့ ဦးကောင်းစွာ အိပ်ရာထသွားတာလဲ။

သူမ ရေခန်းချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်အချိန်ထိလည်း ထည်ခုံညား အခန်းထဲပြန်ဝင်မလာသေးပါ။

“အေးနွဲ့... နင်တို့အစ်ကိုလေး အောက်ထပ်ဆင်းလာလား”

“ရှင်... အစ်ကိုလေးက မနက်ငါးနာရီထိုးလောက်တည်း အပြင်သွားတယ်လေ။ ကိုဘဇံ ကားမောင်းလိုက်ဖို့တယ်။ မမလေး ပြောမသွားဘူးလား”

“ဟင်အင်း... ပြောမသွားဘူး။ ဘာအကြောင်းကိုစွဲအရှေ့လို အစောကြီးတောင် သွားရတာလဲ။ ဟိုအိမ်မှာနေတုန်းကရော ဒီလို အရေးအကြောင်းကိုစွဲရလို့ စောစောအိပ်ရာထသွားရတာမျိုးရှိလား”

“မရှိဖူးဘူး၊ မမလေးရဲ့၊ အစ်ကိုလေးက နေ့ဘက်နဲ့ ညဘက်ပဲ လုပ်လုပ်တာ၊ မနက်ပိုင်းကတော့ ဆယ်နာရီထက် စောနိုးရင် တစ်အိမ်မျိုးကို သောင်းကြမ်းတော့တာပဲ။ မေမေကြီးကနိုးခိုင်းလို့ နိုးပေးတဲ့အလုပ်အစားတစ်ယောက်ကိုတောင် အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖူးတယ်။ အဲလောက်ထိ အစ်ကိုလေးက အိပ်ရေးမက်တယ်”

အေးနွဲ့ပြောပြနေမှ သျှင်မင်းအိမ် ပိုပြီးအံ့ဩရသည်။ ဒီလောက်အိမ်ကောင်းကောင်းနှင့် အိပ်ရေးမက်တဲ့သူက သူမကို အသိမပေး မပြောအဆို ဘယ်ကိုထလွှားပြန်တာလဲ။

စံမင်းညှပ်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြန်ပြီလား။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဖုန်းခေါ်ကြည့်တော့ စက်ကပိတ်ထားသည်။

“မမလေး ဘာစားမလဲဟင်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဦး အေးနွဲ့ရယ်၊ ဘာမှလည်းစားချင်စိတ်မရှိဘူး။ သူ့ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေဖြစ်နေလဲ စိတ်ပူနေတယ်၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စပြဿနာတွေ ဘာတွေမဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဖြစ်လည်း အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်ရှင်းလိုက်ရတာမျိုးမရှိပါဘူး။ တာဝန်ခံတွေက သူတို့ဘာသာပြေလည်အောင် ရှင်းလိုက်ရတာချည်းပါပဲ”

“သူ... သူအဖေများ ကျန်းမာရေးအခြေအနေတော်တော်ဆိုးလို့လား”

“သူတို့မှာ ဆေးကောင်းပါးကောင်း သမားတော်ကောင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမလေးရဲ့၊ အစ်ကိုလေး ပြန်လာမှာပါ”

အေးနွဲ့က စိတ်သက်သာရန် ဖြေသိမ့်နေသော်လည်း သူမရင်ထဲမှာ ပွဲပန်နေဆဲပဲဖြစ်သည်။ စံမင်းညှပ်နှင့် တွေ့ဦးမယ်ပြောထား၍ ပြဿနာတွေ ထပ်ဖြစ်နေဦးမှာစိုးလို့ပါ။

သူမ တစ်မနက်လုံး နေမထီထိုင်မသာဖြင့် ခြံအဝင်ပဘက်ကို လည်ပင်းတရည်ရည် တမျှော်မျှော်နှင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆယ်နာရီကျော်လို့

ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း ကုမ္ပဏီကို မရောက်သေး။

“မမလေး နွေလယ်စာ စားတော့မလား”

“ဟင် ... ဘယ်နှစ်နာရီထိုးသွားလို့လဲ”

“နွေလယ်ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီ မမလေး။ မနက်လည်း အားမုစားဘူး။ အစ်ကိုလေးကို မစောင့်တော့ဘဲ စားလိုက်ပါလားဟင်”

“မစားသေးပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကိုစောင့်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘဲ၊ သူမစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် စားဝင်နိုင်မှ မဟုတ်ပေ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေများနေတာ၊ သူ့ကိုရင်ထဲက တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိလားလို့ပဲလား။

သူမအပေါ်ဂရုစိုက်တာ၊ တန်းဖိုးထားတာ၊ နွေးထွေးလိုက်လျော့ရှိတာလေးကို သူမအလေးအနက် ခံစားမိလာတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည့်

ရန်ဖြစ်လိုက် ချော့လိုက် သဝန်တွေတိုလိုက်ဖြင့် သူ့နေရာမှာ ပျော်စရာလည်းကောင်းလာပါသည်။ သူမက သူတို့အသိုက်အဝန်းမှ လိုက်လျော့ညီထွေနေပေးရတာကနည်းပါးပြီး သူကသာ သူမနှင့် သမဇာတဖြစ်အောင်နေပေးတတ်တာကများ၏။

ဒါတွေကြောင့်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အပေါ်ယုံကြည်အားကိုးလာခဲ့မိတာ။

“တီ ... တီ”

“ဟင်”

ခြင်းထဲဝင်လာသော ကားဟွန်းသံကြောင့် သူမအတွေးတွေမှာ သွားစား၊ ကဗျာကသီ သူ့ကားအနီးအပြေးသွားမိသည်။

“ကို ... ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဟင် နေမကောင်းတာလား”

မျက်နှာတစ်ခုလုံးက နီခဲ့ပြီ။ အားမရှိသလို ခွေခေါက်နေသည့် ပုံစံမို့ ကားထဲကထွက်လာသော သူ့လက်မောင်းကို တွဲကိုင်မိသည်။

“အား”

“ဟင် ... လက် ... လက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မကိုင်တာ နာလို့လား”

နာကျင်စွာရှုံ့မဲ့နေတာမို့ သူမခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ စိုးရိမ်သွားရသည်။

“ကိုဘစ် အဲဒါတွေ သိမ်းထားလိုက်ဦး”

ကိုဘစ်ကို သိမ်းထားခိုင်းတာတွေက စံမင်းညံတင်းနှစ်ရိုက် တုန်းက မြင်ဖူးထားတာတွေပါ။

“အား ... ကျွတ်ကျွတ်”

ခြေထောက်တွေကလည်း မတုန်းနိုင်တော့သလို စုံရပ်ပြီး ညည်းညူသည်။

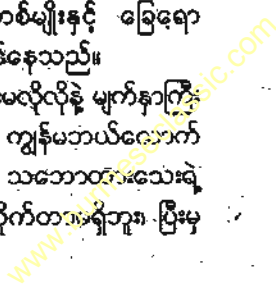
“ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လာတာလား၊ ဘယ်နေရာမှာ ထိခိုက်လာတာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကိုက အစောကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့ ထသွားတာလဲ၊ ဆေးခန်းရော ဝင်မပြုခဲ့ဘူးလား၊ ဟိုဘက်ကရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

သူမ စိတ်ထဲထင်သလို စိုးရိမ်တကြီး မနားစာမိမ်းရမနေတာမို့ သူရယ်ချင်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မရယ်နိုင်မိ။

ဒီနေ့ တင်းနှစ်ရိုက်ဖို့ ဆရာငှားပြီး သင်ခဲ့သည်။ အလေ့အကျင့်အတွေ့အကြုံမရှိသူမို့ သေမတတ် ခက်ခဲပင်ပန်းတာ မပြောပါနှင့်တော့။ ပြေးရလွှားရတာတစ်မျိုး၊ အားထည့်ရိုက်ရတာတစ်မျိုးနှင့် ခြေရောလက်ရော မလှုပ်မရှားနိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသည်။

“ကိုကို ... ကျွန်မမေးတာဖြည်းလေ၊ ပြုံးမလို့လို့နဲ့ မျက်နှာကြီး

က ရှုံ့မဲ့နေတာပဲ၊ မပြောမဆိုနဲ့ ထွက်သွားလိုက်တာ ကျွန်မဘယ်လောက် စိတ်ပူနေရတာပဲမဟုတ်လဲ၊ ကျွန်မကို ရှင့်မိန်းမလို့ရော သဘောထားသေးခဲ့လား၊ ဘာကိစ္စမဆို အရင်ဆုံး အသိပေးတိုင်ပင်လိုက်တာမရှိဘူး၊ ပြီးမှ

ဘာဖြစ်ပါတယ်၊ ညာဖြစ်ပါတယ်နဲ့၊ ရှင်သာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရှင်မိဘတွေက ကျွန်မကိုအပြစ်တင်ဦးမယ်၊ သူတို့သားနဲ့ မပေါင်းနဲ့ဆိုပြီး ကွာရှင်းခိုင်းမယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကိုအဲလိုဖြစ်စေချင်နေတာလား၊ ပြောပါဦး ဦးထည့်ပါ။

“သျှင်မင်းရယ်... တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းစိုးရိမ်တာကလည်း ဗလစ်ဆန်နေတာပဲ၊ မေးတာတွေရော ပြောတာတွေရော အပြစ်တင်တာတွေရော၊ တစ်ချိန်တည်းလုပ်နေတော့ ကိုယ်က ဘယ်ကနေစပြေရမှာလဲ၊ ကိုယ်ဒီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေလို့ အိမ်ထဲ အရင်တွဲခေါ်ပါဦးတော့လား”

“ဟင်... တစ်ကိုယ်လုံးနာနေတာ၊ ခြေထောက်တွေရောလား၊ လာလတ် ကျွန်မကိုအားပြုပြီးတွဲနော်၊ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလား”

“နေပါစေ၊ ပြီးမှ ကိုဘခံ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးလာလိမ်းပေးလိမ့်မယ်၊ အား... ကျွတ်ကျွတ်”

တကယ်ကို ထည့်ပါနဲ့ညား နာကျင်နေဟန်တူပါသည်။ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ တော်ရုံတန်ဖွဲ့ဆို ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းညူမှာမဟုတ်။

“ကိုကိုထိုင်နော်၊ အခုလိုဖြစ်တာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကိုယ်တင်းနစ်ရိုက်လေ့ကျင့်နေတာ”

“ဘာ”

ဆိုဖာခုံရည်မှာအတူ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

“ဘာအတွက် လေ့ကျင့်နေတာလဲ၊ ကိုကိုအသက်အရွယ်က အရိုးအဆစ်တွေက မာနေပြီဥစ္စာ၊ အခုမှ ဝါသနာပါလို့ လေ့ကျင့်နေတာလား၊ ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ”

“ကိုယ် စံမင်းညံနဲ့ ပြိုင်ရမှာ”

“ဟင်... စံ... စံမင်းညံနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူစိန်ခေါ်တာ၊ သူ့ကိုမနိုင်ရင် ကိုယ်မင်းကို စွန့်လွှတ်ရမှာ သျှင်မင်း”

“အို... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါသနာပါ အဲဒီတက်မှာထူးချွန်ပြီး ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ အနိုင်ရတယ်၊ အခုနိုင်ငံခြားမှာ ကြားစားအဆင့်ထောင် အောင်မြင်နေတာ၊ ဘာလို့ သူ့စိန်ခေါ်မှုကို စိန်ခံမဲမဲ လက်ခံလိုက်ရတာလဲ၊ မလုပ်ရဘူးကိုကို၊ ဟင်အင်း မဖြစ်ဘူး”

“သူစိန်ခေါ်တာကို လက်မခံရင် ကိုယ်ကရှုံးပြီးသားပဲ သျှင်မင်း၊ အထိ စိန်ခံ ဓာတ်ပုံတွေ မပေးသေးဘူး၊ မင်းတို့ရပ်ရွာကို ပထိခိုက်အောင် ရှောင်လိုက်ပေမယ့်၊ သူနိုင်မှာသေချာနေတဲ့ ဒီနည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ သူမတရားတာပေါ့၊ အောက်တန်းကျတာ တရားလွန်နေတာကိုကို၊ ဒီကိစ္စကို ဘာလို့သျှင်မင်းကို မတိုင်ပင်တာလဲ၊ အသိမပေးတာပေါ့”

“အသိပေးတိုင်ပင်ချိန်မရဘူး၊ ကိုယ်တွေဝေနေတာကိုတောင် မရှုံးလို့ သတ်မှတ်ချင်သေးတာ၊ မာနတော့ ဘယ်အထိခိုက်ခံမှာလဲကွာ၊ ကိုယ်သူ့ကို နိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကိုကို”

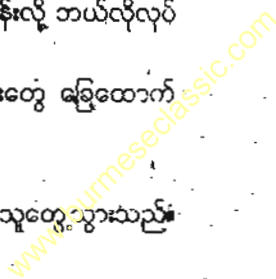
ရှုံ့မဲ့ရင်းပြောနေတာက စိတ်မချမ်းသာစရာပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ဒီနည်းနှင့်တော့ စံမင်းညံကို မနိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာသိဖို့ တာင်းသည်။

ဒါဟာတကယ်ကို မတရားမမျှတသည့် ယှဉ်ပြိုင်မှုပါ။ ထည့်ပါ ညား၊ တကွတ်ကျွတ် ညည်းညူနေတာကို သနားလွန်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သူမမျက်ရည်တွေဝဲလျက်၊ သူ့လက်မောင်းတွေ ခြေထောက်တွေကို ဖွဖွလေးကိုင်တွယ် ဖွတ်သတ်မိသည်။

“သျှင်မင်း”

သူမ မော့ကြည့်တော့ သူမမျက်ရည်တွေကို သူတွေ့သွားသည်။

“သျှင်မင်း ဘာလို့မျက်ရည်ကျတာလဲ”

“ကိုကိုကိုသနားလို့၊ ကိုကို အပင်ပန်းလည်းခံနိုင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ယောက်ျားပဲတွာ၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကိုကို မနိုင်နိုင်ဘူးလေ၊ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံယူဉ်ပြိုင်နေမှာလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်အရှုံးပေးရမှာလား၊ မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ အရှုံးပေးအားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ရနိုင်ပေမယ့်၊ မင်းကိုတော့ ကိုယ်စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ သျှင်မင်း၊ သူလိုချင်နေတာမင်း၊ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ သူ့အောက်တန်းကျနေမှာပဲ”

“အောက်တန်းကျတဲ့သူနဲ့ပြိုင်ပြီး မမိုက်မဲသင့်ဘူး ကိုကို”

“ယှဉ်ပြိုင်ပြီးမှရှုံးရင် မာနတော့ပြန်ရပါသေးတယ်”

“ကျွန်မကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာထက် ရှင်မာနက ပိုအရေးကြီးနေလား ကိုကို”

“မင်းကိုမစွန့်လွှတ်ရဖို့အတွက် ကိုယ်နိုင်အောင်ကြိုးစားသေချင်သေသွားပါစေ၊ ဒီနှစ်ပတ်အတွင်းမှာ နေ့ရောညရော ကြိုးစားမခံချင်စိတ်များနှင့် ပြောနေသော်လည်း နာကျင်မှုများအပင်ပန်းခွမ်းနယ်နေပါသည်။ သူမရင်ထဲဘယ်လိုမှပင် မကောင်းနိုင်သလို ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေကိုလည်း ပိုရှုပ်ပင်လေးစားမိကာ လည်ပင်းကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုကို နာကျင်ခံစားနေတာ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကျွန်မလက်ထပ်မိတာမှားပြီလို့ နောင်တမရဘူးလားဟုင်”

“ဘုရားပေးတဲ့ဆုလဒ်တစ်ခုလို့ပဲ ကိုယ်အောက်မေ့ပါတယ်လို့သိအောင် ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးလို့ မင်းကိုကျေးဇူးတင်တာ ဒီလိုပင်ပန်းမှုတွေနဲ့ မင်းကိုကိုယ်ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်တမ်းပြခွင့်ရလို့ ကိုယ်ဝမ်းသာနေတာပါ သျှင်မင်း၊ တကယ်လို့ ကိုယ်ရှုံးခဲ့ရင်”

တောင် မင်းကိုကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသွားမှာပဲလေ”

“ကျွန်မ သိအောင်အပင်ပန်းခံကြိုးစားစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မသိပါတယ် ကိုကို၊ အဲလိုသိလာလို့လည်း ကိုကို ပိုပိုပြီးချစ်လာမိပါတယ်”

“အဲဒီစကားအမြဲတမ်း ကြားခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အသက်စွန့်သွားမယ် သျှင်မင်း”

“ကိုကို”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လျက်နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဧည့်ခန်းထဲကို ဆေးပုလင်းလေးကိုင်လျက် ကိုဘဲဖံဝင်လာသည်။

“ကိုဘဲ ဆေးပုလင်းပေး၊ ကျွန်မလိမ်းပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုဘဲ ခြံထဲမှာတင်းနှစ်ကွင်းလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါ၊ သင်တန်းဆရာမလာခင် အမြန်ပြီးအောင်လုပ်ရမယ်နော်၊ ဟိုသွားရိုက်ရတာ ကားမောင်းသွားရတဲ့အချိန်ပုံတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အလုပ်သမားတွေ ခဏနေရောက်လာရင် အမြန်လုပ်ကြမှာပါ၊ ကြိုပြီးရှင်းသင့်တာတွေလည်း ရှင်းနေပါတယ်”

“ဒီနေ့အပြီးနော်”

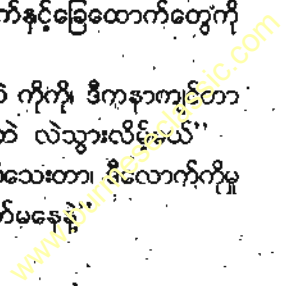
“ပြီးမှာပါ၊ သခင်လေး”

“ရပြီ သွားတော့”

ကိုဘဲ ထွက်သွားသည်နှင့် သူ့လက်နှင့်ခြေထောက်တွေကို သူ့ဆေးလိမ်းနှိပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ အလောတကြီးဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို၊ ဒီကနာကျင်တာတွေတောင် မပျောက်သေးဘူး၊ ကိုကိုမခံနိုင်ဘဲ လဲသွားလိမ့်မယ်”

“မင်းအတွက်ဆို အသက်တောင်ပေးပုံသေးတာ၊ ဒီလောကီကိုမူ စရာလား၊ မင်းသာအရမ်းစိုးရိမ်ပြီး ပျာယာခတ်မနေနဲ့”

“စိတ်ပူတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ ထမင်းတောင်မစားနိုင်ဘူး”

“ဟင်... မင်းအခုချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“အင်း... ရှင့်ကိုမိုးလင်းတည်းက မတွေ့ရလို့ မနက်စာလည်း မစားမိဘူး၊ ရှင်ရော”

“ကိုယ်ဒီလောက် ပင်ပန်းနေတာ ဘာစားလို့ဝင်မှာလဲ”

“ဒါဆို အေးခွဲတို့ကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ကိုယ့်လက်က အရမ်းနာပြီးအောင့်နေတာ၊ ဇွန်းခရင်းကိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“မင်းခွဲကျွေး”

“ရှင်ကလေး တစ်ခါတလေကျရှင် လူကြီးလူကောင်းပုံစံနဲ့ တစ်ခါတလေကျတွေ့လည်း ကလေးလေးအတိုင်းပဲ”

“မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ကလေးလေးပဲဖြစ်ချင်တယ် သျှင်မင်း၊ မင်းရဲ့ ပြောဆိုဆုံးမမှုတွေ ပြုစုယူမှုတွေကိုခံချင်တယ်၊ မင်းဂရုစိုက်ရင် ရင်တွေ တလိုက်တလိုက်တုန်အောင် ကြည်နူးမိတယ်၊ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ပါရစေနဲ့လို့ ဘုရားမှာဆုတောင်းတတ်နေပြီ သျှင်မင်း၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ”

ရှင့်ရဲ့အဲဒီအံ့ပြောတွေကို ကျွန်မလည်း စွဲလမ်းနေရတာပါလို့ မပြောဖြစ်တော့၊ သူ့ကိုသာ ညင်ညင်သာသာလေး ဆေးလိမ်းပေးနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုကလေးလေးတစ်ယောက်လို ထမင်းခွဲကျွေးရ၏။ ဒီလိုဘဝလေးကို သူမလည်း ပျောက်ဆုံးမသွားစေချင်ပါ။ ဒီယုညိုပြိုင်မှုရဲ့ အဆုံးသတ်က ဘာတွေဖြစ်လာမှာပါလဲ။

အခန်း (၂၀)

ချွေးဒီးဒီကျကာ ပင်ပန်းနေသည့် ထည်ဝါခုံညားပုံစံက ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်တော့သည့်ပုံစံပါ။ သင်တန်းဆရာက ထရိန်နှင့်ပေးနေသည့် မှန်သော်လည်း ထည်ဝါခုံညားကို ငဲ့ညှာစိတ်နှင့် နားချင်နားပါလားဟု ပြောသော်လည်း ထည်ဝါခုံညား စိတ်မလျော့။

အအေးပန်းလေးနားမှာ ထိုင်နေသော သျှင်မင်းအိမ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ အားတင်းပြုံးပြုံး ဆက်ကစားသည်။

“ကိုကို ခဏနားပါဦးလား”

“ရသေးတယ်၊ ဆက်ကစားလိုက်ဦးမယ်၊ စံမင်းညံကို နိုင်မှဖြစ်မှာ သျှင်မင်းရဲ့”

သူမကိုကြည့်ကြည့်ပြီး အားတင်းကစားနေတာ သူမဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်ပါ။ ချွေးတွေ သံတွေရွဲနှစ်နေလျက်က အပြေးအလွှားရိုက်နေရတာ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်းရှာမလဲ။

လူချမ်းသာသားသမီး၊ လူ့ဘော်ကြော့။ ပင်ပန်းတာဆိုပေတောင် ရွှန်ဖူးမှာမဟုတ်။ ရွှေလင်ပန်းနှင့်အချင်းဆေး ပြည့်စုံစွာနေခဲ့တာ ဒီလိုချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့အတွက် ငွေကိုတောင် ကိုယ်တိုင်ရှာခဲ့ကြတာမဟုတ်။ နှုတ်ဖျားက အမိနဲ့အာဏာစီမံမှုတွေပေးရုံပေးခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ နာကျင်ကိုက်ခဲ ချွေးသံတစ်ခုဖြင့် အသက်တောင်စထဲ
နိုင်ပါရဲ့လားမသိ။ စံမင်းညွှန်ကိုင်မှဖြစ်မှာမို့ အသေအလဲကိုကြိုးစားနေတာ

“မမလေး ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီ”

“ကြော် ... အေးနွဲ့ ခဏလေး လာခဲ့မယ်နော်”

အေးနွဲ့ကိုပြောပြီး ထည်ဝါခုံညားတင်းနစ်ရိုက်နေသည့် ကွင်းထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကို ထမင်းစားနားရအောင်၊ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ”

“နာရီဝက်လောက် ထပ်ရိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ထမင်းစားပြီးလို့
မိုက်တင်းရပ် ရိုက်လို့မရဘူး သျှင်မင်းရဲ့ ခဏနော်”

“သင်တန်းဆရာကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုနဲ့အပြိုင်
လိုက်ရိုက်နေရတော့ သူလည်းမိုက်ဆာမှာပေါ့”

“ရပါတယ် သူတို့ကအမောလည်းခိုင် အဆာလည်းခိုင်ပါတယ်”

“သူခံနိုင်ပေမယ့် ကိုကို မခံနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အရပ်
ပင်ပန်းနေတာ ကျွန်မ မကြည့်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး သျှင်မင်း၊ ကိုယ်က စံမင်းနဲ့
လို ငယ်ငယ်တည်းက လေ့ကျင့်မှုအရ ဝါသနာအရ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ပြု
နေတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး ဒီအချိန်လေးမှာ ဝီရိယမစိုက်နိုင်ရင် အားလုံးကို
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်”

“ပင်ပန်းလွန်းလို့ အစားအသောက်ပျက်ပြီး ဝိန်းတောင်ပိန်က
နေပြီ ကိုကိုရယ်၊ ဆေးလိမ်းပြီးမှဖြစ်ဖြစ် ထပ်ရိုက်ပါနော်”

“ကဲ ... သျှင်မင်းရယ်၊ မင်းနဲ့တော့ခက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုရှုံး
ချင်နေတာလား သျှင်မင်း”

“ဘာလို့အဲလိုပြောတာလဲ၊ ရှင်ပင်မန်းတာကို မကြည့်ရက်တော့
လို့ပါ”

“အခုပင်ပန်းတာက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းကိုဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ထပ်မှာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့နောက်လိုက်သွား
မှာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့အဲလိုလုပ်တိုင်းလိုက်လုပ်ရအောင် ကျွန်မက အစူး
လား”

“ဒါဆို ကိုယ့်မာနကရော”

“ဟင်”

ထည်ဝါခုံညားမေးလိုက်တာကို နားမလည်။ သူမနဲ့မာနက သူ့
အတွက် ဘယ်ဟာက အရေးကြီးတာလဲ။

ထည်ဝါခုံညားက မျက်နှာနီနီဖြင့်ပင်

“ယောက်ျားဆိုတာ မာနရှိရတယ်၊ စိန်ခေါ်ရင် ရှုံးနိမ့်နိုင် ဘဲပြန်
ရဲတဲ့သတ္တိရှိရတယ်၊ ရှုံးမယ်ဆိုတာသိရဲ့နဲ့ မာနကြောင့် ဒီပွဲကိုလက်ခံလိုက်
တယ်၊ မင်းကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ နိုင်အောင်ကြိုးစားနေတယ်၊ မာနရော
မင်းရော ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတာချည်းပဲ နားလည်လားသျှင်မင်း”
“ဟုတ်ကဲ့”

“မျက်နှာပြုံးပြုံးနဲ့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းအောင် မနေစမ်းပါနဲ့
သျှင်မင်းရယ်၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်လို့လုပ်နေတာပါ၊ သျှင်မင်းကို မြင်နေရရင်
ကိုယ် အားရိတယ်၊ ပြုံးပြုံးလေးနေနော်၊ ကိုယ်ဒါမှအမောပြေတာ”

ပြောသာပြောသော်လည်း ညကျတော့ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်
ကြောင့် ထည်ဝါခုံညား အသည်းအသန်အဖျားဝင်လေသည်။ ချွေးထွက်
လွန်နေချိန်မှာ ရေချိုးလိုက်၍ ရေချိုးမှားသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
ဆရာဝန်ခေါ် ဆေးထိုးတာတောင် မသိလိုက်ဘဲ ထည်ဝါခုံညား
ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသည်။

“ကို ... ကိုကို သက်သာလားဟင်”

နဖူးမှာ ရေခဲဝတ်အုပ်ပေးရင်း မေးသော်လည်း ထည်ဝါခုံညား
အင်းအဲဟုသာ ညည်းညူပြီး ပြန်မဖြေနိုင်။

“ကိုကို ... ကိုကို”

“ဟင်”

“သက်သာတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ဆရာဝန်ထပ်ခေါ်ရဦးမလား”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ် သျှင်မင်း၊ ကိုကိုသက်သာပါတယ် မနက်ကျလေ့ကျင့်ရဦးမယ်”

“ကိုကိုရယ်... နေကောင်းမှလုပ်ပါ၊ သင်တန်းဆရာကို မနက်ဖြ မလာဖို့ ကျွန်မပြောလိုက်တယ်”

“ဘာလို့ပြောတာလဲ၊ အခုဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်၊ မနက်ကျ စောစောလာလို့၊ ရက်ကသိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ နေမကောင်းလို့ဆို အိပ်ရာထဲလို့နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ စံမင်းညိုကို နိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာ”

“ကိုကိုရယ်”

သူမရင်ထဲမချီတော့ပါ။ ဒီလောက်နေမကောင်းဖြစ်နေတာတော့ စိတ်ဓာတ်က ပြင်းထန်နေဆဲပင်။ ဒီလောက်တောင်ဒုက္ခတွေပေးလှသေး စံမင်းညိုကို သူမ မကျေမနပ်။

ဒီလောက်ထိ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျသည့်လူမုန်းသိခဲ့လှ သူမ ချစ်ခဲ့မိမည်မဟုတ်ပေ။ အခုတော့ နင့်ကို အရှမ်းကိုမုန်းသွားခဲ့ စံမင်းညို။

အသုံး (၂၉)

ကိုကိုနိုးလျှင် ဆေးတိုက်ဖို့ အေးခွဲတိုက်မှာချပြီး သူမတက္ကစီဌာန က အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကိုရောက်မှ စံမင်းညိုကို ဖုန်းဆက်ကာ ချိန်းလိုက်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ လူမမြင်ကွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်သောနေရာမဟုတ်ဘဲ လူအနည်းငယ်ရှင်းသော ကော်ဖီဆိုင်ကိုလာခဲ့ဖို့သာ မှာလိုက်သည်။ စံမင်းညို နောက်ထပ်အောက်တန်းကျသည့် အစီအစဉ်တွေရှိမနေဘူးလို့ မပြောနိုင်လို့ပါ။ သူမရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စံမင်းညိုရောက်လာသည်။

မျက်နှာက သကာရည်လောင်းထားသလို ပြုံးဖြလို့ပါ။ ရောက်မဆိုက် သူမအနားကခုမှာ ကပ်ထိုင်တော့၊ သူမ ချက်ချင်းလိပ်င် သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ရွှေထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုတကူးတကချိန်းလို့ ဝမ်းသာပြီး ရောက်လာတာ၊ လေစိမ်းတွေတိုက်လို့ပါလား သျှင်မင်း”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ချစ်သူမပြောနဲ့၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတောင် မဟုတ်တော့ဘူး စံမင်းညို၊ နင်ရဲ့အောက်တန်းကျမှုတွေကို ငါ့ဖွဲ့တယ်”

“အသုံးအနှုန်းတွေက မနူးညံ့လိုက်တာ၊ ဘာလဲ ယည်ဝါခဲ့သား တို့ အသိုက်အဝန်းက သင်ပေးထားတာလား”

“နင်ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ အသိုက်အဝန်းက ငါ့အပေါ်နင့်လို မယုတ်ညံ့ဘူး၊ လူကိုလူလို တန်ဖိုးထားရမုန်းသိတယ်”

“နင့်ကို ငွေနှဲ့ဝယ်ထားတဲ့သူကို နင့်ဖို့ချီးမွမ်းနေသေးတယ်၊ ဘာလဲဈေးကောင်းပေးလို့ ကျေးဇူးတင်နေတာလား၊ ငါလည်း သူပေးတဲ့ ဈေးနှဲ့ဝယ်နိုင်ပါတယ်”

“နင်မိမိကိုရိုင်းနဲ့ စံမင်းညံ့၊ နင်အဲလိုတန်ဖိုးမဲ့တဲ့သူမုန်းသိရင် အံစတည်းက ငါချစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနိုင်ငံရောက်မှ နင်အရမ်းကို အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းလမ်းတွေတတ်လာတယ်”

“အဲဒီနိုင်ငံခြားဆိုတာကို နင်လွတ်လိုက်တာလေ၊ ငါတို့လက်ထပ် ဖို့အတွက် ငွေရှိမှဖြစ်မှာဆို၊ အရမ်းမချမ်းသာရင်တောင် တင့်တောင်းတင် တယ်နေနိုင်ရုံလေးဆိုလည်း ရပါတယ်ဆိုလို့၊ အဲဒီထက်မကတောင် ငါ ရည်မှန်းထားခဲ့တယ်၊ အခု ငါ့အတွက် အဲဒီကြိုးစားမှုတွေကို ဘယ်သူ အသိအမှတ်ပြုပေးလဲ”

“ကံကြမ္မာအတိုင်းဖြစ်လာတာကို နင်ဘာလို့ လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေ တာလဲ စံမင်းညံ့၊ နင်သာအလေးအနက်ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် နင်ဒီလိုလုပ်နေပါ တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုအသိပေးသင့်တာပေါ့၊ နင်အဲလို လုပ်ခဲ့ပါရဲ့နဲ့ ငါ့ဘက်က သစ္စာဖောက်ခဲ့ရင်တော့၊ ငါ့မှာအပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါဝန်ခံနိုင်တယ်၊ အခု က နင့်ဘက်ကသေဆဲလား၊ ရှင်သလား၊ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ဘာ အဆက်အသွယ်မှမရလို့ ငါ့မိသားစုအတွက် ငါဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရတာ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ နင်ကျေနပ် လက်ခံပေးရုံကလွဲပြီး မနှော့ကယုက်သင့်ဘူး”

“ဟား”

စံမင်းညံ့ မကျေမချမ်း စားပွဲခုံကိုလက်သီးနှင့်ထိုး၏။ သျှင်မင်း အိမ်ကို ခပ်စူးစူးပင်ကြည့်ကာ

“နင့်အပြောတွေက သိပ်လွယ်လွန်းတယ် သျှင်မင်းအိမ်၊ နင့် ဘဝက သာသာယာယာဖြစ်နေပြီး၊ ငါက ပန်းတိုင်ပျောက်နေတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့

အခြေအနေကို ငါကျေနပ်ပေးရမှာလား၊ ငါ့ဘဝထဲကို နင်ရောက်လာဖို့ ပြီးစားခဲ့ရတာ အလာဟသအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အခု နင့်လူကိုစိန်ခေါ်ထား တယ်၊ အဲဒါနိုင်ရင် နင့်ကိုငါပိုင်သွားပြီ”

“အေး၊ အဲဒီကိစ္စနင့်ကိုပြောချင်လို့ ငါလာခဲ့တာပဲ၊ နင်က နင်နိုင်မှာ သာချာတာကိုရှေးပြီး စိန်ခေါ်တယ်၊ အဲဒါနင့်ရဲ့ယောက်ျားပီသတဲ့လုပ်ရပ်လား”

“နင့်ယောက်ျားဘက်က နာနေတာလား၊ သျှင်မင်း၊ နင်ကအဲဒီ ဘက်က လုံးလုံးပါသွားပြီလား”

“ငါ့ယောက်ျားဖို့ဆိုတာထက် ငါ့အပေါ်ကောင်းလို ငါပြန်ကောင်းရ ခဲ့သဘောပဲ စံမင်းညံ့၊ နင့်လိုမျိုး ငါ့ကိုထိခိုက်နှစ်နာအောင် ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာ အောင် သူမလုပ်ဘူး၊ ပိုပြီးမှတော့နဲ့နေရတယ်ဆိုပြီးလည်း နိုင်ချမှုမရှိဘူး၊ အဲဒီအတွက် သူ့အပေါ် ငါသစ္စာရှိမှာ၊ အားကိုးလေးစားပြီး ချစ်သွားမှာ”

“မပြောနဲ့၊ အဲဒီစကားမပြောနဲ့၊ သူနဲ့ငါ့ရဲ့ပြိုင်ပွဲ ငါနိုင်သွားရင် နင့်ကို သူစွန့်ကန်ဖို့လွတ်ရမှာ၊ မစွန့်လွှတ်ရင် ငါ့လက်ထဲမှာဆုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ငါ့အပါအဝင် သူတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငါလွှတ်ချလိုက်ရဲ့ပဲ၊ နဲ့တော့ အဲဒီသတင်းကို ထည့်ပါခုံညားမိဘာတွေဆီရောက်အောင် ထားတယ်”

“ဘာ”

သျှင်မင်းအိမ် လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားရသည်။ စံမင်းညံ့အကြောက် အရွံ့မရှိကို အောက်တန်းကျနေတော့တာပါလား။

“နင့်ကို ငါသတ်ပစ်ချင်တယ် စံမင်းညံ့၊ နင့်လုပ်ရပ်တွေအရမ်း စွန့်နေပြီ၊ အခု နင်နဲ့ပြိုင်ဖို့ဆိုပြီး ကိုကိုဘယ်လောက် ပင်ပန်းနေလဲ ပီလား၊ နေ့ရော ညရော မနားမနေလေ့ကျင့်နေလို့ ကျန်းမာရေးတောင် ပီခိုက်နေပြီ၊ သူ့အဲလိုတွေဖြစ်လေ နင့်ကိုသတ်ချင်လေပဲ သိလား”

“ငါနင့်အတွက်ကြိုးစားခဲ့တာ အဲဒီထက်ပင်ပန်းခဲ့တယ် သျှင်မင်း၊ သည်ငါ့ခုံညားက ပြည့်စုံမှုရှိသေးတယ်၊ ပြုစုယုယမယ့်သူရှိသေးတယ်၊ ငါ

က အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ခုက္ကူတွေခံလာခဲ့ရတာ နင်ဘာလို့ ငါ့ကိုမသိတာလဲ၊ ငါ့အတွက်မတွေးပေးတာလဲ၊ အေး... ထည်ဝါခုံညားကို နင်ထောင့်ပြလေ၊ ငါဒီထက်ပိုပြီး အောက်တန်းကျလေပဲလို့ အောက်မေ့လို့

“စံမင်းညံ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်မှ နင်ကျေနပ်မှာလဲ၊ နင့်ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲမလုပ်သူ... သူ့ အရမ်းကိုပင်ပန်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေပါပြီ”

“မပြောနဲ့၊ သူ့အတွက် နင်အဲလိုတွေ ပြောမပေးနဲ့၊ ငါ့ချစ်ခဲ့ရတာတွေ အမှန်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ် သျှင်မင်း”

“အဲဒီအမှန်းတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ပေးပါလား စံမင်းညံ၊ နင်ငါ့ကို မုန်းပါနာကြည်းပါ မေ့ပစ်ပေးပါ”

တက်တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်၍ စံမင်းညံ ထရပ်သွားမင်းအိမ်ကို နာကြည်းစွာ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်

“ငါ့ဘဝကို အမှတ်တရတွေပေးခဲ့တဲ့နင့်ကို ငါအမှတ်တရပြန်ပေးမယ် သျှင်မင်း၊ ထည်ဝါခုံညားနဲ့ နင် တသက်လုံးပေါင်းစေရ၊ ငါမပိုင်ဆိုင်ရရင်တောင် နင်တို့အိမ်ထောင်ရေး မခိုင်မြဲစေရဘူး”

“နင်သူ့ကို ဒုက္ခပေးဘူးဆိုရင် ငါတစ်ခုလပ်ဘဝနဲ့လည်းတယ် စံမင်းညံ၊ ငါတို့ဘဝက နိမ့်ပါးပြီးသားပါ၊ အဲဒီဘဝထဲကို ပြန်အရလည်း ငါမကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေပေါ်မြတင် အေးအေးချမ်းချမ်း သက်သက်သာသာနေလာခဲ့တဲ့သူက ငါ့နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ဒီလိုတွေ အပင်ခံနေရတာကို မကြည့်ရက်ဘူး၊ ငါစိတ်မချမ်းသာနိုင်ဘူး”

“ဒီပြိုင်ပွဲကိုရပ်လိုက်စေချင်ရင် နင်ငါ့နောက်ကို လိုက်နိုင်မလား”
“ဘာ”

“နင် သူ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ သူပင်မန်းတာကို မကြိုရက်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူ့မာန သူ့ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ နင်နဲ့မပတ်သက်ရင် သူဒီလိုတွေ စိတ်ရော လူရော ပင်ပန်းရ

မဟုတ်ဘူးလို့ စာနာခဲ့ညွှာနေတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင် သူနဲ့မပတ်သက်ခင်ကအတိတ်ကို ပြန်သွားလို့ရနေတာပဲ၊ အဲဒီအတိတ်မှာ နင်နဲ့ငါပဲရှိတယ်၊ အညံ့ဝါခုံညားမပါသေးဘူး၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်လေ”

“နင်အရှူးလား၊ ရှူးနေလား၊ မဖြစ်နိုင်တော့တာတွေ ဘာလို့ပြန်ပြောနေလဲ၊ အခု နင့်ကိုငါလောတွေ့တာ အရှူးထနေတာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်တော့လို့လာပြောတာ၊ သူ့ကိုဆက်ဒုက္ခပေးရင် နင့်ကိုခွင့်မလွှတ်ဘူး သိလား စံမင်းညံ”

သူမပြောချင်တာတွေ ပြောခဲ့ပြီး အရင်ဆုံးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုကွဲခွင့်ရခဲ့သော်လည်း ရင်ထဲမှာမရှင်းသေးပါ။

စံမင်းညံဆုတ်ကိုင်ထားသော လက်နက်ကြီးက ကြီးမားလွန်းသည်။ စာတိုနှင့်သူမ ကွဲကွာဖို့အတွက် အချိန်မရွေးလွှတ်ချဖို့ ဝန်လေးမှမဟုတ်။ ရှူးမှာသေချာသော ယှဉ်ပြိုင်မှုကို လက်ခံလိုက်တာ၊ အင်အားတူနဲ့ရုံပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မည်။ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဒီအတိုင်းရှေ့ဆက်ဖို့ဆိုတာ ...။

အခန်း (၃၀)

“သျှင်မင်း... သျှင်မင်းရေ”

အိပ်ရာထက်ကနေ သျှင်မင်းကိုရှာသော်လည်းမတွေ့။

နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်၊ သူ့အနားမှာ သျှင်မင်းရှိနေသင့်တာ။

မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး အိမ်မှကိစ္စတွေ စီမံနေပြန်ပြီလား။

သူ့အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တာပါ။

“တိ... တိ”

သူ့အချက်ပေးဘယ်လေးကို နှိပ်လိုက်တော့ အခန်းထဲကို အေး
ဝင်လာသည်။

“နင့်မမလေးရော အေးနွဲ့”

“အပြင်သွားပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးကို အစာကျွေးပြီး ဆေးတိုက်
ဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်”

“ဘာ... သူက ဘယ်သွားတာလဲ၊ သူ့အမေအိမ်ကိုလား”

“အဲဒါတော့ မပြောခဲ့ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေး”

“ဟိုမှာ ဖုန်းပေးစမ်း”

ချက်ချင်း သျှင်မင်းအိမ်ထဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ ဘာအကြောင်းကို
ရှိလို့ သူ့ကိုမပြောမဆိုဘဲ တွက်သွားရတာလဲ။ ရင်ထဲပူလောင်လောင်ကြ

သူ့မကိုအသိမပေးဘဲ သူ့ထွက်သွားစဉ်ကလည်း၊ သူ့လိုပင် သူ့မအဲလို
ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်မည်။

“ဟယ်လို သျှင်မင်း။ မင်းဘယ်မှာလဲ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်မ လမ်းမှာပြန်လာနေပြီ၊ ရှင်ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ဆေးရော
သောက်ပြီးပြီလား”

“ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ဆေးလည်းမသောက်ရသေးဘူး။
မင်းကိုယ့်ကိုမပြောဘဲ ဘယ်သွားတာလဲ၊ ယောက်ျားကိုအလေးအနက်
ထားတာလား။ ကိုယ်နေမကောင်းနေတာကို မင်းအဲလိုပဲ သွားချင်ရာ
သွားရသလား”

“ရှင်နေမကောင်းနေတာကို ဘာလို့ဒေါသတွေဖြစ်နေတာလဲ၊
ကျွန်မပြန်လာနေပြီ ဒါပဲနော်၊ တက္ကစီပေါ့မှာ စကားပြောလို့မကောင်းဘူး”

ဖုန်းအရင် ပိတ်သွားတာကို မကျေနပ်။ စိတ်ထဲမှာစားစရာနောင်နှင့်
ပါ။ အနားမှာ အမြဲတမ်းပဲ သူ့မကိုရှိစေချင်သည်။ ဒီလိုမပြောမဆို ထွက်
သွားတတ်တာ တစ်ခဏလေးတောင် သူ့မခံစားနိုင်လျှင် တစ်သက်စာဆို
သူ့ဘယ်လိုနေရပါမလဲ။

“အစ်ကိုလေး”

“ဟင်... ဘာလဲ အေးနွဲ့”

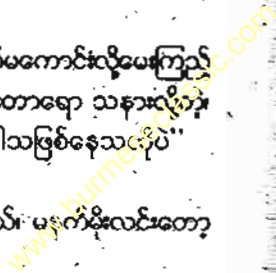
“ညက မမလေးတစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး။ အစ်ကိုလေးကို စိတ်မချ
လို့တဲ့၊ ပြီးတော့ ငိုလဲညည်းငိုတယ်”

“ငိုတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေးနွဲ့လည်း မမလေးငိုနေတာကို စိတ်မကောင်းလို့ပေးကြည့်
တာပါ။ အစ်ကိုလေး ပင်ပန်းတာရော နေမကောင်းတာရော သနားလို့ဘဲ၊
ဘာမှလည်း မစားနိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုကိုလည်း ဒေါသဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ဟင်... ဒေါသဖြစ်တယ်”

“မကျေနပ်ရှိလို့နေမှာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့

အပြင်သွားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟင်”

ဒါဆို စံမင်းညွန့်နှင့် သွားတွေ့တာများလား။ ဘာတွေ့သွားတော့
ဖြေရှင်းတာလဲ။ နောက်တစ်ခါ ပြဿနာတက်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
အေးခွဲကိုထွက်သွားခိုင်းပြီး အိပ်ရာထက်က ထလိုက်သည်။

သူ့စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်တော့ပါ။

ဘာကြောင့် သွားတွေ့တာလဲဆိုတာပဲ သိချင်နေသည်။

“ကိုကို”

“မင်းမြန်မြန်လာ”

အခန်းပေါက်မှာ ရပ်နေသော သူမလက်ကို အခန်းတွင်းရောက်
အောင် ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“မင်း စံမင်းညွန့်ကို သွားတွေ့တာမဟုတ်လား”

“ဟင်”

“ဘာလို့ သွားတွေ့တာလဲ၊ ဘာအတွက်လဲ”

“ဒီပြိုင်ပွဲကို ရပ်ပေးဖို့”

“သွားတောင်းပန်တာလား၊ ဒါယောက်ျားချင်းကိစ္စ၊ ငါ့ဘာသာ
ရှင်းမယ်၊ မင်းဘာကိစ္စသွားရတာလဲ”

“တရားမှမတရားတာ ကိုကို၊ အခုကိုကို အသေအလဲလေ့ကျ
နေလည်း သူ့ကိုနိုင်မှာလား၊ သိက္ခာတရားအတွက်ဖြစ်ဖြစ် မာနအတွက်
ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှုံးမှာကို သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ၊ အခုအဲဒီ ပင်ပန်းစ
ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ကိုကို ကျန်းမာရေးထိခိုက်ရပြီ၊ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်
စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းအဲဒီကောင်ကို ဘာလို့သွား
တွေ့ရတာလဲ၊ အရင်တစ်ခါလည်း သူ့မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးကယ်
သူ့ဒဏ်ရာတွေကို စာနာသနားပြီး ကိုင်ကြည့်တယ်၊ သူ့ကိုကရုဏာတွေ

မိခဲ့တယ်”

“အခု အဲလိုတွေ့သွားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုမုန်းတဲ့ ရွံတဲ့
ကြောင်းတွေပြောခဲ့တာ”

“အဲလိုပြောတော့ သူကနာကျင်သွားသလား၊ အရှုံးပေးပါပြီလို့
ကျွန်ုပ်ဆုတ်သွားရောလား၊ သူက မင်းဆီက အမုန်းတွေရရ နာကြည်မှု
တွေရရ၊ ဂရုစိုက်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့အရှုံးတွေအတွက် အနိုင်ပြန်ရ
ဖို့တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတယ်၊ မင်းကိုထိခိုက်နစ်နာမှာတွေ သူမတွေေးဘူး၊ သူ့နဲ့
အိပ်တွေ့တာ နောက်ထပ်သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားမှာ မင်းမသိဘူးလား”

ဒေါသဖြင့် မေးနေတာကို သျှင်မင်းအိမ် မတုန်မလှုပ်။ သူ့ကို
အစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ရဲ့စိုးရိမ်တွေ ဒေါသတွေအတွက် တုန်လှုပ်
များတာမရှိပေ။

“သျှင်မင်း ကိုယ်ပြောနေတာတွေ ကြားလား”

“ကျွန်မ ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

သူမရဲ့တုံ့ပြန်မှုက ကိုယ်ပြောနေတာနှင့် တခြားစီဆိုသော်လည်း
မိမိထဲလိုက်ခနဲနေအောင် ခံစားရပါသည်။ သူမကို သူ့ထွေးဖက်လိုက်ကာ

“ကိုယ်စိုးရိမ်တာကို သိတယ်လို့ပြောပါ၊ နောက်သူ့ကိုသွား
တွေ့တော့ဘူးလို့ပြောပါ၊ သူ့နဲ့တွေ့ရင် သူက သူနာကျင်ခဲ့ရတာတွေကို
ပြောရင် မင်းစိတ်ယိုင်သွားမှာစိုးတယ်၊ မင်းသူ့ကို သနားမှာ စာနာမှာ”

“ဟင်အင်း... ကျွန်မ သူ့ကိုဘယ်တော့မှ စိတ်ယိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ရရင်တောင် သူ့ဆီကို ကျွန်မ
ဘယ်တော့မှ ပြန်သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ... ကွာရှင်းမယ် အဲဒီစကားဘာလို့ပြောတာလဲ”

“ကိုကို ရှုံးခဲ့ရင်”

“ဟင်အင်း... ကိုယ်မရှုံးစေရဘူး၊ မရှုံးဘူး နိုင်အောင်ကစားမှာ
ပါ၊ ကိုယ်မင်းကို မစွန့်လွှတ်ဘူး၊ သျှင်မင်း ရှုံးခဲ့ရင်လည်း မစွန့်လွှတ်ဘူး။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမရှိမှ အေးမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုကိုယ်သတ်ပစ်လိုက်မယ်
ကိုယ်တို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာနိုင်သမျှကို ကိုယ်ရှင်းနိုင်ပါလား
လူမိုက်စကားတွေ ပြောထွက်နေသော ကိုကိုအတွက်
ဘာမှပြန်လုပ်မပေးနိုင်တာကို ရင်နာမိသည်။ လေ့ကျင့်မှုတွေ ကျန်းမာ
မကောင်းတာတွေကြောင့် ပိန်သွယ်ကျသွားသော ကိုကို့မျက်နှာထေ
သူမလက်ချောင်း လေးများဖြင့် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ...

“ကိုကို မျက်နှာလေးချောင်းကျသွားတယ်။ ကိုကိုအတွက်
ကျွန်မဘာမှပြန်လုပ်မပေးနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းဘူး”
“မင်းချစ်ပေးနေရင်ရပြီ၊ စံမင်းညိုကို သွားမတွေ့ရင်ရပြီ၊ သူ
မသနားမိရင် မစာနာမိရင်ရပြီ သျှင်မင်း။ ကိုယ့်အတွက်အရေးကြီး
မင်းပါပဲ”

“ကိုကိုရယ်”

ရင်ခွင်ကျယ်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုမိသည်။ နွေးမြသောရင်
ကျယ်ကို သူမဘယ်လိုလုပ်ခွင့်မရှိလဲ။
သည်းထန်စွာငိုလို့အားရမှ
“ကိုကို တစ်ခုခုစားပြီး ဆေးသောက်ရအောင်နော်။ ဒီနေ့
လေ့ကျင့်မှုမလည်းမလုပ်နဲ့ နားလိုက်တော့”

“အင်း... နားလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ မေမေတို့က စက်ရုံ
ဘက်မသွား။ ကုမ္ပဏီလည်း မရောက်လို့ တစ်မျိုးထင်နေတယ်။ ခဏထေ
သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ်နေလည်းကောင်းနေပါပြီ”

“သက်သာရုံလေးရှိသေးတာ၊ ကိုကိုရယ်”

“ရပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဒီလိုတွေဖြစ်နေတာသိရင် မေမေ
တို့က သျှင်မင်းကို ပြိုင်မှာစိုးလို့ပါ။ သျှင်မင်းကို မေမေတို့နဲ့ အရင်ကလို
အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ အခုငြိမ်နေတာ စံမင်းညိုဖြစ်တဲ့ နောက်ဆက်
ပြဿနာတွေကို မသိသေးလို့ပဲ။ ဒီတစ်ခါသိရင်လည်း မလွယ်ဘူး”

စံမင်းညို သတင်းပေးမှုကြောင့် သိပြီးနေလောက်ပြီလို့ ကိုကိုကို
ပြောရက်။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ သူမတွေ့ပင် မတွေ့ရပါ။

ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာက ကိုကိုကြောင့်ပါလို့ အာမခံကာကွယ်ပေး
ခဲ့လို့ မဟုတ်ပါလား။ ဒါတောင်ကွာရှင်းဖို့တွေ့အံ့ထိ တင်းမာခဲ့သေးတာ။
ခန့်ရည်ကြီးမရောက်သေးဘဲ လမ်းပျောက်ရတော့မည့်အဖြစ်က အဓိက
တရားခံ စံမင်းညိုကြောင့်ပင်။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့မိတာ နောင်တရလို့မဆို။
နောင်ဘဝတွေများတော့ တာ့တာမဲ စံမင်းညိုရေ။ ဒီဘဝမှာ
တောင် နင်က ငါ့ရဲ့အမှန်းဆုံးလူဖြစ်သွားပြီ စံမင်းညို။
ဘယ်တော့မှ နင်နဲ့ ပြန်မဆုံရပါစေခဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်။

အခန်း (၃၁)

ကိုကိုထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် သူမဖုန်းလေးမြည်လာသည်။
ကိုကိုဘယ်ရောက်နေပြီဆိုတာ လှမ်းဆက်သည်အထင်နှင့်
ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ကိုကို့အမေဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမေမေ”

“သားဆီဖုန်းဆက်ကြည့်တာ စက်ရုံဘက်သွားတယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ပါတယ်မေမေ”

“အဲဒါဆို ညည်းအခုအိမ်လာခဲ့ပါ”

“ရှင်”

“ဒီအိမ်ကိုလာတာ သားကိုအသိမပေးနဲ့ ဘဇံမရှိရင် တက္ကသိုလ်
ငှားပြီး အခုအမြန်လာခဲ့”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

လေသံကမာနေတာမို့ စံမင်းညံ့သတင်းပေးထားသည့်ကိစ္စ
ကြောင့်ပဲနေမှာဟု စိတ်ထဲထင်လိုက်၏။ ကိုကို့ကို မသိစေချင်သည့်
သဘောမို့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ရင်း ရင်ထဲလည်း တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။

“အေးနွဲ့ရေ ... ငါအပြင်ခဏသွားဦးမယ်နော်”

“အစ်ကိုလေးက မမလေးအပြင်သွားတာ ကြိုက်ပုံမပေါ်ဘူး။

ဘာကိစ္စအရေးကြီးလို့သွားမှာလဲ မမလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေး ပြန်လာရင်
အေးနွဲ့တို့ကိုပါ ဒေါသဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ခဏလေးပါ၊ ကိုကိုပြန်မလာခင် ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့မယ်၊
ဟုတ်ပြီလား”

အေးနွဲ့ကိုပြောပြီး သူမခပ်မြန်မြန်ပင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာကိစ္စ
ဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။ လမ်းမှာတွေ့သော
တက္ကသိုလ်ကိုဈေးမဆစ်ဘဲ ငှားလာခဲ့ပြီ။ ကိုကို့အမေအိမ်ကိုရောက်လာခဲ့
သည်။ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် အရင်လိုချိုသာနွေးထွေးသောအပြုံး
ကို မတွေ့ရ၍ သူမသိမ်ငယ်နေမိသည်။

“ကျွန်မရောက်ပါပြီ မေမေ”

“ထိုင်”

ကျောခိုင်းအနေအထားကနေ သူမဝင်ထိုင်ပြီးမှ မျက်နှာထား
ထင်းတင်းနှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် ဝင်ထိုင်၏။

“အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ”

“ရှင်”

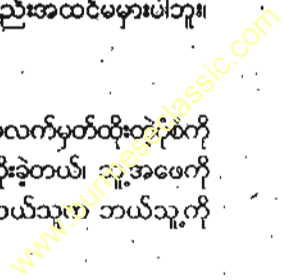
သူမရှေ့ ပြန်ခနဲရောက်လာတာက ကွာရှင်းစာချုပ်ဖြစ်နေသည်။
ယောက်ျားနေရာက လက်မှတ်ထိုးထားသည်က ကိုကို့လက်မှတ်။

“ဒါ ... ဒါက”

“ထည့်ပါခုံညားက ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လုံးဝလက်မှတ်ထိုးမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ညည်းထင်နေတယ်မဟုတ်လား။ ညည်းအထင်မမှားပါဘူး။
ငါသားထိုးတာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဒါ ... ဒါဆို”

“သားက ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အဖေလက်မှတ်ထိုးတဲ့ပုံကို
ကြိုက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကိုလေ့ကျင့်ပြီး သူ့အဖေပုံစံထိုးခဲ့တယ်၊ သူ့အဖေကို
အတုခိုးတာပေါ့လေ၊ အခုတော့ သူ့အဖေနဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို

အတုခိုးမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အဲဒါသူ့ကိုယ်စား သူ့အဖေထိုးပေးထားတာ”

သူမ အခုချိန်ထိနားမလည်နိုင်သေးပါ။ သူတို့သားနှင့် တကယ်ကို ကွာရှင်းစေချင်နေတာလား။

“ကျ ... ကျွန်မက ဒီလက်မှတ်ကိုထိုးပြီး”

“ဟိုကောင်လေးက ငါ့သားနဲ့ညည်းကို ကွာရှင်းစေချင်တာမဟုတ်လား။ ဒီစာချုပ်ကိုယူသွားပြီး သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတမ်းတွေ အကုန်ယူလာခဲ့ပါ”

“ဘား... ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလုပ်ရမှာလဲ မေမေ၊ ကိုကိုနဲ့ တကယ် ကွာရှင်းရမှာလား”

သူမဆိုင်စွက်ကာ အသံတုန်တုန်နှင့်မေးတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် စိတ်ပါလက်ပါပင် ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ညည်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းက ငါ့သားနဲ့ကွာရှင်းတာကိုဆန္ဒရှိလို့ လျှောက်လုပ်နေရင်၊ ငါတို့ပဲ သိက္ခာကျရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့လုပ်ငန်းတွေ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်ရမှာ ငါမလိုလားဘူး။ ညည်းကိုလက်ထပ်ခိုင်းခဲ့တာ အောင်မြင်မှုတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေရချင်လို့ပဲ၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မျှော်လင့်သလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ညည်းကိုကြည့်ဖြူပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ သားက ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာကိုသိရတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေလည်းရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ ညည်းအတွက်နဲ့ သားရေး၊ ငါတို့ရော အားလုံးထိခိုက်ရတယ်၊ အဲဒီအတွက်”

“ကျ ... ကျွန်မပြောပါရစေဦး၊ ကျွန်မကိုကိုကိုချစ်တယ်၊ သူနဲ့ မကွာရှင်းချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုလည်း ကျွန်မကိုခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးမေမေ”

“ရှင်ကွဲမကွဲရင် သေကွဲကွဲရတော့မှာလေ၊ အခုငါ့သား ဘာကြောင့် ကျွန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်သွားတာလဲ”

“ရှင်”

ထိနေပြီးသားဖြစ်နေတာ အံ့ဩစရာတော့မရှိတော့ပါ။ စံမင်ညှင်က ဒီလိုသိအောင်ကို လုပ်နေတာမဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် မျက်နှာကကို၍ခက်ထန်နေကာ

“အခု ငါ့ယောက်ျားလည်း ကျွန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ငါ့သားလည်း ကျွန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ဒီထက်အခြေအနေတွေဆိုးလာရင် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ အဲဒီတော့ ညည်းကိုမစွန့်လွှတ်ရင်၊ ငါတို့စီးပွားရေးတွေရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေရော၊ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ငါ့သားကိုရော လက်လွှတ်ရတော့မယ်၊ မြင့်မိုင့်ဦးကုမ္ပဏီကြီးကို စည်ထောင်လာခဲ့တဲ့ငါ၊ ဇနီးမယား ဖြစ်တဲ့ငါ၊ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ငါ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်သင့်လဲ ညည်းပြော၊ ပြောကြည့်စမ်း”

“မေမေရယ်”

“ဘာမဟုတ်တဲ့သူတွေရဲ့ ခြိမ်းခြောက်တိုက်ခိုက်ခံရတာ ပိုပြီး ရင်နာဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ့သားက ညည်းကိုချစ်လို့ ဒီကိစ္စကိုလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းအတွက်နဲ့ ဟိုကောင်လေးကို လက်တို့ပြန်ဖို့ ညည်းနေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်ကို စီမံကိန်းတစ်ခုအတွက် အကောင်အထည်ဖော်မယ်ဆိုပြီး ကြံစည်နေတယ်၊ အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှုတွေမရဘဲ တို့တွေကိုလူတွေ ဝိုင်းဖုံးသွားမယ်၊ တို့ကပရဟိတစိတ်နဲ့ ကောင်းကျိုးကိုပဲ လုပ်ချင်တာ၊ အဲဒီတော့ ဟိုကောင်လေးဆီက အဲဒီမှတ်တမ်းတွေရရင် သားအဲလိုလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါအဲဒါလိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့”

ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်စကားကိုခဏဖြတ်ကာ လေးလေးပင်ပင် သက်ပြင်းရွက်ပြီးမှ ...

“ဒီကွာရှင်းစာချုပ်ကို ဟိုကောင်လေးဆီယူသွားပြီး ညည်းနိုင်ခဲ့ပြီး ကိုလိုက်သွားပါ”

“ဟင် ... မေမေ”

“အခု ညည်းမိဘတွေနေနေတဲ့အိမ်၊ ပေးထားတဲ့လုပ်ငန်းအပြင်

ညည်းကိုနှစ်နာကြေးအဖြစ် သိန်းနှစ်ထောင်ပေးမယ်၊ ညည်းမရှိတော့ရင် ငါတို့ရော သားရော တယ်သူ့အတိုက်အခိုက်မှ မခံရတော့ဘူး။ သားအိမ်ထိခိုက်နိုင်ပေမယ့် အပြင်ပန်းဂုဏ်သိက္ခာတော့ မထိခိုက်တော့ဘူးပေါ့။

“မေမေရယ် ... ဟို”

“ငါတို့ဆီက ဒီထက်မက မျှော်လင့်ထားတာတွေရှိလို့ ထွက်သွားဖို့ခက်နေတာလား သျှင်မင်းအိမ်၊ ညည်းအစက ငါ့သားကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ ညည်းတို့မိသားစု အဆင်ပြေဖို့တစ်ခုတည်းမဟုတ်လား။ အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေမပါပါဘူး။ အခုညည်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးထားတာပဲ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်ရင်”

“ကျ ... ကျွန်မ”

ရင်ထဲမှာဆိုနှင့်နေ၍ ပြောမထွက်နိုင်။ ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်က ကွာရှင်းစာချုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကို သူမရှေ့ထိုးပေးပြီး

“လက်မှတ်ထိုးပြီး ဟိုကောင်လေးဆီအမြန်သွားပေးပါ။ သားက ညည်းကြောင့်မလုပ်ဘူးတာတွေထုပ်ပြီး သေလုမြောပါး ပင်ပန်းနေပြီ ရှုံးမှာ သေချာနေတာကို အသက်အသေခံပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေတော့ အာထူးမှာလဲ၊ တစ်ဖက်က ပညာမဲ့နည်းနဲ့စိန်ခေါ်တာကို အသိတရားမရှိ ခိုက်ခိုက်မဲမဲလက်ခံတာ ညည်းကိုချစ်လို့ အမှောင်ဖုံးသွားတာ၊ ငါလည်း ညည်းကိုသမီးချွေးမလေးအဖြစ်နဲ့ ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လုပ်ငန်း၊ ငါ့ယောကျ်ား၊ ငါ့သားနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ ညည်းကိုစွန့်လွှတ်ရမှာပဲ သျှင်မင်းအိမ် ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါလို့ ငါမတောင်းဆိုတော့ဘူး”

“နားလည်ပါတယ်၊ မေမေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုကိုအတွက် ဘာပြန်လုပ်ပေးရမှန်းမသိ တွေ့နေခဲ့တာ၊ ကိုကိုကို အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တွယ်ကပ်နေချင်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ အခုမေမေပြောတော့ ကျွန်မသဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ ကိုကိုကို ကျွန်မချစ်ရင် စွန့်လွှတ်ရုံအပြင်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မကြောင့် အားလုံးထိခိုက်ရတာပဲ”

စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်မေမေ၊ ကျွန်မထွက်သွားရင် နဂိုအတိုင်း အရာအားလုံးအဆင်ပြေအေးချမ်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်မမှားခဲ့တာတွေရှိရင် စွန့်လွှတ်ပါမေမေ၊ ကျွန်မကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

သျှင်မင်းအိမ် ကန်တော့ပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး၍ စာချုပ်လေးယူကာ ထွက်သွားတာကို ဒေါ်ထိပ်တင်လတ် မကြည့်ရက်စွာ ကျောခိုင်းလျက်နှင့် မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

ဒီမိန်းကလေးကြောင့် မိမိတို့လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီး ဂုဏ်သတင်း တွေတက်ခဲ့၏။ ကျိုးနွံကိုင်းရှိုင်းသိတတ်မှုများကြောင့် အချစ်လည်းပိုခဲ့ရ၏။ အခုတော့ ဒီမိန်းကလေးကြောင့် အားလုံးထိခိုက်နှစ်နာရတော့မှာမို့ မစွန့်လွှတ်ရက်ဘဲ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။

အကြောင်းကံရေစက်က ဒီလောက်ပဲပါခဲ့လေသလား။ နောင်ဘဝဆိုတာများရှိခဲ့ရင်တော့ ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၂)

“ဒါဘာလဲ”

လက်ထဲကို ထိုးပေးလာသော စာချုပ်တွေကို မကြည့်သေးဘဲ သျှင်မင်းအိမ်ကို မေးလိုက်၏။ သျှင်မင်း မျက်လုံးများက အစိမ်းရောင် တောက်နေကာ

“နင်လိုချင်နေတာ ငါနဲ့ ထည်ဝါခွဲညားရဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်မဟုတ် လား။ အဲဒါကွာရှင်းစာချုပ်ပဲလေ။ နင်သေချာကြည့်ဦး”

“ဟင်”

ဒီလောက်ပြန်ပြန်ဆန်ဆန် ရှော့ရှော့ရှုပြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိ သျှင်မင်းအိမ် ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ ဒီကိစ္စဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုလည်း မတွေ့မိ။

“ဒါက”

“ငါ့မှာလိုက်တာပါတယ် မဟုတ်လား။ နင်ဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ် သွားပြီဆိုတော့ အဲဒီမှတ်တမ်းတွေအကုန်လုံး ငါ့ကိုပေးပါ”

“ထည်ဝါခွဲညား အဲလောက်လွယ်လွယ်အရှုံးပေးတာ အံ့ဩစရာ ပဲ။ ငါက သူနင့်ကိုတကယ်ချစ်လို့ လွယ်လွယ်ခွန့်လွှတ်မယ်မထင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကိုတစ်နည်းနည်းနဲ့ အနိုင်ရအောင်တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေမလားလို့၊ ဒါမှ

ကုတ် သူတို့မွေးထားတဲ့ လူယုံ လူမိုက် သက်တော်စောင့်တွေနဲ့ ငါ့ကို ချစ်ထုတ်ကောင်ဆိုပြီး အပြတ်ရှင်းခိုင်းတာမျိုးဖြစ်ပြန်”

“လူတိုင်းက နင့်လိုကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်တွေနဲ့ပဲ အကဲတန်းကျဖို့ စဉ်းစားနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူက မာနနဲ့ တုံ့ပြန်ချင် တောင် သူ့ကို ငါက နင်လိုမျိုးသူမိုက်အဖြစ်မခံဘူး စံမင်းညံ့၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ကို ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီလမ်းကို ငါ နှုတ်ချယ်လိုက်တာ။ နင်ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

စံမင်းညံ့ ပြုံးရမလို ရယ်ရမလိုနှင့် စာချုပ်ကိုအပြန်ပြန်အလှန် ပြန်ကြည့်ရင်း။

“အပေးအယူက အဲဒါပဲလား။ ကွာရှင်းလိုက်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမယ် ဆိုရင် ငါဒီလောက်ထိ စိတ်ပင်ပန်းခံခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး သျှင်မင်း၊ ငါမပိုင်ဆိုင် နှင် ထည်ဝါခွဲညားလည်း မပိုင်ဆိုင်စေရဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးတစ်ခု ညည်းရုံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ။ နင့်ကို ထည်ဝါခွဲညားက သိပ်ချစ် ကြတယ်လေ။ ဒီအပေးအယူတွေပြီးသွားလို့ ငါက စိတ်ချလက်ချ နိုင်ငံခြား ပြန်သွားနိုင်ပါ့မလား။ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်း အသစ်ကပြန်စရင်”

“နင့်ဦးနှောက်က တော်တော်ပွဲပြိုလာတာပဲ။ ဒီလောက်နဲ့ နင်ရဲ့ စာကဲကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေ ရပ်တန်းက မရပ်ဘူးဆိုတာ ငါသိနေပါတယ်။ ဘာကဲက နင့်ကိုတောင်းဆိုစရာတွေရှိတယ်။ သူ့ကိုနှိပ်စက်နေတဲ့ ပျိုလ်ပွဲကို ရပ်လိုက်မယ်။ ဒီမှတ်တမ်းတွေ ပြန်ပေးမယ်။ သူတို့မိသားစုရဲ့ ဇာတ်သိက္ခာကိုထိခိုက်အောင် မလုပ်တော့ဘူးလို့ နင်သေချာကတိပေးနိုင် ဖြစ် ငါဒီမြန်မာပြည်မှာမနေတော့ဘူး”

“ဘာ”

“နင့်နောက်ကတော့ နင့်စိတ်ဓာတ်တွေကိုလွှဲလွန်းလို့ မလိုက်နိုင်မှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်မချော့ကြောက်လို့ သူနဲ့ဝေးရာကို ငါ့တွက်သွား

ပေးမယ် စံမင်းညို၊ သူ့အနားမှာ ငါနို့နေရင် နှင်ဆက်ပြီအကွပေးမှာစိုးလို့ ကိုယ့်အပေါ် မုန်းနေတာကို ရင်နာမိပေမယ့်၊ ထည်ဝါခွဲအပေါ် ချစ်နိုင်လွန်းတာကို လေးစားပေးရတော့မည်လား။

အသည်းတွေက ဆတ်ဆတ်ခါကာ မချိုပြုံးပြုံးမိလျက်

“စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတဲ့အချစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား၊ နင့်ကို ငါချစ်လျက်နဲ့ ငါ့အချစ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာတောင် မခွဲခြားတတ်တော့ နှင့်အချစ်တွေကို ထည်ဝါခွဲခြား ရသွားတာပါ မနာလိုလိုက်တာသျှင်မင်းရေ”

“ပေးတတ်မှရတာ အဲဒါအချစ်ပဲ စံမင်းညို၊ ပေးသလောက် အပြန်အလှန်ရနိုင်တာ အချစ်ပဲရှိတယ်၊ နှင်က ငါ့ကိုချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်နဲ့ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ငါ့ကိုမရမှာသေချာတဲ့အခါကျတော့ သူ့ရသွားမှာလည်းမီးခိုးမိပြီး ချောက်ကမ်းပါးကနေတွန်းကန်ချဖို့ ဝန်မလေမငါ့ဘဝနစ်မွန်းသွားမှာ ထိခိုက်နစ်နာပျက်စီးသွားမှာ နှင်မစိုးမိရဲ့တတ်ခဲ့ အဲဒါကို အချစ်လို့ခေါင်းစဉ်မတပ်ပါနဲ့ စံမင်းညို၊ နှင့်ကြောင့် အချစ်သိမကျပါ့တယ်”

ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို ပြက်ရယ်ပြုခံရလေခြင်းလို့ ရင်နာမိသူ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ အံတစ်ချက်ကြိတ်မိလျက်

“မှတ်တမ်းတွေ နှင်ကိုပေးရမယ်အတွက် ဒီစာချုပ်ကို မိတ္တူကူး ငါယူထားမယ်၊ နှင်နိုင်ငံခြားကို ထွက်မှာသေချာရင် ဒီပြိုင်ပွဲကို ငါရပ်လိုက်လို့ ထည်ဝါခွဲခြားကို ပြောလိုက်ပါ၊ သူ့ဘက်က အရင်နတ်ထွက်ရင် သူ့အလိုလိုရှိပြီသားပဲ၊ အခုက နှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ငါကျေနပ်တဲ့အတွက် ငါက ပြိုင်ပွဲကိုရပ်ပေးလိုက်တာ၊ သူ့လည်းမရှုံး ငါလည်းမရှုံးတော့ဘူးပေါ့”

“နှင်နိုင်လည်း မနိုင်ဘူးနော်၊ နှင်သူ့ကို အနိုင်ရလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကိုငါကွာရှင်းလိုက်တာဟာ သူ့ကိုငါမုန်းမဟုတ်သလို၊ နှင်ကိုငါချစ်မှာမဟုတ်လို့ပဲ၊ သူ့ဆီကထွက်ပြေးလာပြီး နောက်ကိုလိုက်မှာမဟုတ်လို့ပဲ၊ ငါနို့နီးနေရင် သူ့အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုး

စိတ်မဲတဲ့ စိတ်တွေဝင်မှာစိုးလို့၊ သူပင်ပန်းထိခိုက်နစ်နာရမှာစိုးလို့၊ သူ့အကျင့်ရမှာစိုးလို့”

“တော်ပါတော့ သူ့ကိုနှင်ချစ်ပြုနေတာ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းနာကျင်နေပြီ သျှင်မင်း၊ ငါဒီထက်မပေါက်ကွဲခင် နှင်သွားပါတော့ဟာ”

“သွားမှာပါ ငါလည်း နှင်နဲ့ဒီလို မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေရတာ စိတ်တွေကုန်လွန်းလို့”

သူမ ဒါပဲပြောပြီး သူ့ဆီကအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံ၊ ဒီမိုကရေစီတမ်းတွေယူကာ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို မိတ္တူကူးပေးလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ သူမဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်လား မှားလား မတွေ့တော့ပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်ကို ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူမရေ့ဆက် ဆုပ်သင်တာလုပ်ရမည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်လတ်လည်း သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးစဉ်းစားပေးခဲ့တာပဲ။

မိသားစုအရေးမို့ အတ္တကြီးသင်လို့ကြီးတာ သူမအပြစ်မမြင်ပါ။ အဓိကက ကိုကို့ကို သူမဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုကို့တို့ သူမခွဲနိုင်ပါ့မလား။ အချစ်တွေက ဝေးကွာနေရရင်တောင် ပျက်သုဉ်းမသွားမှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်မ ကိုကို့ကိုသိပ်ချစ်တယ် ကိုကို့။

ဒီချစ်ခြင်းထူရားတွေ မှန်ကန်ခဲ့ရင် ကိုကို့ကို ကျွန်မ ခွဲနိုင်ပါရစေ။ ဝေးလေဝေးလေ ပိုချစ်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ပါရစေ။ ဒီအချစ်တွေနဲ့ပဲ ကျွန်မ သေဆုံးပါရစေကိုကို။

အသံ (၃၃)

“ထရိုနီနှင့်ဆင်းဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက် ကိုဘဇံ၊ သင်တို့ ဆရာရောက်နေပြီဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ် ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ကိုဘဇံကို မှာနေသော ထည်ဝါခုံညှာ အနား သျှင်မင်းအိမ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထည်ဝါခုံညှားက သျှင်မင်းအိမ် ပန်းလေးကိုဖက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ထိခေါ်လာကာ

“ကိုယ့်အားကစားဝတ်စုံလေး ထုတ်ပေးပါဦး၊ သံပရာရည် တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီးရင် လေ့ကျင့်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီ စက်ရုံကိုလျှောက်သွားနေတာနဲ့ လေ့ကျင့်ချိန် အရမ်းလျော့သွားပြီ၊ သင်တန်းဆရာလည်း စောင့်နေရတာ အားနာစရာကောင်းတယ်”

“ဒီနေ့ သင်တန်းဆရာမလာပါဘူး၊”

“ဟင် ဘာလို့မလာတာလဲ၊ ကိုယ်သူ့ကို ခွင့်ယူမခိုင်းထားပါဘူး၊ ပိုက်ဆံအပြည့်အဝပေးထားတာ၊ ကိုယ်တခြားကိစ္စရှိလို့ သူစောင့်နေရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ မလာခိုင်းတာပါ”

“ဟင်”

“သင်စရာ လေ့ကျင့်စရာမှ မလိုတော့တာ၊ သူ့ကိုဘာလို့ခေါ်တော့မှာလဲ”

“သျှင်မင်း... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်က ဘာလို့ သင်ရ မလေ့ကျင့်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ စံမည်ကို ရှုံးဖို့ သေချင်သေပါစေ လေ့ကျင့်ရမှာ”

“စံမည်က ဒီပြိုင်ပွဲကို ရပ်လိုက်ပါပြီ”

“ဘာ”

သျှင်မင်းအိမ် ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်။ အခုမှ သျှင်မင်းအိမ် မျက်နှာလေးညှိုးနွမ်းနေတာ သတိထားမိပြီး သူ့မျက်နှာလေးကို ဖွဖွလေးဖွတ်သပ်ကိုင်တွယ်လိုက်ကာ

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မင်းမျက်နှာ လေးနွမ်းနေတယ်၊ ကိုယ်နေမကောင်းတာ ဂရုစိုက်လိုက်ရလို့ ပင်ပန်းသွားတာဖြစ်မယ်ဟုတ်လား သျှင်မင်း”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို စံမင်းညံ့ ပြိုင်ပွဲရပ်လိုက်တာတွေဘာတွေ ဘာလို့ ကယောင်ကတမ်း လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“လျှောက်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး တကယ်ပါ၊ သူ့ဘက်က ပြိုင်ပွဲရပ်လိုက်ပြီဖြစ်လို့၊ ကိုကို အရှုံးပေးရာမရောက်တဲ့အတွက် သိက္ခာ တျစရာ မာနထိခိုက်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

“အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ သူ့ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စ၊ မင်းသူ့ကို ဘာတွေအပေးအယူသွားလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သူနဲ့ ထပ်ပြီးသွား တွေတာလား၊ မင်းဘာတွေသွားပြောလို့ ဘာအခွင့်အရေးတွေပေးခဲ့လို့”

“ကိုကို”

ထည်ဝါခုံညှားရှေ့ကို စံမင်းညံ့ဆီက ယူလာခဲ့သည့် မှတ်တမ်းခွေ ဆိတ်လေးချပေးလိုက်၏။ ထည်ဝါခုံညှားက အိတ်ကိုကိုင်ကြည့်ပြီး

“ဒါက ဘာတွေလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ ကိုကို”

“ဟင်”

သေချာကြည့်ပြီး ထည်ဝါခုံညားအံ့ဩသွားလျက် အထုတ်လှိုင်း မွေ့ယာကြီးပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သျှင်မင်းအိမ်ပန်းလေးနှစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်ကာ

“မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲ သျှင်မင်း၊ ဒါကို ဘယ် ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့ဆီကရအောင်ယူလာခဲ့တာလဲ၊ မင်းဘာတွေပေးခဲ့ရလဲ နေ့စမ်းပါ။ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ”

“ကွာရှင်းစာချုပ်နဲ့လဲလာခဲ့တာ ကိုကို”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် သျှင်မင်း”

“ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်နဲ့ ကျွန်မလဲခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ အတူရှိနေပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေပဲ ဖြစ်လာမှာ၊ ဘာလို့အတူတူနေနေပြီ မှာလဲ”

“သျှင်မင်း”

“ကျွန်မလို မိန်းကလေးအတွက်နဲ့ ကိုကိုတို့တစ်မိသားစုလုံး ဂုဏ်သိက္ခာကျရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ဘဝကိုတော့ ကယ်တင်ပေးပြီး ကိုကိုတို့ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဖို့ဆိုတာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်”

“တော် ... မင်းလျှောက်မပြောနဲ့၊ ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်းကို ငါဘယ်ချိန်တုန်းက ကွာရှင်းလို့လဲ၊ လက်မှတ်ထိုးလို့လဲ၊ အလကားအဓိပ္ပာယ်မရှိတာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ကိုကိုအဖေက ထိုးပေးလိုက်တာပါ”

“ဘာ”

ထည်ဝါခုံညား မယုံလို့မရတော့။ ဖေဖေလက်မှတ်နှင့် သူ့လက်မှတ်က အတူတူပဲဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေလက်မှတ်ထိုးသည့်ပုံစံကို သဘောကျလို့ အတုခိုးခဲ့တာပါ။ အခုနောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ဖေဖေအား

ရှင် သူပဲ ဖေဖေကိုယ်စားထိုးပေးခဲ့သည်။

“မင်း ... မင်းကို”

“မေမေကခေါ်တွေ့တယ်၊ စံမင်းညံ့ရဲ့ အတင့်ရဲ့မိသားစုအတွက် ကာကွယ်ချင်တာ၊ မေမေအလွန်မဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘတွေရဲ့ မတ္တာကို ရှင်လည်းအပြစ်မမြင်ရဘူး”

“မင်းအဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုဖြေသိမိမနေနဲ့၊ ငါ့ နှိပ်တိုင်လက်မှတ်ထိုးတာမဟုတ်တဲ့အတွက် တရားမဝင်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလျှောက်လုပ်နေတာတွေ ကိုယ်လက်မခံဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးသားသျှင်မင်း”

“ရှင်အမေကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေချင်တာ ကျွန်မဘယ်လိုငြင်းရမှာလဲ၊ နေတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်သင့်တဲ့ကိစ္စလို့ထင်ဘယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မအစက ကျွန်မကိုငွေနဲ့ ဝယ်တယ်ဆိုပြီး ရှင်ကိုဒဏ်ရာတွေပေးဖို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့အတူတူနေရင်း ရှင်အချစ်ရှင်အကြင်နာ နွေးထွေးမှုတွေရလာခဲ့တော့ ရှင်ကိုတပြည့်ပဲဖြည်းချစ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ဒဏ်ရာတွေမပေးချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မကြောင့် ဒဏ်ရာတွေမရစေချင်တော့ဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုအနားကနေ ကျွန်မထွက်သွားရင် အရာရာအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“တော်တော့မပြောနဲ့၊ မင်းအဲလိုတွေ မပြောနဲ့”

ပန်းစွန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက ဆောင်တွန်းခံလိုက်ရ၍ သူမ မွေ့ယာအစွန်းမှာ ဖင်ထိုင်ကြသွားသည်။ ကိုကိုယောက်ယက်ခတ်တာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဒေါသတွေဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီခဲ့နေတာ

“မင်းဘာသာ ဘာမှဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ ဘယ်သူ့ပိုက်တွန်းတာ

မှလည်း နားမယောင့်ရဘူး။ ခြိမ်းခြောက်တာလည်း ကြောက်စရာမလိုဘဲ မင်းယောက်ျားဖြစ်တဲ့ငါ ထည်ဝါခုံညားတစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်။ ဆုံးဖြတ်တာပဲ နာခံရမယ်နားလည်လား။”

“ကိုကိုမှာစိတ်ရှိတယ်။ အသိုက်အဝန်းရှိတဲ့ အမှားအယွင်းမခံလုပ်ငန်းတွေရှိတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဘာကိုမှအတိုက်မလုပ်ပါနဲ့။”

“ဒါတွေက စံမင်းညံ့ကို ငါနိုင်လိုက်ရင်ပြီးပြီလေ။ သူ့နဲ့ ကတိရှိပြီးသား။ သူ့ရှုံးရင် အားလုံးကို ဒီအတိုင်းထားရစ်ခဲ့ပြီး သူပြန်သွားမှာ။ မင်းဘာကို စိတ်ပူတာလဲ။ ငါတို့ယောက်ျားချင်းပဲရင်းရမယ်ကို။”

“ကိုကိုနိုင်မှာမို့လို့လား။ မပြိုင်ခင်က ရှုံးနေပြီးသား။ လေ့ကျင့်လေးနဲ့တောင် ကိုကိုခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူး။ လဲသွားလို့ မပြိုင်နိုင်ရင်လည်း ရှုံးပြီးသားပဲ။ ကျွန်မကိုကို မာနကို မထိခိုက်တဲ့နည်းလမ်းကို ရွေးထားတာကိုကိုကို ဘာမှမထိခိုက် မနစ်နာစေချင်လို့ပဲ။”

“မင်းထားခဲ့တဲ့ဘဝမှာ ငါအသက်ရှင်မယ်လို့ရော မင်းထင်လား သျှင်မင်း။”

“ဟင်”

တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ ကိုကိုလေသံများက မာကျောပြင်းထန်နေခဲ့သည်။ ဒီကိစ္စကို အလျှော့မပေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဖို့ဖြစ်စေမင်းညံ့ ပေးလိုက်သည့်အိတ်ကိုကောက်ယူ၍

- “မင်းကို ငါဘာနဲ့မှအလဲအထပ်မလုပ်ဘူး သျှင်မင်း”
- “ကိုကို အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ မေမေ့ကိုသွားပေးရမှာ”
- “ငါ့ကိစ္စငါလုပ်မယ်။ ဘယ်မှာလဲ ကွာရှင်းစာချုပ်”
- “စံ ... စံမင်းညံ့ဆီမှာ”
- “ဘာ ... ဘာလို့ သူ့ကိုပေးခဲ့တာလဲ”
- “သူပြိုင်ပွဲကို မရပ်မှာစိုးလို့ သေချာအောင်လို့ပါ”

“တောက် ... သျှင်မင်းရာ”

“သူ့ကိုပေးခဲ့တာ ဖိတ္တူပါ။ ကျွန်မဆီမှာ အစစ်ရှိတယ်။ ကျွန်မ ကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ ကိုကို။ ကျွန်မ တရားဝင်လို့သတ်မှတ်ထားတယ်”

“ငါမသတ်မှတ်ဘူး။ ငါ့လက်မှတ်မထိုးထားဘူး။ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးလို့ မင်းကိုစွန့်လွှတ်ရရင် ငါ့မာနတွေကျနေသေးတယ်။ ဒီအတိုင်းစွန့်လွှတ်ရရင် မာနရော ငါ့အသက်ရော သေမှာ သျှင်မင်းအိမ်။ နှစ်ခုလုံးတော့ ငါ့စွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုကို ... ကိုကို”

ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လှမ်းထွက်သွားတာ ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ။ မင်းညံ့ ဆီကိုလား။ သူ့မိဘတွေဆီကိုလား။

သေချာတာက သူမဆီက ထွက်မသွားတော့ဆိုတာပဲ။ ဘာကြောင့်ခွဲခွာဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲနေတာလဲ။ အချစ်တွေကို သံသရာတည်အောင်ဆွဲဆန့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် အမှုင်ပြတ်တော့မှာလဲ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၄)

“ကျွန်ကို သျှင်မင်းအိမ်က ခေါ်တွေ့လိုက်၊ ခင်ဗျားက လာတွေ့လိုက်နဲ့ ကစားစရာများအောက်မေ့နေလား”

အိမ်အထိလိုက်လာခဲ့သောသူ့ကို အိမ်ပေါ်အထိတက်ခွင့်မပေးဘဲ စံမင်းညံ့ ငေါ့တော့တော့ဖြင့် ရိသည့်။ သူက စံမင်းညံ့လက်ထဲကို မှတ်တမ်းအိတ်လေးပစ်ထည့်လိုက်ပြီး

“ရှေ့... မင်းရဲ့လက်နက်ထဲတွေ၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ မင်းဖောက်ခွဲပစ်လိုရတယ်၊ သျှင်မင်းပေးခဲ့တဲ့ ငါတို့ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတဲ့ဟာကိုသာ ငါ့ကိုပြန်ပေး”

“ဘာ”

“ငါနဲ့ သျှင်မင်း ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာ ငါ့လက်မှတ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟား... ရယ်စရာတွေ လာပြောနေတယ်၊ သျှင်မင်းက မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်ဆိုယူလာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားအခုမှ ဂူးကြောင်ကြောင်လာ လုပ်မနေနဲ့”

“ငါ့ရှားနေရင် မင်းရဲ့အောက်တန်းကျတဲ့နည်းနဲ့ ယူထားတဲ့ လက်နက်ထဲတွေကို ငါပြန်လာပေးနေပါမလား၊ သျှင်မင်းကို ငါဘာနဲ့မှ

အလဲအထပ်မလုပ်ဘူး စံမင်းညံ့၊ ပြိုင်ပွဲကိုလည်း မင်းရပ်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့ရပ်ခွင့်မပေးဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ့ပြိုင်မယ်”

“ဟား... ကျွန်ကိုတော်ကြာတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးလာမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ သျှင်မင်း တောင်းတောင်းပန်ပန်လာပြောလို့ ကျုပ်ကသနားပြီး လက်ခံလိုက်ရတာ”

“မင်းသနားစရာမလိုပါဘူး၊ သျှင်မင်းကိုရော ငါ့ကိုရော သနားစရာမလိုဘူး၊ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရမယ့် သိမ်ငယ်မှုမျိုးထဲမှာ ငါမပါဘူး စံမင်းညံ့၊ အထူးသဖြင့် မင်းလိုကောင်းမျိုးရဲ့ အသနားခံရမယ့်ဘဝမျိုးနဲ့ ငါမနေဘူး”

“ဟား... မာနကလည်းကြီးလိုက်တာ”

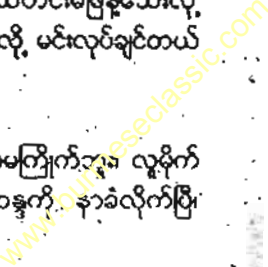
မို့ပြုံးဖြင့်ပြောရင်း အိတ်ထဲကဟာတွေ ပြန်စစ်ဖမ်း အပြည့်အစုံပါလာသောအခါ အနည်းငယ်တော့ အံအားသင့်မိသည်။

ထည့်ပါခဲ့ညားက သတ္တိကောင်းစွာ ကျားရွှေ့မှောက်လျက်လာလဲပေးနေတာပဲ၊ ဒါသျှင်မင်းအတွက် စတေးပေးခြင်းပဲပေါ့၊ ထည့်ပါခဲ့ညားက တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး

“ကွာရှင်းစာချုပ်မှာက ငါ့ကိုယ်တိုင်မထိုးပေးမယ့် ငါ့လက်မှတ်ပါနေတဲ့အတွက် ငါနဲ့သျှင်မင်း ကွာရှင်းတာမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဖြေရှင်းရခက်တယ်၊ ဒီမှတ်တမ်းတွေကတော့ ငါ့မိန်းမဖောက်ပြန်တာမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ငါ့အဖေဖြေရှင်းလိုက်ရင်ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် သျှင်မင်းဘက်က ကွယ်လွန်သရွေ့ ငါကကွယ်သွားမှာ၊ မင်းက သတင်းမမြန်သေးလို့ မင်းရပ်ရွာကိစ္စ ငါလည်းရပ်တန့်ထားတယ်၊ တကယ်လို့ မင်းလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လုပ်လိုက်တော့”

“ဟင်”

“သျှင်မင်းက ငါ့ကိုယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်မွှေးမှာမကြိုက်ဘူး၊ လူမိုက်နဲ့ပြိုင်ပြီး လူယုတ်မာမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ငါ့မိန်းမဆန္ဒကို နာခံလိုက်ပြီ”

အေး... ဒီပြိုင်ပွဲအတွက်တော့ သူ့ငါ့ကိုထိခိုက်နစ်နာမှာစိုးရိမ်နေပေမယ့် မနာခံနိုင်တာ သူ့အတွက်ပဲ။ သူက ငါပင်ပန်းတာ ထိခိုက်နာကျင်ရမှာကိုးလို့ စိတ်ပူတာ။ ငါ သူ့အချစ်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားလေးစားသွားတယ်။ ငါ့ကို အဲလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ သူ့အနစ်နာခံထွက်ပြေးသွားမှာ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။

“နားထောင်လို့ကောင်းတယ် ဆက်ပြော”

“အေး ပြောမှာ။ သူက ငါ့အတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသလို ငါလည်း သူ့အတွက် အသက်သေချင်သေပါစေ၊ ကျန်တဲ့အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ချင် စွန့်လွှတ်ရပါစေ၊ သူ့ကိုအလွမ်းတွေ နာကျင်မှုတွေ ပေးအံ့နာ တွေမပေးဘူး။ မင်းကို ငါနိုင်အောင်ကစားမယ်။ မစွန့်လွှတ်ရအောင် ကြိုးစားမယ်”

“မနိုင်ခဲ့ရင်”

“အဲဒီနေရာမှာတင် ငါ့ကိုယ်ငါ စတေးပစ်လိုက်မယ် စံမင်းည”

“ဟား”

ထည်ဝါခုံညားလို လူမျိုးဆိုက ဒီလိုစကားထွက်လာတာ အရမ်းကို အံ့သြသွားခဲ့ရပါသည်။ မိန်းကလေးတွေကို ငွေပေးဆော့ကစားတတ် သည့် လူမျိုးပဲထင်ခဲ့တာ။

“မင်းနဲ့ ငါ့ပြိုင်ပွဲက သုံးရက်ပဲလိုတော့တာ။ တရားမျှတဖို့ အတွက် မင်္ဂလာကနေ ငါ့ဘက်ရော ဒိုင်လူကြီးတွေခေါ်မယ်။ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းအတိုင်းဖြစ်အောင် အားလုံးစီစဉ်ထားမယ်။ အားပေးမယ့်သူ တွေကို မင်းဘက်က ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝန်း တွေအားလုံး ခေါ်လာခဲ့။ ငါ့ဘက်ကတော့ ငါ့မိဘနဲ့ ငါ့မိန်းမရဲ့မိဘနဲ့ အသိုက်အဝန်းနည်းနည်းပေါ့။ ငါနိုင်ခဲ့ရင် သျှင်မင်းကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးထားမယ်။ ရုံးခွဲရင် သေကွဲပဲအကွဲခံမယ်။ ငါ့ကြောင့် သျှင်မင်း နာကျင်ရမှာကိုမကြည့်ရက်လို့”

“ဪ”

သျှင်မင်းအိမ်နှင့် ထည်ဝါခုံညားရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတွေက ကိုယ့် ကို အနည်းငယ်တက်တွေ့စေသည်။ ဒီပြိုင်ပွဲက ကိုယ်အနိုင်ရ ညော်ဆို တာသေချာနေပြီမို့ ထည်ဝါခုံညားကို သျှင်မင်းပေးခဲ့သည့် ကွာရှင်းစာချုပ်လေး ပြန်ပေးလိုက်၏။

ထည်ဝါခုံညားပြန်သွားသည့်အချိန်မှာ ကိုယ့်လက်ထဲကျန်ခဲ့ သည့်က ထည်ဝါခုံညားပြောသလို ဘယ်အချိန်ဖောက်ခွဲခဲ့ သူတို့ဘဝတွေ ပျက်စီးသွားနိုင်သည့် လက်နက်ပုံးတွေ။

“စံမင်းည နင်သိပ်ပျော်နေသလား”

“ဟင် ... အမေ”

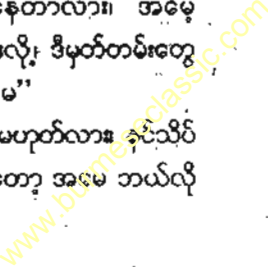
“ငါအားလုံးကြားပါတယ်။ နင်က ဆန်ကုန်မြေလေး လူပိုလူလှုံ တစ်ယောက်ပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက်၊ ရပ်ရွာအတွက်၊ မိသားစုအတွက်၊ ချစ်သူရည်စားအတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှမပြု။ ဘာအနစ်နာခံမှုမှမရှိဘဲ နင့်ကိုယ်နင်လည်း ကောင်းကျိုးမပြုတဲ့ အမှိုက်ကောင်”

“အမေ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှင့်တင်တတ်မှာ။ သူများတွေကို မြှင့်တင်ပေးရမှန်းသိကြတာမျိုးပဲ။ နင့်မှာအောက်ခြေစိတ်ဓာတ်ပဲရှိတယ်။ သူများတွေကို အကောင်းမြင်မပေးတတ်ဘူး။ နင့်ဘဝ ဘယ်တော့မှအောင် မြင်မှာ အမြင့်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အမေ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်စာတိုက်နေတာလား။ အမေ မျက်ရည်ကျလို၊ ရပ်ရွာကလူတွေ ထိခိုက်နစ်နာမှာစိုးလို့ ဒီမှတ်တမ်းတွေ နဲ့ မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဒီပြိုင်ပွဲကိုပြောင်းလိုက်တာအမေ”

“နင်နိုင်မှာ သေချာတာကိုပဲ ရွေးလိုက်တာမဟုတ်လား။ နင်သိပ် တော်ပါတယ် စံမင်းည။ ငါ့သား ဒီလောက်တော်နေတော့ အမေ ဘယ်လို

ချီးကျူး ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အရမ်းကိုအရည်အချင်းရှိ သတ္တိရှိတဲ့သူပဲ။ ဘာမှအခြေခံလောက်တောင် မတတ်ကျွမ်းတဲ့သူကို စိန်ခေါ်ရဲတယ်။ တကယ်တော့ မင်းကအရမ်းသနားစရာကောင်းတဲ့လူပဲ။”

“ဗျာ အမေ”

“အရှုံးကို ရင်မဆိုင်ရဲတာ သတ္တိနည်းတာပဲ။ မနိုင်မှာစိုးရဲ ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းလမ်းကိုသုံးတာ အရည်အချင်းမရှိတာပဲ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် အရမ်းကိုရှက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူမျိုးပဲသား သားမရှက်တတ်ရင်တော့ ဒီပြိုင်ပွဲကိုဆက်ပြိုင်ပါ။”

အမေက ခေါင်းတညိုတညို သက်ပြင်းတွေရှိက်လျက် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အမေ့စကားလုံးတွေက ကိုယ့်ရင်ထဲကို အနှိပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ထည့်သွားသလိုပါ။

တတယ်ပဲ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက ရှက်စရာကောင်းနေခဲ့သည် လား။

ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ကိုထိခိုက်လာလျှင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ကြမှာပဲ မဟုတ်ပါလား။

အသန်း (၃၅)

“ငို ... ငိုပါသမီး၊ အမေ့သမီး ရင်တွေပွင့်ထွက်သွားအောင် အားရပါးရငိုလိုက်ပါ။ သမီးရယ်၊ သမီးရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ အမေသိပါတယ်။”

အကြောင်းစုံပြောပြပြီး အမေ့ကိုဖက်တွယ်ကာ ငိုမိချိန်မှာ အမေ က သူမရင်ထဲဖျေသွားအောင် ထပ်ပြီးငိုခိုင်း၏။ “သူမ အားရပါးရ ရှိုက်ကြီး တင်င် အော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်သည်။”

ငိုလို့အားရမှ မျက်ရည်တွေ မခမ်းခြောက်သေးစွာဖြင့် “သူရုံးမှာကို သမီးမကြောက်ပါဘူး။ သူပင်ပန်းတာမခံနိုင်ဘဲ လဲကျသွားမှာပဲ စိုးရိမ်တာပါ။ အခုရက်ပိုင်း အပြင်းအထန် နေ့မအိပ် ညမအိပ်လေ့ကျင့်နေတာ လူလည်းယုံယုံပဲ ကျန်တော့တယ်အမေ။”

“အနီကပ် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ခံနေတယ် မဟုတ်လား။ အရမ်းလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးက သူ့အတွက်စိုးငိုပြီး စိတ် ပင်ပန်းလို့ လူကလဲတော့မယ်၊ သမီးအဲလိုဖြစ်လေ၊ သူ့ရဲ့စိတ်တွေက

ပြိုင်ဆိုင်လေ့ရှိသမီး၊ သမီးကို ထည့်ဝါခံညား ဒီလောက်ထိတန်ဖိုးထားမယ်လို့စောင့် မထင်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် သမီးအရမ်းခံစားရတာပေါ့ အမေ၊ သူ့အတွက် သမီး ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရသေးဘူး၊ သမီးကြောင့်ပဲ သူတို့တစ်မိသားစုလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ”

“ဒါက သမီးလုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်၊ စံမင်းညံ့ရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုတွေပါ။ ဒါကိုထည့်ဝါခံညား နားလည်နေလို့ သမီးကို သူ့အပြစ်မပြင်တာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာအမေ၊ သူ့သာအပြစ်ပြင်လိုက်ရင် ခွဲခွာရတာလွယ်ဦးမှာ၊ အခုသူက သူ့မိဘတွေကိုတောင် အတိုက်အခံလုပ်ထားတယ်၊ သျှင်မင်းနဲ့ ကွဲစေချင်ရင် သူ့ကိုသားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ပြီး အမွေဖြစ်လိုက်ပါတဲ့ သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိအောင်လို့ ပြိုင်ပွဲကိုလည်း လာကြည့်ခိုင်းထားတယ်”

“မိဘတွေ ရင်နာအောင်လို့ကွယ်”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ အမေရယ်”

သူမ နောက်တစ်ကြိမ်ချုံးပွဲချကာ ငိုမိပြန်သည်။ ထည့်ဝါခံညားက အပြင်းအထန်ကို လေ့ကျင့်နေခဲ့တာပါ။

ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဆေးလိမ်းပေးသော်လည်း တညည်းညည်း တငြူငြူဖြင့်။

မနက်ကျ မိုးမလင်းခင် လေ့ကျင့်ခန်းပြန်ဆင်းကာ စိတ်ဆောင်နေလို့ဖြစ်သည်။ အာဟာရ အားဖြစ်စေသော အစားအသောက်တွေ

သူမ သေချာဂရုစိုက်ကျွေးသော်လည်း သိပ်မစားနိုင်ပါ။

“စိတ်ရော လူရောပမ်းကာ လူကအတော်လေးကို ပိန်ကျသွားသည်။

အမေက သူမခေါင်းလေးကို ပွတ်သတ်ကာနှစ်သိမ့်ပြီး ...

“ပြိုင်ပွဲနေ့ကျရင် အမေတို့လာပြီး အားပေးမယ်သမီး၊ ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်က အားပေးမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး နိုင်သွားတာမျိုးလည်းရှိအတိတ်တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့မိဘတွေလည်း လာလောက်မယ်ထင်ပါအောင်”

“စိတ်တော့မဆိုးကြပါဘူး စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်နေကြမှာပေါ့ အမေ၊ သူတို့သားကို ရွှေပေါ်မြတင်ထားခဲ့ကြတာ၊ ခြင်မနား၊ ယင်မနား အခြေအရံအပြည့် စည်းစိမ်အပြည့်နဲ့ထားခဲ့ကြတာ၊ သူ့သာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ တာတော့ စံမင်းညံ့ကို သတ်ပစ်မိမှာ အမေ”

“အာယာတမထားပါနဲ့ကွယ်၊ အာယာတဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်တော့ဘူး၊ သံသရာရှည်သလောက် ပင်ပန်းရတယ်သမီး၊ သံသရာမကြောက်တဲ့လူက လူစိုက်ပဲ လူစိုက်လုပ်ရင် လူယုံကြည်မှုမခံရဘူး၊ လေးစားမှုမခံရဘူး၊ အတူအလှည့်ဆိုတာရှိလို့ သူ့အပြစ်သူခံပါစေ၊ တိုယ်က သူ့အကုသိုလ် ကို ခွဲဝေမယူမိပါစေနဲ့နော် သမီး”

အမေရဲ့ ဆုံးမသြဝါဒအမွေများကြောင့် သူမရင်ထဲအနည်းငယ်တော့ အေးချမ်းသွားသယောင်ရှိခဲ့ပါသည်။ အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ အိမ်ထဲမှာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ တောက်ပြောင်ပြည့်စုံနေတာမို့ ထည့်ဝါခံညားတို့ မိသားစုကို ဖျက်နာပူအားနာနေမိတာပါ။

“အဖေရော အမေ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လား”

“စိတ်ချမ်းသာတော့ ကောင်းလိုက်တာမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လို့ အခုထည်ဝါခုံညားတို့ ပေးထားတဲ့စက်ရုံက အလုပ်ကလည်း အောင်မြင် တယ်လေ၊ ဝန်ထမ်းတွေ ထပ်ခေါ်ရတယ်၊ သမီးမောင်လေးနဲ့ ညီမလေး လည်း ပညာကောင်းကောင်းသင်ရတော့ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်”

“အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ သူတို့ကို မျက်နှာပိုပူမိတာ အမေ၊ သူတို့ ကတော့ ဒီလိုတွေကောင်းပေးပြီး သမီးတို့က ဘာမှပြန်လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကောင်းတဲ့စိတ်ထားပြီး ဆုပဲတောင်းပါ သမီး၊ စံမင်းညွှန် လည်း ကောင်းတဲ့စိတ်လေးဝင်လာအောင် မေတ္တာပဲပို့ပါ၊ မေတ္တာက အရာရာအောင်နိုင်တာ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

အမေ့ဆီက ပြန်လာပြီး၊ သူမ ဘုရားပန်းလဲ၊ သောက်တော် ရေကပ်၊ သစ်သီးဆွမ်းကပ်ဖြင့် မေတ္တာပို့လျက် ဆုတောင်းလိုက်လုပ်နေ သည်။ ထည်ဝါခုံညား ချွေသံတရွဲရွဲ လေ့ကျင့်နေတာကိုလည်း စိတ် မကောင်းစွာပဲ ကြည့်နေရ၏။

သူ့ရဲ့ သူမအပေါ်ထားသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ကြိုးစား နေတာတွေကို တားဆီးလို့မရနိုင်တော့တဲ့။

အချစ်က ဒီလောက်ထိလေးနက်တန်ဖိုးရှိမှန်း အစက မသိခဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်က သူ့အောင်စနောက်ခဲ့သော မိန်းကလေးအပေါ်၊ သူပြန်ပြီးပေး ဆပ်နိုင်တာ၊ အတိုင်းထက်အလွန်ပင်။ မုတ်မုတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သော အတိတ်က ငိုကြွေးခြင်းတွေ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း၊ အခုတော့

ချစ်ခြင်းတရားတွေကြောင့် သူမပြန်ပြီး ငိုကြွေးတတ်လာခဲ့သည်။ ဒီလို နဲ့ ....။

အသန်း (၃၆)

“ခုံညား ... ခုံညား ... ခုံညား”

“သားလေး ... သားကြီးစားထား”

“မောင်ခုံညား ... သားနိုင်မှဖြစ်မှာနော်”

“အစ်ကိုလေး နိုင်အောင်လုပ်၊ ချ ... ချ”

“သခင်လေး ... ရိုက်ထား၊ ရိုက်ထား”

“ကိုကို ... ကိုကိုရေ၊ အားတင်းထားနော်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးကိုကိုကို အားပေးနေတယ်”

ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်အားလုံး ကိုယ့်ကိုအားပေးမည့်သူတစ်ယောက်မှမရှိ။ ကိုယ့်ရပ်ရွာက လူကြီးတွေ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကိုယ့်မိဘကအစ ထည်ဝါခုံညားကိုသာ အားပေးနေသည့်။

ထည်ဝါခုံညားကို ကိုယ့်ဘက်ကရော သူ့ဘက်ကရော အားပေးနေတာ၊ ဘယ်လောက်တောင် သိမ်ငယ်အားငယ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒါဟာ ငွေကြေးချို့တဲ့ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာပြည့်စုံခြင်းနှင့် မဆိုင်းဘူးထင်သည်။

အမေပြောသလို ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ အောက်တန်းကျတာ သိနေကြလို့ဖြစ်မည်။ အားပေးသံတစ်သံတောင် ကိုယ့်ဘက်မှာ မကြော့ရတော့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရိုက်ပြီး အမှတ်အများကြီးကွာဟချက်နှင့် နိုင်မှာ သေချာနေတာတောင် ကိုယ့်မှာမပျော်ခွင့်နိုင်။

“ကိုကို ... ကိုကို၊ အမယ်လေး သွားပါပြီ”

ကိုယ့်ရဲ့ရိုက်ချက်ပျော့ပျော့လေးကို ထည်ဝါခုံညား အသည်းအသန်လိုက်ရိုက်ရင်းနှင့် ချော်လဲသွားတော့ သျှင်မင်းအိမ် မကြည့်ရက်သလို မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ငယ်သံပါအောင်အော်သည်။

ရှုံးမှာသေချာနေသော်လည်း ထည်ဝါခုံညား ဖွဲ့မလျော့။ အားပေးသံ စိုးရိမ်ပူပန်သံတွေကို အားပြု၍ ချွေးသံတရွဲဖြင့် ပြန်ထရပ်သည်။ အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အံကြိတ်၍ အဆင်သင့်ပြင်ထား၏။

နောက်တစ်ခါလည်း ထည်ဝါခုံညား လဲပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခူးခေါင်းစာစ်ခလုံး ပွန်းပဲ့ကာ သွေးချင်းချင်းရဲသွားသည်။

ကွင်းထဲကို သျှင်မင်းအိမ် ငိုသံပါနှင့်အော်ရင်း ပြေးဆင်းလာ၏။

“ကိုကို ... ကိုကို ဆက်မရိုက်နဲ့တော့၊ အရမ်းမောနေပြီ၊ နာနေပြီ မဟုတ်လား၊ မရိုက်ပါနဲ့တော့ ကိုကိုချယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဖယ်စမ်း သျှင်မင်း ကိုယ်နိုင်မှဖြစ်မှာ နိုင်အောင် စားစားမယ် သျှင်မင်း”

“အမှတ်ဒီလောက်ကွာနေတာ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအရမ်းမောနေပြီ၊ အသက်တောင်မှန်အောင် မရှုနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒဏ်ရာပေးသွေးတွေလည်း ထွက်နေပါပြီ”

“ကိုယ့်အသက်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ထားတယ် သျှင်မင်း၊ ကို
မနိုင်ရင်လည်း သေမှာ၊ မင်းကိုစွန့်လွှတ်ရရင်လည်း ကိုယ်သေမှာ၊ စာ
သိက္ခာရှိရှိ သေပါရစေ၊ ယောက်ျားပဲ ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်
သွားပါ သျှင်မင်းရယ်၊ ကြည့်ရင်းနဲ့ ကိုကိုလိုခေါ်ပြီးပဲ အားပေးပါ။
အသံကြားရင် ကိုယ်ရိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟိုကို”

“ဟိတ်ကောင်တွေ”

ထည်ဝါခုံညားက သက်တော်စောင့်တွေကို အချက်ပြ၍ အ
မင်းအိမ်ကို လာခေါ်ခိုင်းသည်။ သျှင်မင်းအိမ်က ထည်ဝါခုံညားလတ်
မပီမကမ်းနှင့် ပြန်ဆွဲနေ၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ မြန်မြန်ခေါ်သွား သျှင်မင်းကို ကွင်းထဲဆ
မလာစေနဲ့”

မိဘတွေရော ကျန်တဲ့သူတွေရော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြ
ကာ မြင်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာ။

အားလုံးမျက်ရည်ဝဲလျက် စံမင်းညွှန်ကို ပို၍မုန်းတီးသွားကြက
ထည်ဝါခုံညားကိုသာ အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။ ဒါပေမဲ့ စံမင်းညွှန်
ရိုက်ချက်တွေကို ထည်ဝါခုံညား အပြည့်အဝမတုံ့ပြန်နိုင်။

အချိန်တိုလေ့ကျင့်မှုတွေက ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်ကို ဘယ်လိုလ
တန်ပြန်အနိုင်ရအောင်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ထည်ဝါခုံညားဘက်က အမှတ်
လျှင် အားလုံးရဲ့အားပေးသံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသလို၊ စံမင်းညွှန်
အမှတ်ရလျှင်တော့ အားလုံးက တက်ခေါက်ကြ၊ မကျေမချမ်းပြော

ကြနှင့် စံမင်းညွှန် ရှက်တတ်လျှင် လဲသေသွားဖို့ကောင်းပါသည်။
စံမင်းညွှန်က ခပ်ယုံယုံအပြုံးများနှင့် ဆက်မရိုက်သေးဘဲ ထည်ဝါ
ခုံညား အနားလျှောက်လာကာ

“ခင်ဗျား အရှုံးပေးတော့မလား ဦးထည်ဝါ”

“မင်းလိုကောင်ကို ငါဘာလို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ ပထမတစ်ပွဲရှုံး
ထား တယ်ဆိုပြီး မင်းအားတက်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ပွဲငါနိုင်အောင်ကစားမှာ”

“ခင်ဗျား အခုထိအပြောကြီးတုန်းပဲ၊ အမှတ်ကိုလည်းကြည့်
လိုက်ဦး”

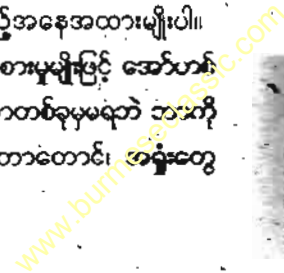
“ငါဒီကွင်းထဲမှာ လဲသေသွားမှ မင်းနိုင်ပြီလို့အောက်မေ့ စံမင်း
ညွှန်၊ သျှင်မင်းရဲ့အားပေးသံကို ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေထိ နားထောင်
သွားမယ်၊ မင်းလို အားပေးမယ့်သူမရှိဘဲ၊ အရှက်မရှိနိုင်ချင်နေတဲ့ကောင်
မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“အားလုံးရဲ့ အချစ်တွေကို ငါရနေတာ မင်းမြင်လား၊ လူတွေရဲ့
မေတ္တာကိုရနေတာ မင်းတွေ့လား၊ ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးချင်ရှုံးသွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒီမေတ္တာတွေ အချစ်တွေကြောင့် ငါသေပန်းတော့လှမှာ သေချာတယ်”

ထည်ဝါခုံညား စကားလုံးတွေက အရှိက်တည့်တည့်ကိုထိ၏။
ကိုယ်ကတော့နိုင်ရင်တောင် မျက်နှာပန်းမလှမည့်အနေအထားမျိုးပါ။

ဒီအချိန်ခဏလေးမှာ အထီးကျန်သည့်ခံစားမှုမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်
ငိုချင်စိတ်တွေ လှိုက်လှိုက်တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ဘာတစ်ခုမှမသတိ ဘာကို
အနိုင်ရမှာလဲ။ အနိုင်သေချာမှာကို ရွေးပြီးပြိုင်ခဲ့တာတောင်၊ အရှုံးတွေ

အမုန်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီးပြန်ရတော့မည် ဆင်သည်။

“ဟေး ... ထည်ဝါခုံညားကွ”

“ငါ့သားကွ”

“မောင်ခုံညား ကြီးစားထား”

“ကိုကို ... ကိုကို တော်တယ်”

စိတ်နဲ့ ကိုယ်မကပ်သည့်အချိန်မှာ ထည်ဝါခုံညား တစ်မှတ်မှ သွားသည်။ ဒီပုံစံမျိုးနှင့်တော့ အရှုံးမပေးလိုက်ချင်။ ရှုံးမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ထည်ဝါခုံညားက မာနနှင့် သိက္ခာအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာတွေ ပြီးတော့ အချစ်၊ သျှင်မင်းအိမ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သည့်အချစ်တွေကြောင့် ဒီပြိုင်ပွဲကို ...။

“ဟာ ... သွားပြီ ကိုကို မပြိုင်နဲ့တော့ မရိုက်နဲ့တော့”

“သားတော်ပြီ၊ သား အရမ်းနာနေပြီ”

“မောင်ခုံညား နားလိုက်တော့”

ကိုယ့်ရဲ့ရိုက်ချက်တွေကြောင့် ထည်ဝါခုံညား အလူးအလဲဖြစ် သွားသည့်အခါမှာ အားလုံးရဲ့စိုးရိမ်သံတွေ မွတ်လောရိုက်သွားသည်။ ကိုယ်ဒီတစ်မှတ်သာရလိုက်လျှင် ဆယ်မှတ်အကွာဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ရသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...

“စံ ... စံမင်းညံ၊ မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရိုက်တံကိုပစ်ချပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်အချိန်မှာ ထည်ဝါခုံညား အံ့အားသင့်စွာနှင့် အော်သည်။ ကျန်သည့်လူတွေလည်း ကွင်းထဲကို ရောက်လာကြ၏။ ကိုယ့်မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေကို မြင်သွား

မှာစိုး၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ခဲ့။

“ကျုပ်အရှုံးပေးလိုက်ပြီ ဦးထည်ဝါ၊ ခင်ဗျားနိုင်သွားပါပြီ။ အချစ်နဲ့မေတ္တာက ငွေပေးဝယ်လို့လည်းမရဘူး။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့လည်း မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိသွားပြီ၊ ဒီပွဲကို အနိုင်ယူလိုက်ရင် အမုန်းတွေပဲ ထပ်ရပြီး အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရတော့မယ်”

“စံမင်းညံ”

“ကျုပ်မိဘ၊ ကျုပ်ရပ်ရွာကလူတွေ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ခင်ဗျားကိုပဲ အားပေးနေကြတယ်။ ဒါငွေကြောင့် ခင်ဗျားချမ်းသာတာကြောင့် ဖားပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ တမင်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်။ သျှင်မင်းအိမ်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာတော့ ဒီဘဝ မပြောနဲ့ နောင်ဘဝအတွက်တောင် မျှော်မှန်းလို့မရတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို အနိုင်ရတော့ရော ကျုပ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ် ... ကျုပ် ရုက်တတ်သွားပါပြီ”

“စံမင်းညံ”

“သား”

စံမင်းညံအမေနှင့် ရပ်ရွာကလူကြီးတွေ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး စံမင်းညံ နောက်ကပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ထည်ဝါခုံညား မိဘတွေက ထည်ဝါခုံညား ပခုံးကိုဖက်ပြီး

“သား ... သားအဆင်ပြေလား၊ ဖေဖေ ဆရာဝန်ခေါ်ထားတယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ သားခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

“အရမ်းကို သတ္တိရှိတဲ့သားပဲ၊ တစ်ဖက်လူကို အရှုံးပေးထွက်ပြေး သွားအောင်၊ သျှင်မင်းအိမ်အပေါ်ထားတဲ့ သားရဲမေတ္တာတွေက ကြီးမား တာပဲကွ”

“အင်း... သားဒီလောက်တန်ဖိုးထားနေရင် သျှင်မင်းအိမ် ရှီးသားဖြူစင်လိုဆိုတာ မေမေတို့ ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ၊ သျှင်မင်းအိမ် သားကို ဂရုစိုက်လိုက်ဦး၊ သားတော်တော် ပင်ပန်းသွားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ စိတ်ချပါ”

“ဒါဆို မေမေတို့ သွားမယ်၊ ကိုကျော်မောင်တို့ရော လိုက်စော့ မလား”

“အားလုံးစိတ်ချသွားပြီဆိုတော့ သမီးတို့ အေးအေးဆေးဆေး နားရအောင် ပြန်လိုက်တာကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်၊ သမီး မေမေတို့ နောက်မှလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

လူကြီးတွေက စိတ်အေးချမ်းသာ စိတ်ချသွားပြီဆို အလိုက်တတ် နှင့် ပြန်သွားကြသည်။ သျှင်မင်းအိမ်က ထည်ဝါခုံညားကို အိပ်ထဲထိတွဲခေါ် လာခဲ့သည်။ ထည်ဝါခုံညားက နာကျင်ပင်ပန်းမှုတွေကို ညည်းညူပြီး တောင်မေ့လျော့ကာ ...

“စံမင်းညံ ဘာလို့ဒီလိုလုပ်သွားတာလဲ သျှင်မင်း”

“သူပြောသွားခဲ့တာ ပြည်စုံနေတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ အားလုံးရဲ့ ဥပေက္ခာတွေကြောင့် သူ့အထီးကျန်သွားတာ၊ ရှက်သွားတာပေါ့၊ လူတွေရဲ့ မေတ္တာကိုမရတာ သူ့အရမ်းကြောက်သွားမှာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုရဲ့အချစ်၊

သျှင်မင်းရဲ့အချစ်ကို သူ့ဘယ်လိုမှ ပြိုင်လို့မနိုင်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက် သွားလို့၊ သူ့အရှုံးပေးခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကို”

“အဲလိုဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ အခုချိန်မှာ သူ့အရှုံး ပေးသွားတာ သေချာရဲ့လား၊ ကိုယ်နိုင်လိုက်တာ သေချာရဲ့လားဆိုတာ”

“ကျွန်မကို ဖက်ထားပါ ကိုကို၊ ကျွန်မတို့ ထိတေလို့မတွေ့ရပြီး မခွဲရတူးဆိုရင် အဲဒါ၊ စံမင်းညံသေချာအရှုံးပေးသွားပြီဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ”

“သျှင်မင်းရယ်၊ တကယ်... တကယ်ကို ကိုယ်တို့မခွဲရတော့ပါ ဘူးနော်”

“အဲဒါ ကိုကိုအချစ်တွေကြောင့်ပါ”

“သျှင်မင်း အချစ်တွေကြောင့်လည်း ပါမှာပါ၊ မေမေတို့တောင် ယုံကြည်သွားတယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်တွေကို အဆုံးသတ်ခွင့်မပေးတဲ့ ကံကြမ္မာ ကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“စံမင်းညံကို နောင်ဘဝကျရင် ချစ်တဲ့သူနဲ့ညားပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေးရအောင်”

“ကိုကိုကလည်း စေတနာကောင်းနေလိုက်တာ”

“သူ့အရှုံးပေးသွားလို့ သျှင်မင်းနဲ့မခွဲရတာလေ၊ သူ့ကိုကျေးဇူး တင်ရမှာ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေကို သူ့ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်တော့လို့ အရှုံးပေးသွားတာ သနားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ကိုကိုရင်ခွင်ရိပ်မှာပဲ နေခွင့်ဝပေးလို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၂၃၆ ✦ လုံ့

အခုတော့ အချစ်ရုံ့သမားကြီး စံမင်းညိုကို ကျေးဇူးတွေတင်ရင်း၊
ချစ်ခြင်းတွေကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဖွဲ့သီနှိုးနှောဖြစ်ကြသည်။

နောက်တစ်ရက် မိုးလင်းသည့်အခါမှာတော့ လေယာဉ်သံသဲ့သဲ့
ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ထိုလေယာဉ်ကြီးပေါ်မှာ အချစ်ရုံ့သမားလေး
စံမင်းညိုပါသွားသလားဆိုတာ ...။

ဆက်လက်၍ ...

လုံ့

အ လှ မ် : မျ က် ဇ ဇိ

ရှေ့လ ထွက်ပါမည်။